

Tiểu Thư, Ăn Xong Xin Thanh Toán

Contents

Tiểu Thư, Ăn Xong Xin Thanh Toán	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	32
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	45

Tiểu Thư, Ăn Xong Xin Thanh Toán

Giới thiệu

Thân thể vui vẻ không sánh bằng tình yêu ngọt ngào. Tình yêu ngọt ngào là bởi vì tâm hồn hòa hợp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-an-xong-xin-thanh-toan>

1. Chương 1

Edit: Nana

Beta: Xu

Hôm nay là lễ thành hôn của bạn tốt Lăng Tuân, nhưng đối với Thẩm Mặc mà nói là vừa vui mừng vừa ghen tỵ. Vui mừng chính là cuối cùng đã không còn ai đồn đãi 2 người bọn họ là gay, ghen tỵ chính là rõ ràng

bọn họ có phúc cùng hưởng, hôm nay cậu ta đã tìm được vợ, còn mình vẫn một thân một mình. Đường như Lăng Tuần cũng cảm nhận được tâm tình của anh, hờ hững nhìn anh một cái, trong mắt lóe lên tia không vui: “Đừng nói với mình là cậu đang ghen tỵ đấy.”

“Mình ghen tỵ thì sao?” Thẩm Mặc tức giận nhìn cậu ta, không che giấu mùi chua trong giọng nói chút nào: “Cậu lại có thể không giữ lời hứa, nói nào là đồng cam cộng khổ, lại len lén tìm vợ để kết hôn, đã vậy còn có em bé rồi, vậy mình đây thì sao?”

Cô dâu Lâm Vũ Đồng đứng bên cạnh khi khi cười một tiếng, Lăng Tuần dịu dàng liếc mắt nhìn vợ mình, ôm cô vào ngực, nói với Thẩm Mặc: “Hôm nay khách nữ tham dự đa số đều là người đẹp độc thân, nếu cậu có hứng thú, mình có thể làm mai giúp cậu.”

Thẩm Mặc ngoài mặt xem thường “Hừ” một tiếng nhưng thật ra, trong lòng vẫn có chút mong đợi: ‘Hi vọng mình có duyên.’

Có duyên phận là gặp được người phụ nữ có thể làm anh rung động. Anh rời khỏi cô dâu chú rể, ngoảnh mặt đi đến phía trong hội trường, ánh mắt đột nhiên lóe lên sáng ngời.

Anh nhìn thấy một cô gái xinh đẹp, tóc dài uốn lượn gọn sóng đến vai, trang điểm nhẹ nhàng, khuôn mặt hoàn mỹ, đáng người ma quỷ làm cho người ta nhìn xong muốn huyết gió.

Ánh mắt anh tiếp tục đi xuống, rốt cuộc nhìn thấy con bé bên cạnh chân cô, làm anh thất vọng không nhận được tiếc nuối: hoa đã có chủ rồi, lại còn mang theo con nữa chứ.

Sau khi được Lăng Tuần giới thiệu, anh mới biết được người đẹp kia là đồng nghiệp của cô dâu Lâm Vũ Đồng, tên là Chu Dĩ Mạt, mà cô bé cô ấy mang theo tên là “Chu Muội”, do 2 vợ chồng Lăng gia thuê về làm “Tiểu hoa đồng” (*)

(*): cô bé cầm váy cho cô dâu.

Thẩm Mặc không biết rằng, khi anh chú ý đến Chu Dĩ Mạt là lúc vòng quay số phận bắt đầu chuyển bánh.

Với tư cách là phù rể, thân hình Thẩm Mặc thon dài, khuôn mặt anh tuấn, đặc biệt là đôi mắt đào hoa đa tình, lại khoác lên mình bộ lễ phục bánh bao, giờ tay nhắc chân đều mang khí chất vương giả, nghiêm nhiên trở thành một vị công tử.

Mặc dù hôm nay không phải anh có chủ ý nhưng vẫn được nhiều thiếu nữ ưu ái, đem tầm mắt đặt trên người anh, nói cho cùng thì đàn ông độc thân bao giờ cũng quý báu hơn đàn ông đã lập gia đình.

tửu lượng Thẩm Mặc không tồi, thay chú rể tiếp rất nhiều rượu xong mà bước chân vẫn rất vững vàng. Bởi vì uống quá nhiều rượu mà anh phải đi WC, lúc ra khỏi lại nhìn thấy một bé gái ăn mặc thật xinh đẹp.

Cô gái nhỏ ngẩng đầu lên nhìn anh bằng đôi mắt đen lúng liếng. Thẩm Mặc chợt nhớ tới cô gái nhỏ này là “Tiểu Hoa đồng” Chu muội, liền ngồi xổm xuống, hỏi 1 tiếng: “Em gái nhỏ, làm sao vậy?”

“Chú, cháu muốn tiểu.” Chu muội nhào tới ôm lấy bắp đùi anh.

Thẩm Mặc chỉ kem chút nữa là sặc nước miếng của chính mình, khi khi bật cười một tiếng, sờ sờ gương mặt trắng nõn nà của bé: “Em gái nhỏ, việc này cháu không phải là nên tìm mẹ cháu hay sao?”

“Không cần đâu, chú giúp cháu đi.” Chu tiểu muội ôm lấy bắp đùi anh nũng nịu mà ôm anh, giọng nói mềm mại làm anh không thể từ chối. Anh bị cuốn lấy không cách nào liền ôm cô bé vào WC nam.

Từ trong phòng WC đi ra, Thẩm Mặc ôm Chu tiểu muội rửa tay: “Em gái nhỏ, chú dẫn cháu đi tìm mẹ nhé.”

Không thể không nói, Thẩm Mặc giờ phút này còn muốn đến gần bắt chuyện với người mẹ xinh đẹp kia một chút. Nhưng mà Chu muội không biết chuyện như thế nào, ỷ lại dựa vào người anh như là một thói quen, vù vù vung 2 cánh tay béo mập nhỏ bé: “Chú, cháu mê quá. Chú ...ôm ôm.”

Thẩm Mặc không nhận được cười lên thành tiếng, cúi đầu bế cô bé lên. Đây là tuổi đáng yêu nhất của trẻ nhỏ, trên người cô bé mang theo hương vị thơm ngát.

Cô bé tựa vào ngực anh lằm bằm cái gì đó mà Thẩm Mặc nghe không rõ, nhưng anh hỏi bé: “Sao lại không ngoan ngoãn đi theo mẹ cháu?”

“Bởi vì cháu thích chú mà.” Chu muội ở trong ngực anh, xấu xa mà cười hắc hắc một tiếng, trong mắt mang theo một tia cười ranh mãnh. Thẩm Mặc bế cô bé đến hội trường, Chu muội chỉ vào điểm tâm nói: “Chú, cháu đói bụng, đói bụng muốn ăn bánh ngọt...”

trong lòng Thẩm Mặc không khỏi suy nghĩ: trở lại vị trí kia cũng để tiếp rượu thôi thì không bằng ở đây tiếp đãi cô bé đáng yêu này. Vì vậy, anh đặt bé lên cái ghế dựa, lấy thật nhiều đồ ăn vào đĩa.

Trong lúc vô tình, anh nhìn lại thấy mẹ của Chu muội- Chu Dĩ Mạt đang đứng trong đám người phía sau, chẳng qua là đang lạnh lùng nhìn anh, trong mắt ánh lên một chút chế giễu.

Thẩm Mặc không hiểu, không khỏi ngẩn ra, mình không đắc tội cô mà, anh đối với cô không có ấn tượng gì, có ý nghĩ thoáng qua bỗng chốc bị cắt ngang. Mà Chu muội lại còn quẩn quýt, chốc chốc lại muốn ăn cái này, chốc chốc lại uống cái kia, ăn xong lại muốn đi WC.

Thẩm Mặc gấp đến mức sức đầu mẻ trán, nhưng mà Chu Dĩ Mạt đứng đằng xa lại không có một chút ý tứ giúp đỡ. Thẩm Mặc không khỏi nổi cáu. Đây là mẹ gì chứ? Đứa nhỏ này là con ai chứ? Nhưng mà tức giận cũng chỉ là tức giận, Chu muội mềm mại mà gọi anh một tiếng chú ơi, cơn tức giận lại dễ dàng tan biến.

Lúc đầu Thẩm Mặc vốn có chút khó chịu, nhưng càng tiếp xúc nhiều với cô bé lại ngày càng yêu thích bé con dễ thương này, mặc dù có chút nịnh nọt thái quá, ví như: “Chú ơi, cháu có thể gọi chú là ba không?”

Thẩm Mặc thiếu chút nữa phun hết ra ngoài, anh sờ sờ đầu bé: “Không được, chú còn chưa kết hôn, như vậy sẽ bị hiểu lầm.”

“Nhưng cháu rất muốn coi chú là ba cháu”

“Ba cháu đâu?”

“Cháu không có ba...” Chu muội cúi đầu, mím môi làm vẻ mặt muốn khóc: “Mẹ nói ba ở chỗ rất xa, không biết lúc nào mới về.”

Thẩm Mặc nghe xong cũng biết là lời nói dối trẻ nhỏ của người lớn, không khỏi đau lòng đem Chu muội ôm lên ngực mình, cúi đầu hôn mặt cô bé, thuận ý nói: “Được rồi, về sau lúc không có ai, cháu có thể len lén gọi chú là ba.”

Chu muội cười ngọt ngào, hôn một cái thật kêu: “Ba”.

Thẩm Mặc đỡ khóc đỡ cười nhéo gương mặt nhỏ nhắn của bé: “Quý tinh nghịch”.

“Baba, ba tên gì vậy?” ánh mắt Chu muội long lánh sáng ngời nhìn anh

“Ba tên là Thẩm Mặc.” Thẩm Mặc gật đầu khẳng định.

Chu muội lằm bằm: “Vậy là sau này mình có thể gọi là Thẩm muội rồi, Chu muội thật là khó nghe.”

Thẩm Mặc không nghe rõ lắm, hỏi lại một tiếng: “Cái gì”

Chu tiểu muội bất ngờ hắc hắc cười khan một tiếng, cánh tay béo mập vù vù chỉ vào bánh pút- đing trước mặt nói: “Ba, con muốn ăn cái bánh pút-đing đó.”

“Được.” Thẩm Mặc đứng lên, đem bánh đưa đến trước mặt bé, Chu muội gần như no rồi, dựa lưng vào ghế dựa, vuốt vuốt cái bụng nhỏ, trên mặt thỏa mãn liếm môi nói: “Bụng no thật no.”

Nói xong liếc nhìn Thẩm Mặc: “Ba xoa bụng giúp con.”

Thẩm Mặc không hiểu ý gì, Chu muội nói: “Con ăn nhiều mẹ sẽ xoa xoa bụng cho con, để trợ giúp tiêu hóa đó.”

Thẩm Mặc không tự chủ được mỉm cười, cái cô gái nhỏ đáng yêu này anh không biết nói thê nào cho phải, liền ôm bé ngồi trên đùi mình, xoa tròn cái bụng tròn vo của bé, lắc đầu nói: “Con nhóc này, con cứ ăn đến cái bụng tròn vo thê này thì sẽ trở thành tiểu trư đó.”

“Con đã béo sắn rồi, tất cả mọi người đều nói tên Chu muối rất hợp với con.”

“Không sao đâu, con còn nhỏ, sau này lớn lên sẽ xinh đẹp thôi.”

“Thật vậy sao?”

“Thực sự.” Thẩm Mặc cổ vũ bé, tiếp tục nói: “Baba hồi bé cũng béo, đều bị mọi người gọi là ‘Tiểu mập mạp’, cho đến khi lớn lên, baba không ăn bấy nữa, thường xuyên tập thể dục, hiện tại baba đẹp trai không?”

“Đẹp, đáng vẻ so với mẹ còn đẹp hơn.”

Thẩm Mặc bật cười, vuốt đầu cô bé: “Ai dạy con biết nói chuyện như vậy.”

Hôn lễ gần đến lúc kết thúc, cùng tàn tiệc Chu muối nhào vào ngực Thẩm Mặc, mắt to ầng àng nước long lanh, mặt quấy luyến không rời: “Ba, sau này con có thể tìm ba không?”

“Có thể, dĩ nhiên có thể.” Thẩm Mặc mỉm cười.

“Có thật không? Vậy ba có thể cho con số điện thoại không?” Chu muối vươn tay về phía Thẩm Mặc, giương đôi mắt nhìn anh với vẻ mặt đáng thương còn có chút khó tin.

Thẩm Mặc không do dự lấy bút ra, ghi trên tay của cô bé một dãy số: “Sau này gọi số điện thoại này tìm ba”

.

“Ai nói anh là ba của con bé chứ, lời như vậy không thể nói lung tung.”

Một bóng dáng cô gái mặc lễ phục màu đỏ bước nhanh tới đứng trước mặt hai người, ôm lấy Chu muối, lạnh lùng nhìn Thẩm Mặc, sau đó lại nhìn về phía Chu muối, nhẹ giọng nói: “Con gái, chúng ta về nhà thôi.”

Tóc quăn rủ xuống, mơn trớn gò má kiều mỵ, cô tiện tay vén vài sợi tóc ra sau gáy, ngẩng đầu lên tức tối mà liếc Thẩm Mặc một cái.

Thẩm Mặc quan sát cô gái trước mặt này, đây không phải là Chu Dĩ Mạt mẹ của Tiểu muối sao? Anh hừ một tiếng, thái độ cũng không tốt lắm.

Chu tiểu muối khéo léo gạt đầu, giơ tay trái lên: “Mẹ, chú cho con số điện thoại, mẹ giúp con nhớ được không?”

“Chú ấy rất bận, sẽ không có thời gian nhận điện thoại của con đâu.” Chu Dĩ Mạt trả lời.

“Ai nói tôi không có thời gian?” Thẩm Mặc hừ một tiếng, một tay đoạt lấy điện thoại Chu Dĩ Mạt đang cầm trên tay, lưu số mình vào: “Chu tiểu thư, xin cô làm mẹ có trách nhiệm một chút, ngay cả đứa nhỏ đi nhà vệ sinh cũng phiền người khác.”

“Anh...”

“Bây giờ cô coi tôi thành kẻ xấu sao? Vừa rồi không phải nhìn thấy tôi chăm sóc con bé sao, sao lại không ngăn cản? Cô làm như vậy cũng quá mâu thuẫn rồi.” Thẩm Mặc hừ lạnh một tiếng: “Người mẹ như cô sao có thể nuôi được một đứa bé đáng yêu như vậy, thật kì lạ.”

Sắc mặt Chu Dĩ Mạt thoáng qua mấy phần tức giận, lại mang theo mấy phần phức tạp, cuối cùng không nói thêm một chữ nào, kéo Chu muối rời đi, cô xoay người đi khẽ cần môi dưới, lại nhẹ nhàng thở ra một hơi, cổ có ý tưởng của cô, sao anh lại chỉ trích cô? Cô chẳng qua là tạo cơ hội cho họ gặp nhau lần đầu một cách tốt đẹp mà thôi.

Đang trong lúc tức giận, cô đột nhiên nghe tiếng của tiểu muối: “Mẹ...đau.”

“A! thật xin lỗi.” Cô hoảng hốt phản ứng, lại mới phát hiện vừa rồi bóp chặt tay tiểu muối.

Thẩm Mặc nhìn theo bóng lưng họ rời đi, tầm mắt dừng lại ở dáng người nóng bỏng của Chu Dĩ Mạt, không hiểu sao...Lòng hơi rung động, nhưng lại vỗ vỗ gáy mình: “Nghĩ cái gì, tính tình cô ta quá cao ngạo.”

Thẩm Mặc vừa trở về nước không lâu, bạn thân Lăng Tuần đang tận hưởng cuộc sống hai người, một mình anh cũng không biết đi chỗ nào chơi, không thể làm gì hơn là lái ô tô trở về nhà muộn.

Anh vốn là từ nước ngoài về nghỉ phép, nhưng sau khi trở về lại bận rộn, không giúp Lăng Tuần làm tài xế, thì chính là làm phù rể cho Lăng Tuần, rất vất vả.

Lúc rảnh rỗi rồi lại không biết mình nên làm gì. Kể ra thì cũng buồn cho anh, năm năm trước, anh còn có thể đi quán ăn đêm ở những địa phương lưu luyến kia, chẳng qua là kể từ lúc gặp gỡ một cô gái, anh giống như bị hạ lời nguyên, bị ‘bất lực’, cho dù đối mặt với người đẹp, nữ nhân gợi cảm, anh lại không có một chút muốn...ngắm hay xơi gò cả.

Nhớ tới việc này Thẩm Mặc lại buồn bực, anh vốn rất khỏe mạnh, rất có bản lĩnh đàn ông, là đàn ông cực kì bình thường (là “Chuẩn men” đó =)), bình thường đối với đàn bà gợi cảm vẫn có phản ứng bình thường, nhưng không biết tại sao lại như thế này?

Anh thở dài một hơi không khỏi nhớ lại cái đêm năm năm về trước...

Hôm đó Thẩm Mặc vì tranh cãi vấn đề thời trang cùng cấp trên, nên tâm trạng không tốt đến quán ăn đêm, ngồi trong một góc sáng uống rượu giải sầu, anh đã có chút say, cặp mắt hoa đào khẽ híp lại, ánh lên vẻ tà mị, một tay cầm ly rượu thần nhiên nhìn xung quanh chốn xa hoa trụy lạc này. Nơi này thật có năng lực dung nạp đủ loại người muôn hình muôn vẻ.

Anh đem từng ngụm rượu từ từ nuốt xuống, tầm mắt lơ đãng dừng lại trên người cô gái ngồi đối diện, bởi vì trang phục của cô quá mức khác biệt, trên người cô là bộ đồng phục học sinh, lại ở nơi này thì thật quá đặc biệt, đột nhiên anh thấy cô rất thú vị. Nơi này, cô gái nhỏ này sao có thể đến? Thoạt nhìn, cô không có bao tuổi. Vừa lúc đó một tên đàn ông mập xấu xí đi về phía cô gái, trên mặt hiện lên nụ cười bỉ ổi: “Em gái nhỏ sao thế? Tâm tình không vui? Có muốn anh đây an ủi một chút hay không?”

“Không cần, cảm ơn...” Cô gái nhỏ lắc đầu sợ hãi lên tiếng.

“Em gái đi một mình sao? Để anh đây chăm sóc em.” Anh ta đến gần cô, vươn đôi bàn tay heo ra sờ mặt cô.

“Không cần, tôi đang đợi bạn.” Cô gái có vẻ sợ hãi dựa lưng về phía sau.

“Vậy khi nào bạn em tới, anh đây sẽ đi.” Trong mắt tên kia hiện lên ánh nhìn xấu xa lại gần cô hơn.

Thẩm Mặc đứng ngồi không yên, trong lòng suy nghĩ: nếu cứ tiếp tục như vậy cô gái nhỏ này sẽ bị ăn hết, đứng lên đi tới nắm tay cô gái kia, mắt nhìn tên đàn ông bẩn thỉu, thẳng tắp cười lạnh một tiếng rồi nói: “Tôi tới rồi, vậy anh chừng nào thì đi?”

Thẩm Mặc đứng thẳng mà nhìn người đàn ông kia, hồ hững mím môi, gương mặt anh tuấn cùng với khí thế của anh làm gã kia híp mắt lập tức bỏ chạy.

Cô gái nhỏ quay người lại, biết ơn mà nhìn Thẩm Mặc một cái: “Cảm ơn anh.”

Thẩm Mặc uống quá nhiều rượu, dường như tinh thần không còn minh mẫn mà nhìn rõ ràng dáng vẻ của cô gái nữa, lại gần một chút lại thấy màu sắc lem nhem trên gương mặt cô, không khỏi bật cười ha hả, vươn tay ra sờ sờ mặt cô cười nói: “Sao lại xấu như vậy chứ? Y như con mèo.”

“Đừng.” Cô gái nhỏ sờ sờ mặt mình, cười ngượng ngùng: “Phấn trang điểm bị tôi khóc nên lem hết rồi.”

“Tại sao khóc?” Tuy rằng lúc này trên mặt cô còn bôi lớp phấn trang điểm thật dày, nhưng không hiểu sao anh cảm thấy nghe cô gái này nói chuyện rất an tâm, giọng của cô có chút non nớt mềm mại, nghe rất thoải mái. Anh ngồi bên cạnh cô, chống tay lên nhìn tròng mắt ầng ậng nước mắt, là đáng về cực kì đáng thương.

“Bởi vì thất tình.” Cô gái nhỏ nhìn anh một cái, không biết vì sao, cô đối với người đàn ông đã giúp mình giải vây này có ấn tượng rất tốt, suy nghĩ muốn nói cho anh biết tất cả uất ức, tự giễu nói: “Anh nói xem, tại sao tất cả đàn ông đều kỳ quái như vậy? Bởi vì không muốn dễ dãi mà trao thân cho anh, anh lại chia tay, chẳng lẽ cùng phụ nữ nói chuyện tình cảm đều là vì lên giường?”

“Không phải, tùy từng người” Thẩm Mặc ngả ngón nắm lấy một chòm tóc của nàng để trong tay vuốt vuốt.

“Không ư? Vậy tại sao tôi lại quen biết tên khốn kiếp như vậy chứ? Nói gì yêu tôi thật ra chỉ là muốn chiếm đoạt thân thể tôi mà thôi, chẳng lẽ tình cảm lại kém thứ đó sao?” Càng nói càng tức, cô gái nhỏ rót một ly rượu bực tức: “Hừ! Anh ta muốn thể ư, tôi thà cho người khác tốt hơn.”

Vừa nói cô gái kia đột nhiên đứng lên, kéo tay anh ra ngoài: “Đi!”.

“Đi đâu?” Thật ra Thẩm Mặc đối với tất cả lời cô nói đều không chú ý lắng nghe.

“Đi khách sạn.” Cô gái nói một cách kiên định.

“Cái gì?” Thật ra thì giờ phút này, Thẩm Mặc chỉ thấy buồn ngủ quá, muốn gọi cho bạn thân Lăng Tuần chở anh về nhà, bây giờ lại bị cô gái này lôi kéo chạy loạn xạ, thế nhưng cô gái nhỏ rất kiên quyết kéo anh đi ra ngoài, Thẩm Mặc nghiêng ngả đi, sau lưng không biết trời đất gì, không ngừng hỏi cô: “Cô gái nhỏ, em có biết em đang làm cái gì không vậy hả?”

“Tôi biết, tôi muốn thân mật với anh.” Cô bạo dạn nói, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nâng lên, mang theo vẻ kiên quyết.

Thẩm Mặc vì say rượu không lái xe được, bị cô kéo lên taxi, trên xe hai người tiếp tục tái diễn đoạn đối thoại như vậy, ngay cả bác tài xế ngồi trước nghe cũng phải xấu hổ.

Thẩm Mặc xuất thân giàu có, nhưng cũng không phải tùy tiện tán tỉnh phụ nữ, nhưng vì uống say, tay lại bị cô nắm lấy, ầm ập không tự chủ cũng có mấy phần muốn.... xoi, anh ngang nhiên tựa người vào bả vai cô. Trong xe hơi tối, hai người dựa vào quá gần, có thể cảm nhận nhiệt độ nóng bỏng và hơi thở của đối phương truyền đến.

2. Chương 2

Edit+ Beta: Xu

Hơi thở của anh phun trên cổ cô, nóng nóng quét qua cổ, cô bé này chỉ cảm thấy toàn thân rất khẩn trương, nhẹ nhàng ngừng hô hấp lại, nhịp tim lại không tự chủ được mà tăng nhanh, Thẩm Mặc đưa ngón tay thon dài ra, ngay sau đó đụng vào bắp đùi của cô, dẫn theo mấy phần trêu đùa, cô gái nhỏ lại càng thêm khẩn trương, không khỏi co rúm một chút, Thẩm Mặc cười ha ha: “Xấu hổ như vậy cũng dám lên giường với anh sao?”

“Em không xấu hổ.” Cô gái nhỏ kéo tay của anh đặt lên trên đùi mình, cố ý làm bộ như gan cô rất lớn, “Ai nói em không dám?” Nói đến đây, cô gái nhỏ đỏ mặt quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, cũng không dám nhìn anh nữa, Thẩm Mặc nhẹ nhàng cười, chỉ cảm thấy bởi vì say rượu, đầu dựa vào cô cũng thoải mái rất nhiều.

Thẩm Mặc mang cô đi vào khách sạn, thuê phòng, Thẩm Mặc iền đem cô chống đỡ ở trên cửa, cúi đầu nhìn cô kia lộn xộn lung tung mặt, “Em rửa mặt đi”

Cô gái nhỏ tựa hồ có chút kinh sợ, nói: “Em có thể không rửa mặt, được không?”

Thẩm Mặc khẽ trầm ngâm nói: “Có thể.” Mặc dù, như vậy sẽ khiến hăng hái của anh giảm bớt không ít, nhưng anh hiểu được ý của cô, cô không muốn về sau anh sẽ nhận ra cô .

“Vậy bắt đầu đi.” Cô nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, lẳng lặng chờ đợi Thẩm Mặc thân mật, đợi một lúc lâu không trông thấy Thẩm Mặc lại gần, không khỏi có chút ngạc nhiên .

“Bộ dạng này của em giống như ở sắp ra pháp trường, anh không đành lòng xuống tay.” Thẩm Mặc nhìn cô kia đang khùng hoảng, thật sự là xuống tay không được.

“Thế thì thôi, em đi trước.” Cô gái nhỏ tựa hồ cũng có chút hối hận, làm bộ phải đi.

Thẩm Mặc cảm giác mình say nhiều hơn, nhưng mà mồm đã vào miệng mèo, sao có thể để nó bay mất, đó không phải là tác phong của anh, anh tự tay kéo tay của cô, nắm thật chặt, cặp mắt xinh đẹp đào hoa mang theo mấy phần bén nhọn, anh cười ha ha, “Nếu đã lên giường rồi, em nghĩ anh sẽ thả em đi sao?” Thẩm Mặc dang một tay vòng ôm lấy cô, đưa đôi tay dính vào trên mông cô, khiến cô bé chưa từng nếm thử tình dục đột nhiên giật thốt lên.

Thẩm Mặc nở nụ cười, dán môi vào tai cô, nhẹ nhàng xo bóp “Đêm nay, hãy giao cho anh xử lí.” Anh nhắc mông cô lên, cô gái tựa như đã hiểu ra cái gì , đem hai chân của mình quấn cái hông của anh.

Cô rất nhẹ, Thẩm Mặc dễ dàng bế cô, để cho cô trực tiếp ngã xuống giường, anh cúi đầu nhìn cô cười, anh say, không biết mình cười đến cỡ nào mất hồn, khuôn mặt xinh đẹp còn đẹp hơn trước kia mấy phần, tay của anh phủ từ bắp đùi sờ dần lên, không mạnh mẽ, không ác liệt, chẳng qua là sờ nhẹ nhàng, vừa chậm vừa nhẹ, sờ tới bắp đùi vẫn không quên xoa nắn, sờ tới một chút nữa, biểu tình cô bé có chút khấn trương, đôi tay cũng tự chủ đẩy tay anh ra.

Thẩm Mặc thấy thế, vươn tay cầm hai tay của lấy cô, “Đừng động! Cô bé ngoan, em phải gánh chịu hậu quả lời nói của mình.”

Cô gái vốn cũng không có ý định trốn, nghe những lời này, ngay cả sức giãy giụa cũng không có, cô nhắm hai mắt lại, thở dài một cái, nhỏ giọng nói: “Vậy anh làm nhẹ một chút.”

Thẩm Mặc cười một tiếng, vẻ mặt rất mê người, ánh mắt của anh rất đẹp, đẹp đến say lòng người, làm cho người ta không nhận được là chìm đắm trong đó, anh cúi đầu chặn miệng của cô, dẫn dụ lưỡi cô, sau đó, nhẹ nhàng mút lấy đầu lưỡi, treu đùa cô đến khi đầu óc choáng váng, hai tay nhẹ nhàng sờ bắp đùi cô gái.

Cô gái chưa bao giờ biết thân thể mình có thể hưng phấn đến trình độ này, kinh ngạc không biết phải làm sao, anh nhẹ nhàng ấn mạnh, dùng một lực đạo thích hợp, làm cô. . . . Thoải mái, khiến cả người cô run run không dứt, Thẩm Mặc cười khê, đầu lưỡi tiến nhanh, xâm nhập vào trong miệng cô, cuốn tất cả hương vị ngọt ngào ấy, cô gái thở nặng nề, ánh mắt phủ một tầng sương mù, hình như cô có chút không chịu nổi, nói: “Tại sao em cảm thấy khó chịu như vậy?”

Thẩm Mặc cười, cười rất phách lối, giống như một con yêu quái mê người, hỏi ngược lại cô: “Anh cũng rất khó chịu, làm sao bây giờ?”

mặt cô gái mê mang nhìn anh, không hiểu lắc lắc đầu.

Thẩm Mặc tà ác cười một tiếng, tháo áo lót từ bên trong ra, liếc mắt nhìn, có chút khó tin, “Em thật trẻ con, lại mặc cái loại áo lót đáng yêu này.” Những lời này khiến sắc mặt của cô gái càng đỏ, anh vớt áo lót sang một bên, cúi đầu trực tiếp cắn lên đầu ngực của cô.

“A!” Cô gái kêu nhỏ một tiếng, có chút không chịu nổi mà uốn éo. Thẩm Mặc dùng thân thể của mình vây cô lại, dùng đầu lưỡi quét qua quét lại, đến khi đỉnh hoa đào từ từ nhô ra dựng đứng, hết sức dâm mỹ, Thẩm Mặc thấy cổ họng mình căng thẳng, anh nhìn chăm chăm nửa người trên trần trường của cô, bắt đầu bắt đầu đánh giá, da thịt nhẵn nhụi bóng loáng, một đôi gò đào xinh xắn đáng yêu, hai điểm phía trên nhẹ nhàng nhô ra, đáng thương nhìn quanh, tựa hồ đang tìm người triu mến, khóe môi anh nở ra nụ cười tà ác, một tay cầm lấy gò đào. . .xoay tròn.

Cô gái nhỏ khấn trương cực kỳ, chưa từng có ai làm cô như vậy, cũng chưa bị người nào đụng chạm qua, loại cảm giác này thật xa lạ, hơn nữa là làm cô cảm thấy sợ hãi, Thẩm Mặc cúi đầu cắn đầu ngực cô lần nữa, nhẹ nhàng liếm. . . thỉnh thoảng dùng lưỡi quấn chặt đỉnh, thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng quét qua. Cô gái vô thanh vô thức khê rên ra tiếng, so với tiếng kêu của mèo còn nhỏ hơn, nghe cực kì dễ thương, Thẩm Mặc nhẹ nhàng thổi thổi gò đào, một nóng một lạnh, cô gái chỉ có cảm giác bụng dưới hơi căng thẳng, hình như có cái gì đó mắc cỡ chảy ra.

Thẩm Mặc bắt đầu cởi quần áo trên người mình, áo sơ mi, quần dài, chỉ chừa lại một cái quần lót màu đen, quần lót rất chặt, khiến cô tưởng tượng như ...sắp bung ra ngoài, cô gái hiểu vật đó là gì, ngượng ngùng không dám nhìn anh, nhưng không đem tầm mắt rời khỏi thân thể của anh được, vóc người của anh rất tốt, bề ngoài của anh xem ra cực kỳ thuận mắt, đẹp trai như thế, lần đầu tiên cô gặp người như vậy, cô cho là anh rất yêu đuối, nhưng cô sai rồi.

Khi anh cởi quần áo mới phát hiện, thì ra thân thể của anh rất bần chắc, rất tinh tráng, cô cảm thấy nếu mình đặt tay lên, vẫn có thể cảm thấy các cơ bắp của anh, cô nghĩ như vậy, cũng làm như vậy, loại cảm giác đó khiến cô cảm thấy rất kỳ diệu.

.

.....(phân cách).....

Cô gái này có lẽ gan bắt đầu lớn dần, run run sờ tới sờ lui, lúc lâu sau mới mở mắt ra, phát hiện anh cũng tròn tròn mắt nhìn cô, hai người liếc nhau một cái, cô gái xấu hổ quay mặt đi.

“Muốn dùng khăn lông rửa mặt một chút không?” Thẩm Mặc nhìn cô.

“Em muốn đi tắm.” Cô gái cũng cảm thấy ngượng ngùng, cô thật mê trai.

“Được, chúng ta tắm cùng nhau.” Thẩm Mặc cười một tiếng không đứng đắn, ôm cô, lão đảo đi vào phòng tắm. Không biết do anh vẫn còn say rượu, hay do vừa rồi dùng sức quá nhiều nên đầu hơi mềm.

Thẩm Mặc đặt cô gái xuống bồn tắm, hai chân của cô mềm nhũn ngồi vào gạch men lạnh lẽo, Thẩm Mặc cười cười, với tay mở nước, dòng nước ấm áp chảy xuống, cô gái a một tiếng, cả thân thể đều ướt.

Thẩm Mặc lấy tay sờ loạn lên người cô, vuốt ve khắp nơi, anh để cô tựa vào trên tường, cười xấu xa nói: “Anh giúp em.” Anh rất cẩn thận, vừa tắm vừa sờ, tắm thì tắm phía dưới đi, ngón tay lại bắt đầu đảo quanh trên miệng hoa huyết của cô. Cô gái sợ, khép hai chân thật chặt, cô chịu không nổi, Thẩm Mặc cũng không bỏ qua, anh ngồi chồm hổm trên mặt đất, môi di động tới lui trên đùi, ngẩng đầu lên, hướng về phía cô, mặt mở cười: “Không cần sao?”

“Không.” Cô gái kiên định nói .

Thẩm Mặc cười một tiếng, mắt tiếp tục nhìn chăm chăm bắp đùi cô, đột nhiên thấy giữa hai đùi cô có một vết bớt hình cánh hoa, không khỏi hôn một cái, đột nhiên hai tay banh rộng hai chân cô ra, sau đó phủ môi lên, cô gái ‘ah’ một tiếng, cả người run run, chỉ cảm thấy nơi đó có một vật ẩm ẩm, mềm mềm gì quét tới quét lui , cô sợ tới mức theo bản năng đẩy đầu của anh ra, Thẩm Mặc không chịu, dùng sức hút hoa huyết nhỏ nhắn ấy. . . dùng đầu lưỡi day lấy trí huyết.

Cô gái thét chói tai, cô vừa mới qua kích tình không lâu, sao chống lại được loại đả kích này? Chẳng qua là càng không ngừng kêu lên, “Không cần, không cần.” Cô chỉ cảm thấy bụng dưới khó chịu, lượng lớn mất dịch tuôn ra, đầu lưỡi của anh làm cô càng ngày càng dễ chịu, vui vẻ, hai chân cô run rẩy, run rẩy đến đứng cũng không yên, cô lui dần về phía sau, lấy vách tường làm chỗ dựa, cô nhắm mắt lại, hưởng thụ thương yêu của anh.

Anh lại dùng sức một chút, muốn đem cô hút hết vào miệng mình, hai cánh tay của anh ôm chặt thân thể kia, ngón tay từ mào mềm đằm trước đằm sau, tách nhẹ hai cánh hoa ra, không ngừng kích ra nhiều mật ngọt, anh hơi lui đầu xuống, đầu lưỡi tiến vào đóa hoa, địa phương mới được an ủi, có chút sưng đỏ, nhưng vẫn nhạy cảm như cũ, cô cũng không chịu được nữa rồi, dùng sức đè đầu của anh lại, đầu lưỡi của anh rất ngắn, không cách nào làm an ủi cô nhiều hơn, sâu hơn, thật khó chịu, thật nhớ vật kia.

Cô không ngừng rên rỉ gọi, cũng không biết mình nói những gì, loại cảm giác này rất đặc biệt....

đầu của anh lui về phía sau, cô lại ôm chặt lấy anh, muốn anh đi vào vị trí sâu nhất, Thẩm Mặc ngẩng đầu lên, có chút đắc nhìn cô cười, “em muốn ám sát anh à? Cô bé hư.” Vừa nói anh vừa đứng lên.

Anh nhìn kĩ, cô gái đặc biệt ngượng ngùng, vừa rồi cô có vẻ rất dâm dăng, nghĩ như thế, mặt cô lại càng đỏ. Mặc dù bây giờ, phấn son trên mặt cô bị nước rửa sạch, nhưng mà ánh đèn trong phòng tắm mờ mờ, Thẩm Mặc không nhìn thấy rõ khuôn mặt cô.

Anh đến gần cô, dùng sức hôn môi anh đào, đảo quanh toàn bộ cánh môi, đầu lưỡi linh hoạt chạy từ môi xuống dưới cổ, nước từ trên đỉnh đầu bọn họ chảy xuôi xuống, sương mù mắt, trên thế giới này tất cả đều có vẻ mơ hồ, Thẩm Mặc xoay người cô lại, để cho cô khom thân thể xuống, đẩy hông của cô ra phía sau, tiến vào, cô gái đã không còn chút sức lực nào, chẳng qua là khe khẽ rên rỉ, do có nước chảy, nên tiếng va chạm càng lúc càng lớn hơn, dòng nước ấm áp chảy qua vị trí bọn họ giao hợp, hai người mềm mại cơ hồ không chịu nổi loại kích thích này, Thẩm Mặc vừa hưởng thụ loại vui sướng ấy, vừa nói: “Chúng ta đối tư thế.”

Anh đặt hai chân cô quần lấy hông mình, cô ngồi trên bồn tắm, tiếng giao hoan lại phát ra to hơn trước, cô gái vòng tay ôm cổ anh, ghé miệng sát vào lỗ tai anh, vừa rên rỉ vừa nói đứt quãng: “Cám ơn anh....cho... cho em một buổi tối thân tiên này.”

“Nếu như em thích, về sau em có thể tới tìm anh.” Thẩm Mặc hôn vành tai mịn màng ấy, ngậm vào trong miệng, không ngừng phun ra nuốt vào.

“Không được, ” cô dứt quãng nói: “Đợi lát nữa tắt đèn đi, em...em không muốn anh nhận ra em, cũng không muốn có quan hệ gì về sau nữa.”

“Tại sao?” Thẩm Mặc tựa hồ có chút không vui, dùng sức hung hăng đâm trúng chỗ mẫn cảm nhất của phụ nữ, cô gái cao giọng thét chói tai: “Bởi vì....bởi vì em có nguyên tắc của mình.”

Thẩm Mặc không lên tiếng, nhàn nhạt cười cười, đáp một tiếng, mỗi người đều có quy tắc của riêng mình, anh cũng không muốn phá, thân dưới của anh càng phát càng ra sức, đôi tay không ngừng xoa nắn không cô, eo ếch di động lần sau mạnh hơn lần trước, suy nghĩ của cô gái từ từ mơ hồ đi, nỉ non: “A, không được, không được.”

Một hồi thanh âm kêu rên, Thẩm Mặc đem lấy chính mình hung hăng đi vào, sau đó phóng ra, anh cầm khăn lông lau sạch sẽ trên người hai người, ôm cô trở về phòng, lúc đặt cô xuống giường, anh cũng không bật đèn.

Một đêm này, Thẩm Mặc ôm một cô gái xa lạ, ngửi lấy hương thơm không màng danh lợi trên người cô, bình yên ngủ. Sáng sớm hôm sau, bởi vì công việc, anh nhất định phải rời đi, trước khi đi, anh để lại số điện thoại của mình, hơn nữa, cúi đầu nhẹ nhàng hôn môi của cô một cái, bởi vì gian phòng không kéo rèm cửa ra, rất tối, cho nên anh vẫn không nhìn được khuôn mặt cô thế nào, anh nghĩ, nếu có duyên, bọn họ nhất định sẽ gặp mặt lại .

.....

lúc này, Thẩm Mặc nằm trên giường, nhớ về buổi tối mất hồn ấy, cảm thấy tâm tình nóng rang lên.

Ngày đó, từng chi tiết một anh nhớ rất rõ ràng, năm năm vẫn không quên được, cô gái đáng chết kia, cho anh hưởng một buổi tối sáng khoái, thế nhưng cũng mang đi vô số buổi tối sáng khoái khác của anh, nhất định phải tìm được cô, sau đó hung hăng vật cô đến khô mới được.

Thẩm Mặc nghĩ như thế, trong đầu đang giả sử một trường hợp “nếu” gặp cô thì nên làm những gì, nhưng anh chưa từng gặp mặt của cô bao giờ, cũng không biết bất kỳ phương thức liên lạc nào với cô, nghĩ tới đây, đột nhiên Thẩm Mặc có chút nản lòng, yêu tinh tối đó, nhất định là trời cao phái xuống, lúc nào mới có thể trở lại tìm anh? May mắn là anh cho cô số điện thoại, Thẩm Mặc dần dần chìm vào mộng đẹp, một giấc ngủ đến tận sáng.

Thẩm Mặc là một chuyên gia thiết kế thời trang, tuổi còn trẻ đã ngồi vào vị trí cao nhất _ nhà Thiết Kế, lập nghiệp tại nước Pháp, vô luận là nơi đó gái có đẹp đến đâu, anh cũng không nổi lên được dục vọng.

Lần này, mẹ lấy lý do thân thể không tốt, lừa gạt anh trở về Đài Bắc, mẹ anh lần này là đùa thật, dùng mọi thủ đoạn để đem anh lừa trở về.

từ nhỏ, Thẩm Mặc đã khiến bà không an tâm chút nào, đứa nhỏ này có khuôn mặt thật sự là quá đẹp, so với bé gái còn đẹp hơn nhiều, cộng thêm cặp mắt đào hoa câu hồn người kia, mới 5, 6 tuổi mà đã có người khác giới bên cạnh, nó còn trái ôm phải ấp, hôn hít loạn xạ, chỉ hơi lớn lên một chút, bên cạnh đến cả một người con gái cũng không có, cả ngày chỉ biết ở chung một chỗ với Lăng Tuân, sợ Thẩm Mặc sẽ biến thành GAY, vì vậy bà Trầm kéo anh trở về từ nước ngoài.

Không nghĩ rằng, đứa bé này mới về nước đã chạy đi tìm Lăng Tuân, ngày thường cũng liên lạc liên tục, vì thế, bà nói thầm mấy câu với anh, anh không nhận được nên chạy ra nước ngoài tìm việc mới, thậm chí, ngay cả việc về nhà cũng cảm thấy phiền toái, cho nên lần này, bà lấy lý do bị bệnh, rốt cuộc thì lừa anh trở lại, sau khi lừa anh trở về, cũng không tính toán để anh ra nước ngoài lần nữa, đầu tiên là chuẩn bị để anh thừa kế xí nghiệp, sau đó sẽ cưới một người vợ cho anh, sinh mấy đứa cháu, nhìn anh cũng có tuổi rồi, không thể để anh tùy ý làm bừa nữa.

Chỉ là, Thẩm Mặc trở lại biết mình bị gạt, nhưng mấy năm mới về nhà một lần, biết mình đuối lý, cũng không tiện nổi giận trước mặt mẹ, nhưng cũng không muốn nghe lời, nên anh đành trốn nhà đi.

3. Chương 3

Edit: Nana

Beta: Xu

Ngày tối hôm qua vừa mơ thấy một hồi mộng xuân, lúc này lại lưu luyến nằm trên giường một lúc lại bị mẹ điện thoại đánh thức nói là ví tiền bị đánh cắp ở quán cà phê.

Thẩm Mặc vốn hiểu rất rõ mẹ mình, nhất định là mẹ đang tính toán cái gì, buộc miệng nói: “Mẹ không cần gạt con, nói đi, lại muốn giới thiệu cô gái nào cho con?” Chính là động một chút lại muốn anh đi xem mắt, cho nên anh mới không muốn ở nhà, chỉ cần đơn giản mượn phòng ở ngoài.

“Mẹ nói, đứa con này thật là, mẹ bây giờ thật đáng thương, ví tiền của mẹ thật sự là bị trộm rồi. Nếu con không đến mẹ sẽ bị rửa bát để gán nợ mất.”

Nói xong liền cúp máy làm Thẩm Mặc không thể nói thêm lời nào.

Thẩm Mặc đành phải đứng lên mà mặc quần áo vào, sau đó lái xe tới quán cà phê, anh vừa chuẩn bị đi vào thì thấy một cô bé đứng chần chừ ở cửa ra vào. Cô gái nhỏ này thắt hai bím tóc, có chút mập mập, khoác một chiếc áo đỏ, xem ra đang rất vui vẻ.

Anh cảm thấy cô bé này có chút giống Chu Muội gặp ngày hôm qua, vừa định mở miệng liền thấy bé chạy về phía anh, lấy lòng mà gọi: “Ba.”

Nụ cười của bé thật đáng yêu, thật ngọt ngào, làm cho anh có cảm giác mọi phiền não của mình đều tan biến hết, tâm trạng cũng đặc biệt tốt.

Thẩm Mặc nở nụ cười thân thiết với bé, cúi người ôm lấy cô, hôn lên mặt bé một cái: “Hôm nay tới đây làm gì?”

Chu Muội lễ phép mà đáp lại: “Con cũng không biết, vừa rồi có một chú hen mẹ đi vào nói là có chuyện cần, mẹ để con ở đây chờ.”

Thẩm Mặc nghe xong nhíu mày một cái, cười lạnh một tiếng: “Mẹ con thật đúng là yên tâm.”

Anh dặt tay nàng nói: “Đi, chúng ta vào xem một chút.”

Thẩm Mặc cùng Chu muội vừa bước vào liền nghe thấy trong đại sảnh vang lên âm thanh tranh cãi, giọng nói của cô gái đặc biệt lạnh lùng, đặc biệt sắc bén, chỉ nghe cô ấy lạnh lùng nói: “Anh đừng cho với mấy đồng tiền dơ bẩn của anh thì anh có thể muốn làm gì thì làm, từ nay về sau đừng làm phiền tôi nữa.”

Thì ra cô gái kia chính là Chu Dĩ Mạt. “Hừ, đừng tưởng tỏ vẻ thanh cao thì có thể trở thành ngọc nữ (gái nhà lành), mới có tí tuổi mà đã vụng trộm với đàn ông, lại còn sinh ra một đứa con hoang, thật là không biết thẹn.”

Chu Dĩ Mạt quắc mắt, đứng phắt dậy đem ly cà phê của mình hất lên mặt anh ta: “Để tôi thay anh rửa sạch sẽ cái miệng thói tha của anh nhé.”

Từng giọt cà phê từ trên trán anh chảy xuống làm cho chiếc áo sơ-mi hàng hiệu trở nên bẩn thỉu vô cùng.

Người đàn ông kia trợn tròn đôi mắt, đứng lên vung tay định động thủ.

Thẩm Mặc lập tức để Chu muội xuống đi qua ngăn cản hành động của người đàn ông kia, thản nhiên nói: “Chỉ có súc vật mới đánh phụ nữ.” Người đàn ông kia thẹn quá hóa giận, nhìn Thẩm Mặc hét lên: “Mày tưởng mày là ai hả?” Chu muội lớn tiếng nói: “Đó là ba tôi.”

Người đàn ông ngẩn người, Thẩm Mặc cũng không phủ nhận, trừng mắt sắc bén mà nhìn anh: “Còn không đi?” Tên đàn ông kia bị khí thế của Thẩm Mặc dọa cho sợ hãi, cũng không dám chần chừ liền vội vã bỏ chạy.

Tầm mắt Thẩm Mặc chuyển đến gương mặt Chu Dĩ Mạt, trong mắt cô có mấy phần bối rối, sắc mặt cũng không tốt lắm, dường như không giống với dáng vẻ cao cao tại thượng khi gặp cô lần đầu tiên.

Thẩm Mặc không nói gì nhiều, mỗi người đều có nguyên tắc riêng của mình, nhưng khi nghe cô không chút lưu tình mà cự tuyệt người đàn ông kia, ngược lại đối với dũng khí của cô mà tán thưởng, tuy nhiên anh cũng chẳng có ý định mà cư xử hòa nhã với cô gái này.

Thẩm Mặc hừ một tiếng, giọng nói mang theo vài phần giễu cợt: “Chu tiểu thư xin, cô về sau đừng đem con của cô ném loạn, cô không chăm sóc tốt được cho con bé thì thôi, nếu con bé xảy ra chuyện gì thì làm sao?”

Chu Dĩ Mạt nhìn Chu Muội một chút, ôm cô bé sờ sờ đầu nó muốn nói gì lại thôi. Cô nói một tiếng cảm ơn với Thẩm Mặc, đôi mắt vẫn là rử xuống, không thèm nhìn anh. Dù vậy, Thẩm Mặc vẫn bắt gặp được trong đôi mắt cô lóe lên một tia...giễu cợt?

Cô nói xong định mang Chu muội rời đi, Chu muội quay mặt lại nháy đôi mắt to ranh mãnh mà vẫy vẫy đôi tay béo mập với Thẩm Mặc, đáng vẻ thật đáng yêu mà nói với anh: “Gặp lại sau, baba.” Dù bé không nói ra tiếng, chẳng qua là chu môi, cười thật gian xảo bởi vì đây là bí mật của hai người bọn họ.

Thẩm Mặc đột nhiên nghĩ đến cái gì, quát khẽ một tiếng: “Chờ một chút.” Chu Dĩ Mạt còn mù mịt chưa rõ chuyện gì thì Thẩm Mặc đã cười tiến lên: “Chu tiểu thư, phiền cô có thể cho tôi mượn Chu Muội một chút không?”

“

Cái gì?” Chu Dĩ Mạt trải qua chuyện rắc rối vừa rồi tâm trạng còn đang khó chịu, khí thế cũng giảm đi không ít, thậm chí giọng nói còn mang theo hương vị mềm mại. Cô chưa phản ứng kịp, Thẩm Mặc đã ôm lấy Chu Muội đi về phía một phòng khác: “Coi như giúp tôi một việc đi!” Nói xong anh cúi đầu quệt nhẹ lên mũi Chu Muội, nhẹ giọng nói: “Chút nữa, con liền kêu chú là ba, những việc khác không cần để ý, được hay không?”

Chu Muội định vui vẻ đồng ý chợt nhớ đến ước định của bọn họ, nhăn mũi nói: “Không tốt, chúng ta đã nói khi không có mặt người khác mới được gọi ba là ba nha.” “Vậy sau này ba sẽ dẫn con đi ăn ngon, chơi trò chơi, vì vậy con giúp ba một chút có được không?” Chu Muội cảm thấy cái điều kiện trao đổi này thật tốt, liền cười vui vẻ, gật đầu một cái, vù vù vỗ đôi tay nhỏ bé: “Tốt.”

Đẩy chiếc ghế ngồi xuống, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Thẩm phu nhân, mặc dù đã sắp 30 nhưng lại được bảo dưỡng vô cùng tốt, ăn mặc khéo léo khoác lên người một bộ đồ công sở màu đen, cả người toát lên vẻ trẻ trung. Mà ngồi đối diện với mẹ anh là một cô gái xinh đẹp nhu mì mặc một bộ váy hồng, mái tóc đen nhánh uốn quăn rủ xuống trên lưng.

Lúc cô gái xoay người lại nhìn anh khoe môi cong lên một nụ cười dịu dàng: “Chào anh.” Thẩm Mặc chỉ gật đầu vẻ mặt lạnh nhạt mà xa cách: “Chào em.”

Đối với những cô gái mà mẹ anh giới thiệu, từ trước tới giờ anh chưa bao giờ cho họ một cái nhìn thiện cảm, cho dù cô gái trước mặt rất xinh đẹp hay xuất thân từ gia đình danh giá. Thẩm phu nhân thấy thái độ cùng vẻ mặt lạnh nhạt của anh có chút mất hứng, oán trách nói: “Con tới trễ làm cho người ta đợi thật lâu.”

Vị mỹ nữ kia muốn tạo cho Thẩm Mặc một ấn tượng thật tốt liền rộng rãi cười cười: “Không đâu ạ, vừa rồi tán gẫu cùng với dì rất vui vẻ.” Trong đôi mắt Thẩm Mặc lóe lên một tia gian xảo, anh nói: “Xin lỗi, vừa rồi con mới đi đón con gái của con, nên có chút chậm trễ.”

“Cái gì?” Người không kịp phản ứng đầu tiên là Thẩm phu nhân, bà nhìn đến Chu muội đang ở trong ngực Thẩm Mặc rồi lại nhìn Thẩm Mặc, kinh ngạc phát hiện hai người bọn họ lại có cái mũi và đôi mắt giống nhau như đúc không khỏi há to miệng.

Đôi mắt đen bóng của Chu muội đang nhìn chăm chăm quả nho trên bàn, khẽ nuốt nước miếng một cái, chợt thấy Thẩm phu nhân đang nhìn mình từ trên xuống dưới liền nhếch miệng cười nói: “Bà nội.”

Một câu bà nội đã cắt đứt kinh ngạc của Thẩm phu nhân, chỉ là làm nổi lên ngọn lửa giận dữ, bà không thèm giữ hình tượng quý phu nhân, cũng không để ý tới cô gái ngồi bên cạnh, bỗng nhiên đứng lên, lạnh lùng nói: “Thẩm Mặc, sao con có thể làm như vậy? Tại sao có chuyện lớn như vậy mà không nói? Con nói xem đứa trẻ này bao nhiêu tuổi?”

Thẩm Mặc chưa từng hỏi đến tuổi của Chu Muội, đang định tùy ý bịa ra thì cô bé đã trả lời: “Bà nội, con bốn tuổi.”

“Bốn tuổi? Đã bốn tuổi rồi!” Thẩm phu nhân thở dài ra một hơi, bốn năm trước bà đã có một đứa cháu gái, thế mà bà chẳng biết gì! Nghĩ như thế, cơn tức giận lại tăng lên một chút: “Thẩm Mặc, con bây giờ cùng mẹ về nhà, giải thích rõ ràng mọi chuyện một lần ẹ.”

Thẩm Mặc chưa bao giờ nhìn thấy mẹ mình nói chuyện bằng giọng điệu như vậy với anh, không khỏi bật cười. Mẹ anh từ lúc nào lại dễ lừa như vậy hả? Nhưng mà việc anh muốn giải quyết nhất là đuổi cái tiểu thư danh giá này đi, liền nhíu mày, cười cười: “Giải thích cái gì nữa? Cháu gái của mẹ không phải đang ở trong ngực con sao, con gái kêu một tiếng bà nội nữa nào.”

Chu Muội lại ngọt ngào mà kêu một tiếng nữa. Một cô bé đáng yêu như vậy làm cho Thẩm phu nhân đang tức giận đang tức giận cũng tiêu tan. Cô bé quả thực là phiên bản của Thẩm Mặc, lại còn cười ngọt ngào với mình như vậy, dù sao cũng là đứa cháu gái thật đáng yêu.

Thẩm phu nhân không nhịn được muốn đưa tay ra ôm ấp đứa cháu mình tha thiết mơ ước, chỉ là nhìn thấy Thẩm Mặc cười đến không nghiêm chỉnh, không thể làm gì khác hơn là thu tay về.

Một buổi xem mắt thật tốt đột nhiên vì sự xuất hiện của cháu gái mà bị phá hư, Thẩm phu nhân nhìn nhìn cô bé rồi lại nhìn nhìn vị tiểu thư đang sững sờ kia, thật là lúng túng không biết giải thích tình huống này như thế nào, nếu cứ tiếp tục như thế này thì chỉ làm cho người khác chế giễu. Mặt mũi của bà bị bôi tro trét phấn như vậy thật là quá lắm rồi, cũng không kịp đợi cô gái kia phản ứng liền cầm ví da đứng dậy rồi đi cũng nói cứng với Thẩm Mặc một câu: “Cái đứa nghịch tử (con hư) này, chờ mẹ dạy dỗ con đó.”

Cô gái kia cũng rất nhanh mà phản ứng lại, nhìn thấy Thẩm phu nhân rời đi có chút nóng nảy liền gọi kêu lên mấy tiếng dì ơi. Thẩm Mặc nhìn cô gái kia có chút ác độc mà nói: “Tiểu thư, cô tuyệt đối đừng để ý đến tôi, nếu không cô gả về chỉ có thể làm mẹ kế.”

Cô gái kia đứng lên nhìn anh một cái, trong mắt rõ ràng ẩn chứa mấy phần tình cảm tiếc hận. Chẳng qua cô gái kia chỉ là đứng lên khom người, nở một nụ cười hào phóng với anh: “Xin lỗi Thẩm tiên sinh, tôi có chuyện, tôi phải đi trước.”

Thẩm Mặc rốt cuộc đuổi được bọn họ, vui vẻ thân mật cọ cọ vào mũi Chu muội thể hiện tư thế chiến tanh: “Con gái, ba rất thích con, con thật là phúc tinh của ba (thiên thần hộ mệnh).”

“Ba, con muốn ăn nho.” Chu Muội thấy mọi người đều đi hết cũng không thêm lễ phép.

“Được.” Thẩm Mặc cũng chịu đựng đến cuối cùng cho cô bé.

Hai người cũng không gấp từ từ đem nho trên bàn chén sạch sẽ mới đi ra khỏi gian phòng. Chu Dĩ Mạt đang uống cà phê thấy bọn họ đi ra liền vội vàng bước đến đón. Vốn là Thẩm Mặc còn muốn nói chuyện cùng Chu Muội nhưng Chu Dĩ Mạt căn bản không cho anh cơ hội liền dắt tay Chu muội rời đi. Thẩm Mặc nhìn bóng lưng của Chu Dĩ Mạt lắc đầu một cái. Cô gái xinh đẹp này thích tự mình là đúng, mặc dù cô làm anh động lòng nhưng anh thật sự không thích tính tình của cô chút nào, một chút cũng không thích. Cho nên ban đầu anh vốn dự định làm quen thì mọi lời nói đều bị hủy diệt.

Lần xem mắt này rốt cuộc không đi tới đâu nhưng là anh thật sự không thể mỗi lần quay về đều bị mẹ ép đi xem mắt. Mấy năm nay cũng trở về vài lần, mỗi lần đều tìm lý do khác nhau để ép anh đi xem mắt làm cho anh thật mau hỏng mắt. Thật ra anh cũng biết, anh cũng đã đến tuổi để tìm một cô gái tốt để lập gia đình nhưng là anh thật là không có cảm giác, một chút cảm giác cũng không có. Cho dù là nguyên nhân gì thì anh cũng đã trở về, không bằng ở lại nơi này giải sầu. Vì vậy Thẩm Mặc tính toán ở lại Đài Bắc để nghỉ phép dài hạn sau đó trở lại Pháp để bắt kịp buổi trình diễn thời trang hai tháng sau.

Trước kia còn có thể đi cùng bạn thân Lăng Tuần ra ngoài chơi nhưng hôm nay anh còn phải chăm sóc bà xã làm gì có thời gian mà cùng anh đi khắp nơi điên cuồng? Thẩm Mặc đang chuẩn bị đi Khẩn Đình chơi mấy ngày thì chưa lên đường đã nhận được điện thoại của Chu muội.

Anh còn đang kinh ngạc thì đã nghe giọng nói khàn khàn của Chu Muội: “Ba, ba có thể tới nhà con một chút được không?” “Sao vậy?” Thẩm Mặc nghe được giọng nói khàn khàn của Chu Muội còn đang khóc thút thít không nhịn được lo lắng.

“Mẹ không cẩn thận ngã từ cầu thang xuống, hôn mê bất tỉnh, con gọi mãi mà mẹ không dậy.” Chu muội lau nước mắt: “Làm sao bây giờ?”

“Nhà con ở đâu, ba lập tức tới ngay.” Thẩm Mặc hỏi vội.

Chu muội báo địa chỉ thì Thẩm Mặc liền gấp gấp lái xe tới.

Anh vừa xuống xe liền lập tức chạy vội vào nhà, vừa chạy vừa gọi xe cứu thương. Anh vừa chạy mấy bước liền thấy Chu Muội mở cửa chờ anh. Nghe được tiếng Chu Muội khóc nức nở, anh liền hoảng hốt hai ba bước chạy đến bên cạnh họ, thấy Chu Dĩ Mạt nằm trên mặt đất, tóc rối tung, trên trán chảy một vệt máu. Chu Muội tay chân luống cuống đợi ở bên cạnh bị dọa sợ, cô bé nhìn vết máu trên đầu Chu Dĩ Mạt khóc đến đỏ hồng khuôn mặt nhỏ nhắn..

Thẩm Mặc kiểm tra hô hấp của nàng coi như bình thường, nhưng là không xác định được có thương tổn tới xương hay không nên không dám đụng vào nàng chỉ là ở một bên ôm lấy Chu muội mà dỗ dành: “Đừng lo lắng, xe cấp cứu sẽ lập tức tới cứu mẹ con, con gái không khóc, có ba ở bên cạnh con nha.”

Chu Muội vùi mặt vào lồng ngực Thẩm Mặc mà khóc nức nở: “Ba, con thật là sợ.” Chu Muội thật sự rất sợ, cô bé chỉ có một mình mẹ, mẹ nhất định không thể xảy ra chuyện gì.

“Không sao, không sao, Chu muội đừng khóc.” Thẩm Mặc vuốt đầu cô bé nhẹ nhàng an ủi nó, đảm bảo Chu Dĩ Mạt không có chuyện gì. Xe cấp cứu rất nhanh đã tới, đối với bản chuẩn đoán kết quả làm cho Thẩm Mặc đỡ khóc đỡ cười.

Trên cơ bản không có thương tổn đến gân cốt, bất tỉnh thời gian dài chẳng qua là mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, một nhân viên cứu hộ còn không vui mà nhắc nhở: “Anh phải yêu thương chăm sóc vợ của mình thật tốt, đừng làm cho cô ấy quá mệt mỏi, thật may là lần này chỉ là vết thương nhỏ, ngộ nữa lần sau té ở nơi khác thì làm sao?”

Thẩm Mặc cười chịu tội, cũng không muốn giải thích liền ôm Chu Dĩ Mạt về phòng. Vết thương trên trán và ở trên tay đã được xử lý qua. Thẩm Mặc đặt cô lên giường, đắp chăn cho cô rồi khẽ đóng cửa đi ra thở phào nhẹ nhõm. Chu Muội cả người đang vui trên ghế salon, vẫn còn đang run lẩy bẩy bị làm cho giật mình.

4. Chương 4

Edit: Nana

Beta: Xu

Thẩm Mặc bước đến ôm cô bé vào lòng: “Con gái ngoan, đừng sợ.” “Ồ ô...Mẹ đâu?” “Mẹ nghỉ ngơi rồi.” Thẩm Mặc vuốt đầu cô bé, quan sát một hồi: “Trong nhà chỉ có con và mẹ ở thôi sao?”

“Dạ, chỉ có hai người.” Cô bé cúi đầu, khe khẽ thút thút “Cha ruột không thương mẹ và con, ông bà ngoại cũng không cần, chỉ có mẹ và con thôi.” Chu Muội còn cố ý bày ra vẻ mặt đáng thương làm Thẩm Mặc nghe xong càng thêm xót xa, ôm cô bé vào lòng vuốt đầu nó. “Ba, ba cũng sẽ không cần con và mẹ sao?” Cô bé mở to đôi mắt trong vắt, ầng ậng nước mắt nhìn anh.

Thẩm Mặc vội nói: “Dĩ nhiên là không rồi, làm sao ba lại không cần con được chứ?” Chỉ là lúc nói ra câu nói này, anh cũng ngần ngại một chút bởi vì anh sắp ra nước ngoài, đến lúc đó, nhất định anh sẽ bỏ rơi cô bé đáng yêu này.

“Ba, con đói đói...” Chu Muội không ngừng lắc lắc cánh tay anh, ánh mắt thật tội nghiệp. “Hả? Con chưa ăn sao?” Thẩm Mặc có chút khó tin mà hỏi lại. “Chưa có, mẹ không có thời gian làm bữa sáng, mẹ và con định đi ăn ở ngoài nhưng mẹ đột nhiên té ngã, thật may là mẹ không sao hết.” Thẩm Mặc sờ sờ đầu Chu muội: “Con đợi một chút, ba xem trong tủ lạnh có gì ăn không?”

Thẩm Mặc Nhìn qua một chút chỉ thấy trong tủ lạnh chỉ có chút đậu phộng và nho khô, không khỏi lắc đầu một cái. Người mẹ này cũng thật là quá đáng, thật chẳng là xứng làm mẹ chút nào. Thật may là còn có một chút gạo, Thẩm Mặc đem mấy thứ bỏ vào nồi nhỏ, đun sôi, chuẩn bị làm nồi cháo ngọt. Chỉ trong nháy mắt, hương thơm ngọt ngào hòa cùng mùi gạo thơm lan tỏa tràn ngập trong phòng bếp.

Bụng đói kêu vang, Chu muội vuốt vuốt bụng, ôm lấy bắp đùi Thẩm Mặc mà cọ cọ, bày ra dáng vẻ đáng thương: “Ba, con thật đói, thật là đói.” Thẩm Mặc bị chọc cười không ngừng: “Cái con bé này, mỗi lần gặp đều nghe con than đói?”

“Thật là đói mà! Con hy vọng mẹ không cần đi làm, bất cứ lúc nào cũng có thể làm đồ ăn cho con ăn, Mẹ con biết làm rất nhiều món, rất nhiều món ăn ngon, chỉ là mẹ không có thời gian”

Thẩm Mặc nghe vậy không khỏi đau lòng, sờ sờ mặt nó: “Ngoan, mau ăn cháo đi, chờ mẹ con tỉnh lại, ba dẫn con ra ngoài mua đồ ăn.”

“Ba, ba đối xử với Chu Muội thật là tốt.” Chu muội giương đôi mắt to, cười thật ngọt ngào: “Chu muội đáng yêu như thế đương nhiên ba phải thương con rồi.” “Nhưng mà có nhiều người khi dễ con, nói con không có ba.” Cô bé nhẹ nhàng nói, ánh mắt buồn bã: “Lễ Giáng Sinh năm trước, mẹ hỏi con muốn được tặng quà gì, con nói muốn có baba nhét trong bít tất, khiến mẹ rất buồn, sau đó con không dám nói nữa...”

Thẩm Mặc nghe xong ôm lấy cô bé: “Con gái, sau này khi ba rảnh rỗi sẽ ở bên cạnh con được không, nếu như một ngày nào đó ba ở quá xa, ba sẽ gọi điện, tặng quà cho con, có được hay không?”

Chu Muội không hiểu ý tứ của anh nhưng vẫn gật đầu, cô bé chỉ cần biết không muốn rời khỏi anh, cũng không hi vọng ba của mình rời đi.

Lúc này cháo đã chín, Thẩm Mặc múc cho cô bé một bát cháo ngọt cho cô bé, Chu muội ngồi bên cạnh cười ngọt ngào mà làm nũng: “Ba đút con.”

Thẩm Mặc không khỏi bật cười, anh cảm thấy bản thân mình bị cô gái nhỏ này thuần phục mất rồi, bất cứ yêu cầu gì cũng không dám cự tuyệt cô bé. Anh chỉ cầm lấy cái muỗng thổi một hơi cho cháo nguội, mới đút vào miệng nó: “Có ngon hay không?”

“Rất ngon.” Chu Muội ăn xong, mặt mày hớn hở, bát cháo đã thấy đáy mà cô bé lại la hét còn muốn ăn nữa.

Thẩm Mặc nhéo mặt cô bé: “Chu muội, không được ăn nhiều như vậy, con gái mập sẽ rất xấu.” Chu Muội chu miệng: “Con cũng muốn ăn ít một chút, nhưng nếu bây giờ con ăn no thì tối bữa ăn tiếp theo sẽ không đói bụng.”

“Loại ý nghĩ này là sai, mỗi bữa con đều phải ăn vừa phải thôi.” Ấn tượng về Chu Dĩ Mạt trong lòng của Thẩm Mặc lại càng không tốt. Cô gái này thực không xứng làm mẹ, nhất định là để con bé thường xuyên đói bụng mới để nó dưỡng thành thói quen xấu, lúc thì nhịn đói, lúc thì ăn thật no.

Vừa lúc đó, Chu Dĩ Mạt từ trong phòng đi ra, vuốt cổ lăm bầm nói: “Đau quá.” Tóc cô có chút rối, hai mắt mơ màng lim dim giống như dáng vẻ ngủ chưa đủ. Cô theo mùi thơm mà tìm vào phòng bếp nhìn thấy Thẩm Mặc thì không khỏi bất ngờ, sắc mặt liền lạnh lùng, mang theo cảm giác xa cách mà lạnh giọng: “Sao anh lại ở đây?”

Thẩm Mặc thấy cô dùng ánh mắt như vậy mà trờ, anh cũng không thèm trờ ra bộ mặt hòa nhã, lạnh nhạt mà hừ một tiếng: “Chu tiểu thư, xin cô nói chuyện có một chút lý lẽ có được hay không? Cô ngay cả bản thân còn chăm lo không xong, làm thế nào chăm sóc cho Chu Muội? Nếu như không có tôi giúp cô, thì cô bây giờ còn nằm ở dưới đất, Chu Muội vẫn còn ngồi đó khóc.”

Chu Dĩ Mạt hình như đã nhớ ra cái gì, không khỏi có chút áy náy muốn nói xin lỗi Thẩm Mặc, nhưng cuối cùng vẫn là không nói nên lời.

Thẩm Mặc nhìn dáng vẻ bối rối của cô cũng cảm thấy không được tự nhiên, hừ một tiếng: “Chăm sóc Chu muội thật tốt là được rồi.”

“Hiện tại tôi cũng đã tỉnh, cảm ơn anh đã chăm sóc Chu Muội, xin hỏi tiên sinh có thể đi về rồi chứ?” mặc dù Chu Dĩ Mạt cảm thấy lời nói như vậy có chút quá đáng nhưng vẫn nói ra.

Thẩm Mặc lập tức cảm thấy một ngọn lửa tức giận đang lan tràn trong lòng, rốt cuộc anh trêu chọc cô cái gì? sao cô lại dùng cái thái độ này mà đối xử với anh?

Anh hờ hững liếc nhìn Chu Dĩ Mạt một cái, gương mặt anh tuần hiện rõ nét chế giễu: “Tiểu thư cô đây là qua cầu rút ván? Thì ra đây thái độ đối đãi với ân nhân của mình?” Nói xong lập tức thay đổi vẻ mặt mà nở nụ cười, dịu dàng nói với Chu Muội: “Con gái, ba dẫn con đi chơi có được hay không?”

Chu Muội chưa kịp nở hết nụ cười, Chu Dĩ Mạt liền lạnh giọng cắt ngang: “Cám ơn Thẩm tiên sinh, chút nữa Chu Muội còn phải đi nhà trẻ, không thể lãng phí thời gian quý báu của anh.”

Thẩm Mặc chợt đứng lên, đôi mắt hoa đào ửng ửng mấy phần u ám: “Tôi đã hứa với cô bé dĩ nhiên tôi phải thực hiện, cô bé gọi tôi là ba chính là chứng minh cô bé tin tưởng tôi.”

Sắc mặt Chu Dĩ Mạt bỗng chốc tái nhợt, thiếu chút nữa cô cho rằng anh đã phát hiện ra, cô cũng không biết mình đang lo lắng cái gì, cô biết rõ ràng cô cũng không muốn nhấm vào anh, nhưng chính là cô không nhìn được! Lặng người hồi lâu, lời nói của Thẩm Mặc vẫn không ngừng vang vọng trong đầu cô, Chu Muội đang chấp tay trước ngực, vẻ mặt mong đợi làm cô gật đầu một cái. Chu Muội vô cùng vui vẻ nắm lấy tay Thẩm Mặc: “Ba! Đi mau.”

Chu muội đi tới cửa, lưu luyến không rời mà quay đầu lại “Mẹ, có muốn cùng đi với con không?”

Chu Dĩ Mạt cười cười: “Mẹ không đi, lát nữa phải làm việc, con về sớm một chút.” Cô làm sao dám đi đây? Mặc dù năm năm thoáng chốc đã trôi qua nhưng mà lực ảnh hưởng của anh vẫn còn đây.

Chu muội lúc đi còn nói thêm: “Mẹ, ba nấu cháo ngọt rất ngon, mẹ phải nhớ ăn đó.” Chu Dĩ Mạt gật đầu cười.

Thẩm Mặc nhìn nụ cười hờ hững trên môi cô trong lòng không khỏi trầm than, cô gái này dịu dàng thật tốt, sao lại động một chút là giống như ăn trúng thuốc nổ chết người, thật là phá hư tâm trạng tốt của người khác.

Chu Dĩ Mạt vốn không muốn ăn món anh ta làm, nhưng cô cũng thật đói bụng, liền từ từ mà ăn từng miếng, cháo ngọt thơm quá. Gạo thật mềm dẻo hợp với hương vị ngọt ngào của nho khô cùng với nhân đậu phộng trong vắt, thật đúng là ngon. Cô một hơi chén sạch cháo còn dư, không khỏi thỏa mãn.

Thẩm Mặc đưa Chu Muội đến bờ biển. Chu Muội hưng phấn vỗ tay, chân trần mà chạy băng băng trên bờ cát mềm mại. Thẩm Mặc bị vẻ mặt sung sướng của bé làm anh cũng cười lây, tâm trạng tốt hơn. Anh cảm thấy thay vì tìm một cô gái không bằng tìm một đứa trẻ để chơi đùa, các cô gái chỉ biết nghĩ cách moi tiền trên người anh, nhưng một đứa trẻ thì lại không phải vậy, chúng chỉ muốn một chút yêu thương là có thể cười thỏa mãn. Anh bắt chước cô bé cởi áo khoác, cởi giày vớ vện tay áo chạy theo phía sau cô gái nhỏ.

Chu Muội bị đuổi thật vui vẻ, cười khanh khách không ngừng. Thẩm Mặc bắt một con cua để lên mũi Chu muội, để cho nó trêu chọc cô bé, làm Chu Muội sợ tới mức ‘oa oa’ kêu gào, chọc Thẩm Mặc buồn cười. Từ lúc tiếp xúc với cô gái bé nhỏ này, anh đã thay đổi hoàn toàn cái ý nghĩ những đứa trẻ nhỏ đều thích khóc la om sòm, thật ra thì con nít vẫn là người thành thật nhất, anh đối tốt với chúng, chúng sẽ bày ra nụ cười tươi sáng đáng yêu nhất mà hồi đáp lại.

Chu Muội nhát gan không dám đụng con cua, bị Thẩm Mặc hù dọa mấy lần cũng nhắm mắt bắt một con cua nhỏ ném vào anh, Thẩm Mặc cười, dùng đôi tay bẩn thỉu mà bóp mặt cô bé: “Chu Muội, con thật là không ngoan.”

“Ba, ba thật là hư.” Chu muội nhú mào, xoa xoa mặt, dùng tay xoa bùn cát lên mặt Thẩm Mặc.

Anh nhìn đôi chân nhỏ đang nhón lên để cố gắng sờ tới mặt mình, cảm thấy không đành lòng liền ngồi xổm xuống để cô bé sờ soạng lung tung. Hai người chơi mệt mỗi người xuống nghỉ ngơi.

Thẩm Mặc mua cho cô bé một hộp sữa Ưu Lạc, Chu Muội cắn ống hút, mắt lim dim, cười thật ngọt ngào nói: “Mẹ cũng rất thích sữa Ưu Lạc.”

“Vậy sao?” bây giờ, Thẩm Mặc đối với mẹ cô bé một chút hứng thú cũng không có, giọng điệu nói chuyện cũng không tốt, còn luôn nhắm vào anh, nhưng anh thích nghe Chu Muội nói chuyện, cũng không cắt ngang cô bé.

“Nhưng mà trong tủ lạnh nhà con rất lâu rồi không có sữa Ưu Lạc.” Chu Muội chu môi một cái, bày ra dáng vẻ đại nhân thở dài một hơi mà nói: “Mẹ nói đợi tiền thuê nhà tháng này trả hết mới có thể mua.”

Thẩm Mặc nghe xong không khỏi có chút thương cảm, thì ra là vì tiền nhà, không trách được cô lại mệt mỏi như vậy. “Vậy hai mẹ con không có họ hàng thân thích sao?”

“Chỉ có ông bà ngoại, nhưng mẹ và bọn họ không liên lạc.” Chu Muội dùng ngón tay út mà vuốt đuôi lông mày của mình.

Thẩm Mặc thấy động tác này không khỏi mỉm cười, cái này không phải là động tác anh hay làm sao? “Vậy con lúc nào cũng ở một mình sao?”

“Cũng không phải vậy, lúc mẹ đi làm sẽ đưa con đến nhà trẻ ở trung tâm thành phố, ở đó có rất nhiều bạn nhỏ, chẳng qua nếu mẹ đến đón đúng giờ thì tốt hơn.” Thẩm Mặc nghe Chu muội nhắc đến nhà trẻ, nên đau lòng sờ sờ đầu: “Nếu như ba ở Đài Bắc, ba sẽ đón con tan học, dẫn con đi ăn cái gì đó có được không?”

“Có thật không?” ánh mắt Chu Muội sáng long lanh. Thẩm Mặc dùng sức gật đầu một cái, khoe môi giương lên nụ cười dịu dàng. Anh đột nhiên cảm thấy mình cực kỳ giống một người cha hiền lành, loại ý nghĩ này làm cho anh không khỏi kinh ngạc.

Thẩm Mặc dẫn Chu muội ăn hải sản, cô bé được ăn uống no say hài lòng vuốt bụng thoải mái thở dài. Lúc Thẩm Mặc mang cô bé về nhà thì đã mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Chu Dĩ Mạt đem Chu muội từ trong lòng Thẩm Mặc, nói xong tiếng cảm ơn liền định đóng cửa. Thẩm Mặc nào chịu để cô như ý, tùy tiện bước thẳng vào, để túi sữa Ưu Lạc to trên bàn trà, nhìn Chu Dĩ Mạt đang muốn lên tiếng từ chối, lạnh lùng nói: “Những thứ này cho Chu Muội.”

Chu Dĩ Mạt cắn cắn môi, bế Chu muội vào phòng ngủ, lúc đi ra thấy Thẩm Mặc đang vui vẻ ngồi trên ghế salon vẫy vẫy tay với cô: “Cô qua đây ngồi xuống đi.” Trên mặt anh không có biểu tình nào dư thừa, nhưng là dưới ánh đèn khuôn mặt kia lại toát lên lực hút trí mạng làm cô không không chế được nhịp tim.

Chu Dĩ Mạt có vài phần kinh hoảng không nói được đây là cảm giác gì, nhưng trên cô vẫn duy trì nét lạnh lùng. Lạnh lùng như vậy đã tồn tại từ từ lúc Chu muội ra đời, bởi vì cô chỉ có thể sử dụng phương thức này mà bảo vệ chính mình.

Thẩm Mặc lười biếng dựa vào sofa, lạnh nhạt nói: “Có mấy lời tôi cảm thấy tôi muốn nói với cô.” Chu Dĩ Mạt hất mặt: “Chúng ta không có gì để nói.” Thẩm Mặc nhìn cô một cái, nhíu nhíu mày nói: “Cô có thể không cần dùng giọng điệu này mà nói chuyện với tôi được không? Tôi tự nhận là mình chưa từng làm chuyện gì có lỗi với cô.”

Chu Dĩ Mạt hừ một tiếng không nói lời nào.

“Tôi muốn biết chuyện của ba Chu muội, tôi cảm thấy cần có ba, dù là người lớn có xảy ra vấn đề gì...” Lời nói của Thẩm Mặc còn chưa dứt thì Chu Dĩ Mạt đã cắt ngang, âm thanh sắc bén nói: “Anh không có tư cách hỏi vấn đề này!”

“Tôi hiểu rõ mang thân phận đứa trẻ mồ côi cha không dễ dàng gì, nhưng tôi không phải là kẻ thù của cô cũng không có xem thường ý tứ của cô.”

Thẩm Mặc lúc nói câu này làm cho trong mắt Chu Dĩ Mạt thoáng qua một chút phức tạp, cô cũng hiểu bản thân mình vừa rồi có chút kích động, giọng điệu có chút hòa hoãn: “Thẩm tiên sinh, tôi rất cảm ơn anh chăm sóc Chu muội nhưng không thể vì chuyện này mà xem anh là người nhà. Tốt thôi, anh xem tổn bao nhiêu tiền, tôi trả cho anh.”

“Không biết lý lẽ.” Thẩm Mặc đến là muốn nói cho cô biết ý tốt đối với Chu muội, không ngờ cô lại đối chọi gay gắt với anh. Anh ở đây thật là tức điên rồi, Thẩm Mặc cho rằng đây là một loại sỉ nhục vì vậy không còn cần thiết mà ở lại đây nói chuyện với cô, liền xoay người đi ra cửa.

Chu Dĩ Mạt đứng dậy tiễn khách, suy nghĩ một chút rồi mở miệng: “Thẩm tiên sinh, tôi hi vọng sau này anh nên giữ khoảng cách với Chu muội, anh có cuộc sống của anh, chúng tôi có cuộc sống của chúng tôi, tương lai chúng ta không quan hệ gì với nhau cũng xin anh đừng cho nó bất cứ hi vọng nào, nó chỉ là một đứa nhỏ.”

Thẩm Mặc hừ một tiếng một chút hơi sức nói chuyện với cô cũng không có, anh thật là kém cỏi, một chút quyền lợi người tốt cũng không có? Hoặc là cô nghĩ anh đang ham cô cái gì, cô không có gì cả, không phải

sao? Thắm Mặc đến cùng là muốn hỏi cô một chút, trước kia anh thiếu nợ cô cái gì, chỉ suy nghĩ một chút, nhưng năm gần đây anh đều ở Pháp, về nước cũng không có xung đột cùng ai. Cho nên anh thật sự không nghĩ ra rốt cuộc đắc tội cô lúc nào.

Sau khi Thắm Mặc trở về, ba ngày liên tiếp không liên lạc với Chu muối. Thật ra anh chỉ tức giận thái độ của Chu Dĩ Mạt, mặc dù ba ngày anh đều nhớ Chu muối rồi lại không thể xuống nước. Nếu mình lơ mà lơ mờ chạy tới lỡ gặp phải Chu Dĩ Mạt, cô nhất định sẽ bày ra bộ mặt khó chịu, nhưng lời anh hứa với Chu muối ở bờ cát, anh cảm thấy nếu mình không làm được thì cô bé sẽ rất đau lòng.

Đến ngày thứ tư, anh không nhận được nữa lái xe đến nhà trẻ của Chu muối. Giờ này là giờ tan lớp, cửa nhà trẻ có chút chật chội, nhiều phụ huynh của các bạn nhỏ đến đón con mình, duy chỉ có Chu muối đứng ở xa xa bên kia, ôm một cặp sách thật to, dáng vẻ thật là lạc lõng cô đơn.

Về ngoài siêu phàm của Thắm Mặc dù cho đứng ở đâu cũng đều là điểm chói mắt nhất, hôm nay anh mặc một cái vest trắng, thân thể thon dài cao lớn đứng trong đám người cứ y như hạc lạc giữa bầy gà. Anh thẳng tắp mà đi về phía Chu muối, cô bé lúc đầu còn có chút ngây ngẩn sau đó nụ cười trên môi ngày càng mở rộng. Thắm Mặc đứng bên cạnh cô bé nhận lấy cặp sách cất cao giọng: “Con gái, ba đến đón con đây.”

Chu Muối cười ngọt ngào hết sức rạng rỡ hạnh phúc, ôm lấy cổ Thắm Mặc hôn một cái thật kêu lên mặt anh.

5. Chương 5

Edit: Nana

Beta: Xu

Vừa lúc đó, một bé trai đứng dậy, lớn tiếng nói: “Tiểu Muối, bạn không phải là không có ba sao? Ba bạn không lẽ từ hành tinh khác tới?” Chu Muối hung hăng trợn mắt nhìn người bạn trước mặt, tức đỏ mặt, môi run run: “Ai nói tôi không có ba, bạn mới không có...”

Thắm Mặc ôm Chu Muối vào ngực, thấy hai đứa nhỏ giống như sắp cãi nhau liền quay đầu nói với bé trai kia: “Chú luôn ở nước ngoài cho nên các cháu chưa từng thấy chú.”

Nói xong lại cúi đầu nói với Chu Muối: “Đi, ba dẫn con đi chơi trò chơi.”

Lúc Thắm Mặc ôm Chu Muối đi còn nghe được âm thanh thanh ồn ào phía sau: “Woa, ba của Chu Muối thật đẹp trai nha.”, “Woa, xe của ba bạn ấy thật là đẹp.” Chu Muối chỉ có cảm giác mình thở ra một hơi, trong lòng thật vui vẻ, cô bé cười ngọt ngào với Thắm Mặc: “Ba, cảm ơn ba.”

Thắm Mặc sờ sờ đầu cô bé, cười mà khôn nói, anh cho là đôi lúc cũng phải thỏa mãn chút lòng hư vinh của trẻ nhỏ như một cách kích lệ tinh thần bọn chúng.

“Sao mấy ngày nay ba không tới chơi với con? Mẹ nói ba sẽ không tới.” Chu Muối buồn buồn nói: “Có phải con có chỗ nào không ngoan hay không? Cho nên ba không cần con.”

“Làm sao như vậy được?” Thắm Mặc có chút áy náy, cúi đầu, đành phải nói dối: “Mấy ngày nay ba làm việc cho nên không đến thăm con được, ba bảo đảm lần sau không như vậy nữa.”

Anh giơ tay lên, dáng vẻ như đang thề.

Thấy Chu Muối bơ vơ, Thắm Mặc cũng cảm thấy đau lòng, dù cho Chu Dĩ Mạt có đối xử khó chịu hay trêu chọc anh cũng không thèm để ý nữa, trong thời gian này chỉ muốn chăm sóc Chu Muối thật tốt.

Chu Dĩ Mạt đến nhà trẻ đón nhưng không thấy Chu Muối nên lo lắng vô cùng, nghe nói một người đàn ông trẻ tuổi đón đi thì an tâm một chút. Nhưng trong lòng vẫn rất phiền não. Không phải nói là anh ta sẽ không đến tìm Chu Muối nữa sao? Cô từng nghe Lâm Vũ Đồng nói về gia cảnh của Thắm Mặc, anh là một nhà thiết kế sống ở nước ngoài, phỏng chừng không lâu sau anh sẽ trở về bên đó. Bây giờ lại thân thiết với Chu Muối như vậy rồi đột nhiên rời đi thì con bé buồn đến thế nào đây?

Cô nhớ trong hôn lễ Lăng tổng lúc nhìn thấy Thẩm Mặc cô còn cho rằng mình gặp quý. Người đàn ông đã cùng trải qua tình một đêm không hề báo trước mà xuất hiện trước mắt cô, thật là làm cô quá mức ngạc nhiên.

Năm năm trước, cô gặp gỡ anh trong quán bar ngoài ý muốn mà có Chu Muội, khi đó cô mới tròn 18 tuổi, thật ra cũng chỉ là đứa bé, cho nên sau khi biết mình mang thai, cô hoảng sợ.

Gia giáo nhà cô nghiêm, nếu như ba mẹ biết nhất định sẽ đánh chết cô hơn nữa cô còn đang đi học.

Cô không thể làm gì khác hơn đành phải làm liều mà đi phá thai. Nhưng vừa đến bệnh viện vừa nhìn thấy một người phụ nữ mới giải phẫu xong cầm một ụ máu đi ra ngoài, sau đó nghẹn ngào khóc nức nở, cô vô tình nhìn thoáng qua liền bị dọa xanh mặt. Bởi vì cô lần đầu tiên nhìn thấy hình hài trẻ nhỏ, cô đột nhiên hiểu được trong bụng mình không phải là trách nhiệm mà là một sinh mạng nhỏ.

Bởi vì một thoáng mềm lòng, cô sinh ra đứa bé này, cô không thể không rời nhà trốn đi, bỏ học, cũng từng nghe rất nhiều lời chê cười chói tai.

Mặc dù đêm đó anh cho cô vui vẻ nhưng cô vẫn không nhận được hận anh. Nếu như anh không xuất hiện mình vốn sẽ không chịu khổ như thế.

Cô biết không nên loại oán hận này áp đặt lên người anh bởi vì không phải ý kiến ngu ngốc của cô thì anh cũng đâu làm cô mang thai, nhưng vẫn không chịu đựng được mà căm hận anh.

Đặc biệt là mỗi lần nhìn anh và Chu Muội ở bên nhau, hai gương mặt giống nhau như đúc làm cho cô khủng hoảng. Cô sợ, rất sợ hãi bị người ngoài nhìn ra, Cô thầm nghĩ chỉ muốn duy trì hiện trạng, cô không muốn những lời nói bóng nói gió làm thay đổi cuộc sống bây giờ của cô.

Cô không thích anh còn bởi vì một nguyên nhân khác, cái dáng vẻ đẹp trai cùng thân thể như vậy nhất định là một tên lăng nhăng, cặp mắt hoa đào kia quá thu hút không biết là đã làm cho bao nhiêu cô gái mất ngủ nữa, cũng không biết làm cho bao nhiêu người phụ nữ mang thai, lại càng không biết có bao nhiêu thiếu nữ ngu như cô mà sinh con ra, cũng không biết Tiểu Muội có bao nhiêu anh em cùng cha khác mẹ, không biết bọn họ có cơ hội nhìn thấy cha ruột mình hay không...

Chu Dĩ Mạt thấy suy nghĩ của mình càng lúc càng quái dị liền vội vàng lắc đầu, cố gắng đem những ý nghĩ lộn xộn quăng ra.

Chu Dĩ Mạt ở nhà đợi thật lâu không thấy bọn họ trở về liền lấy điện thoại di động gọi cho Thẩm Mặc, điện thoại vừa thông, cô đã không nhận được tức giận, dùng giọng điệu bức bối nói: “Xin đem Chu Muội trả lại đây, có thể không?”

“Chúng tôi đang trên đường về.” Thẩm Mặc từ tốn nói một tiếng liền cúp điện thoại.

Thẩm Mặc vừa cúp điện thoại liền thở dài một cái: “Con gái, mẹ con thật là hung dữ, lại mắng ba.”

Chu Muội le lưỡi một cái: “Mẹ con thật ra rất đáng yêu nhưng lại thích gây gỗ với ba! Chắc là mẹ sợ ba cướp con đi, tối nay con sẽ nói với mẹ, nói là con sẽ mãi mãi ở bên cạnh mẹ, ai giành cũng không đi.”

Thẩm Mặc dở khóc dở cười, vuốt đầu cô bé nói: “Con gái, làm sao con lại đáng yêu như thế.”

“Hắc hắc, bởi vì con có một người mẹ đáng yêu! Ha ha ha...”

Thẩm Mặc đem Chu Muội về nhà, sắc mặt Chu Dĩ Mạt cực kì khó coi, Thẩm Mặc cũng không muốn cãi nhau với cô, cười nói: “Chu tiểu thư, dáng vẻ cô xinh đẹp như vậy, tại sao lại phải dùng cái mặt thối này nhìn tôi.”

Chu Dĩ Mạt nghe xong mấy lời này, lửa giận cũng không biết làm sao phát tác, Chu Muội đứng bên cạnh che miệng cười như con chuột nhỏ gian xảo.

Cô bé xong tới ôm lấy bắp đùi Chu Dĩ Mạt mà cọ cọ, vội vàng nói: “Mẹ, ba đối xử với con rất tốt, mẹ đừng ăn hiếp ba, con là người một nhà của mẹ mà sẽ không bị bắt cứ ai cướp đi.”

Chu Dĩ Mạt bị Chu Muội chọc cho bật cười, thấy Thẩm Mặc đang nhìn mình thì thu nụ cười lại.

Thẩm Mặc ngồi một lát thì xin phép ra về, lúc anh rời đi nhớ lại dáng vẻ cô cúi đầu cười chỉ cảm thấy mình lại bị đầu độc một chút. Sau khi trở về, Thẩm Mặc nhận được điện thoại, vừa nhìn thấy số điện thoại theo bản năng liền cảm thấy nhức đầu, thì ra là Thẩm phu nhân gọi cho anh.

Mẹ anh cứ hai ba ngày lại gây phiền toái cho anh, mới được yên tĩnh có mấy ngày lần này không biết tìm cô gái như thế nào cho anh? Chỉ nghe Thẩm phu nhân giọng nói có chút nghiêm túc, bà nói: “Tiểu Mặc, con nói rõ ràng ẹ nghe, cô ấy là con cái nhà ai, gia thế như thế nào?”

“Cái gì?” Thẩm Mặc không hiểu nên hỏi ngược lại.

“Mẹ nói là mẹ của đứa bé, con đừng có giả bộ ngu! Hôm đó mặt mũi của mẹ đều bị con vứt sạch, cho nên mới không ở đó mà truy cứu tiếp, mẹ về liền cùng ba của con bàn bạc mấy ngày, cảm thấy chuyện này cứ quyết định như vậy đi, mặc dù có chút khó chấp nhận, ai bảo con lừa gạt hai vợ chồng ta lâu như vậy, hại ta lâu như vậy mà không được ôm cháu. Tóm lại nếu đã có con rồi thì con làm gì chúng ta cũng không quản nữa. Con tìm thời gian đưa con dâu và cháu nội tới cho chúng ta nhìn một chút.”

Anh bị mẹ chặn không cho nói nên lời, anh chưa bao giờ nghe qua chuyện dễ như vậy, cười nói: “Mẹ, mẹ không phải sẽ làm thật chứ? Ha ha...”

“Con còn muốn lừa gạt mẹ sao? Chả trách mấy năm nay con đều trốn ở nước ngoài không dám về, thì ra là len lén nuôi con ở ngoài.” Thẩm phu nhân có chút buồn bực thở dài: “Chúng ta cũng biết rằng mình đều đã già, không chịu nổi giày vò, con muốn làm thế nào thì làm cái đó.”

“Mẹ, mẹ nghe con giải thích trước.” Thẩm Mặc cảm giác mình sắp điên, mẹ anh thông minh như vậy, có phải là muốn con dâu với cháu nội mà phát điên rồi không, còn cố tình cho sự việc như vậy là thật.

Không đợi Thẩm Mặc giải thích, Thẩm phu nhân lại mở miệng: “Tiểu Mặc, từ nhỏ mẹ đã rất thả lỏng với con, để cho con hình thành nên tính nết phản nghịch, bướng bỉnh, mọi người muốn con học y, con lại cố tình đi học nghệ thuật, cho con đi học nghệ thuật gốm sứ con lại chạy đi học thiết kế thời trang. Cho con tránh xa Lăng Tuần một chút con cũng không vui, để con sống đàng hoàng ở Đài Loan con lại đến Pháp định cư lâu dài. Mẹ biết con có ý nghĩ của con, con cũng có lựa chọn của mình cho nên bây giờ mẹ không ép con.”

“Mẹ...” Thẩm Mặc chưa nói hết lời Thẩm phu nhân lại nói tiếp còn mang theo ý cười: “Cô gái nhỏ kia rất đáng yêu, mẹ thật sự hối hận ngày đó không có ôm ấp cô bé. Được rồi, cuối tuần này con mang cô bé tới đây cho ba cùng mẹ xem một chút, ta đa khoe khoang với ông nội, bà nội, dì lớn, dì hai, dì ba, chị Đường, chị con rồi. Chủ nhật họ sẽ tới, con mang theo vợ và con họ đến một chuyến.”

Tiếp theo Thẩm Mặc nghe được âm thanh cúp điện thoại của mẹ. Trời ơi, Thẩm Mặc trong thời gian ngắn chỉ cảm thấy buồn bực vô cùng, anh chỉ đùa một chút để tránh khỏi xem mắt, chuyện này tự dừng lại ồn ào như thế.

Anh thở dài một cái một cái, anh cũng không biết sẽ phải tốn bao nhiêu công sức để giải quyết các rắc rối trên trời rơi xuống này đây. Thoáng cái đã đến chủ nhật, Thẩm Mặc đoán hôm nay trong nhà anh chắc canh cực kỳ náo nhiệt ông nội, bà nội, dì lớn, dì hai, dì ba, chị Đường, chị hẳn là đang chờ.

Anh điện thoại cho họ cũng không thêm nói rõ ràng chỉ nói đơn giản rằng bọn họ mắc cỡ nên không dám gặp mặt nên chờ lần sau. Thông báo xong, Thẩm Mặc trực tiếp tắt máy, đi đón Chu Muội.

Mặc dù hôm nay là chủ nhật nhưng Chu Di Mạt không có ở nhà, giúp anh mở cửa là Chu Muội. Anh vốn muốn đem Chu Muội đi chơi một chút, tuy nhiên nhìn gương mặt đỏ bừng của cô bé, trên mặt còn có một tầng mồ hôi mỏng, đi bộ cũng không ổn làm anh sợ hết hồn, ngồi xổm xuống sờ sờ đầu nó, nóng thật là nóng.

Chu Muội ngay cả nói cũng nói không nổi, chỉ cười với anh: “Ba, con thật là khó chịu.”

Thẩm Mặc cũng không nói gì liền ôm cô bé tới bệnh viện, đo nhiệt độ xong mới biết là sốt ba mươi chín độ tám, lập tức quyết định truyền dịch.

Đem Chu Muội sắp xếp ổn thỏa xong Thẩm Mặc mới phát hiện trên mặt mình đã xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng, chăm sóc một đứa trẻ thật là không được lơ là, sinh mạng rất yếu ớt.

Thẩm Mặc lấy điện thoại gọi cho Chu Dĩ Mạt, mấy lần đều không nhận, Thẩm Mặc kiềm chế tức giận vẫn kiên trì gọi vài lần nữa. Đối phương cuối cùng cũng chịu nhận điện thoại, Thẩm Mặc giận dữ, giọng điệu hết sức khó chịu: “Cô lập tức tới bệnh viện nhi đồng,” “Chuyện gì, bây giờ tôi đang làm việc.”

Chu Dĩ Mạt vốn không muốn tiếp điện thoại của Thẩm Mặc, cô đang làm thêm giờ, thật rất bận.

Thẩm Mặc giận dữ lại nghe Chu Dĩ Mạt lấy lý do công việc không chăm sóc tốt Chu Muội, cả người liền mất khống chế không thêm nổi mặt mà mắng lớn: “Nếu như không thể chăm sóc tốt con mình thì đừng sinh nó ra, cô nếu đã sinh ra nó thì phải có trách nhiệm, cả ngày chỉ biết công việc, công việc công việc so với con cô quan trọng hơn sao? Cho dù chức trách làm mẹ cũng không thêm quan tâm?”

Nghe đối phương không nói tiếng nào, biết mình cũng không nên nhiều lời, cuối cùng thở dài nói: “Tiểu Muội sốt ba mươi chín độ tám, bây giờ đang truyền dịch.” Chu Dĩ Mạt đột nhiên hốt hoảng, ngay cả nói cũng không rõ: “Tôi, tôi lập tức tới ngay.”

Chu Dĩ Mạt tới bệnh viện liền nhìn thấy Thẩm Mặc đang canh chừng bên người cô bé, nắm tay nó. Tay kia lau mồ hôi cho Chu Muội, dáng vẻ rất dịu dàng giống như bộ dạng người làm cha.

Cô đột nhiên cảm thấy thành kiến của mình đối với anh quá vô lý, thật ra anh có lỗi gì chứ? Anh đối tốt với Chu Muội cũng không có gì không thể.

Cô bước đến gần anh, lần đầu tiên không dùng bộ mặt khó chịu, thành khẩn cảm ơn anh. Chu Dĩ Mạt sờ sờ cái trán Chu Muội, mặc dù mặt vẫn còn hồng hồng, hô hấp có chút nặng nề nhưng nhiệt độ đã giảm rất nhiều, cô nói với Thẩm Mặc: “anh cũng mệt mỏi rồi, anh cũng đi nghỉ ngơi đi, tôi ở đây chăm sóc nó.”

Thẩm Mặc giống như vẫn còn sợ hãi nói với cô: “Cái người mẹ này cuối cùng là như thế nào, lại không chăm sóc tốt con mình, để cho nó phát sốt cao như vậy, nếu như tôi không đến thì làm sao đây?”

“Thật xin lỗi.” Chu Dĩ Mạt thấy anh nói có lý đành cúi đầu.

Thẩm Mặc thở ra một hơi, hừ lạnh một tiếng nói: “Cô bây giờ không cần xin lỗi tôi, mà nên xin lỗi Chu Muội kìa. Cô xem nó nhỏ như vậy không có ai làm bạn, cô đơn đáng thương như vậy.”

Chu Dĩ Mạt cúi đầu nhìn Chu Muội, gương mặt hiện lên vẻ áy náy, cô thật thật xin lỗi đứa trẻ nhỏ này, nghĩ tới uất ức, nước mắt cô liền chảy xuống, sờ sờ đầu Chu Muội, thấp giọng nỉ non: “Mẹ xin lỗi con, thật xin lỗi con.”

Thẩm Mặc nhìn thấy gương mặt bình thường luôn cứng nhắc của Chu Dĩ Mạt đột nhiên trở nên mềm mại không khỏi cảm thấy thương tiếc.

Ho khan một tiếng, nhẹ giọng nói: “Cũng hoàn toàn do cô sai, cô cũng là vì cuộc sống, sau này tôi ở Đài Bắc liền thay cô chăm sóc Chu Muội thật tốt, cô cũng không cần hung dữ với tôi như vậy có được hay không?”

Chu Dĩ Mạt đột nhiên cảm thấy Thẩm Mặc cũng không phải người xấu, căn bản cũng không biết Chu Muội là con anh nhưng vẫn đối xử tốt với nó như vậy. Người mẹ như cô là cần thận quá mức rồi, xem ra trước đây là cô lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử rồi. “Thật cảm ơn anh, Thẩm tiên sinh.” Chu Dĩ Mạt khẽ đỏ mặt: “Nhưng thật ra tôi đối với những người đàn ông đẹp trai không có cảm giác tốt cho nên trước kia có chút hiểu lầm, bây giờ coi như đã biết thật là ngại, sau này tôi cũng không hung dữ với anh như vậy.”

“À...vậy sao?” Thẩm Mặc mang theo vài phần đùa giỡn.

“Tôi cũng không biết phải cảm ơn anh như thế nào, chờ Chu Muội khỏe lại tôi sẽ tự mình xuống bếp mời anh ở lại ăn cơm.” Cô cũng không có gì báo đáp chỉ có tài nấu nướng của cô cũng không tệ mặc dù xem ra tài nấu nướng của anh cũng thật không tệ.

“Vậy thì cảm ơn cô rồi.” Thẩm Mặc đột nhiên cảm thấy trong lòng như bỏ xuống được một tảng đá, dễ chịu hơn nhiều, dù sao tự đứng bị người ta ghét mình cũng buồn bực.

Chu Muội ở trên giường bệnh nghỉ ngơi, Chu Dĩ Mạt và Thẩm Mặc ở bên cạnh chậm chậm nói chuyện. Chu Dĩ Mạt nói với anh chuyện của Chu Muội, cô bé là bảo bối của mình, là bảo bối cô đặc ý nhất, càng nói càng hưng phấn.

Thẩm Mặc có chút đỡ dần, khi cô cười rộ lên rất đẹp đẽ, ngọt ngào làm cho anh có cảm giác lòng của mình sắp tan chảy. Chu Muội truyền nước biển xong, Thẩm Mặc lái xe đưa hai mẹ con về nhà, còn bé Chu Muội lên giường, cẩn thận đắp chăn, không an tâm lại sờ sờ trán cô bé, xác định Chu Muội hết sốt mới yên lòng.

Lúc đi ra đem đơn thuốc của bác sĩ cho Chu Dĩ Mạt, bảo cô cho Chu Muội uống thật nhiều nước không để cảm lạnh, Chu Dĩ Mạt từng việc đều nghe theo vừa nói cảm ơn anh. “Ừ...ngủ ngon, mai tôi lại đến thăm hai người!”

Thẩm Mặc chúc cô ngủ ngon xong thì rời khỏi nhà trọ. Chu Dĩ Mạt nhìn bóng lưng anh, hơi ngẩn người, lúc này trong lòng cô tràn đầy cảm động, nhói tới cử chỉ dịu dàng của anh với Chu Muội, thật ra anh cũng không phải người xấu.

Ngày thứ hai, lúc Thẩm Mặc đến thăm là Chu muội mở cửa giúp anh. Thẩm Mặc vừa vào cửa liền nhìn thấy Chu Dĩ Mạt vừa tắm xong mới bước ra ngoài, đang dùng khăn bông lau chùi tóc. Cô mặc váy ngủ ngắn, khế cúi đầu, hơn một nửa bầu ngực đầy đặn trắng ngần đều lộ ra ngoài, cặp tuyết lê kia giống như sắp rơi ra từ trong bộ váy ngủ, trong không khí tràn ngập hương thơm mùi sữa tắm thanh nhã, dễ chịu của cô.

Bởi vì lúc tắm tiếng nước chảy vang nên Chu Dĩ Mạt không có nghe được người nào vào nhà, lúc này ngẩng đầu lên đột nhiên thấy Thẩm Mặc, giật mình hoảng hốt la lên một tiếng liền chạy về phòng giống như con thỏ nhỏ hoảng sợ.

Nhưng là trong lúc đó, Thẩm Mặc cảm giác được biến hóa của thân thể mình, một chỗ nào đó trên cơ thể anh thật lâu không có phản ứng đột nhiên lại phản ứng. Anh vừa mừng vừa sợ, không thể nén buồn cười, Nhiều năm như vậy bên cạnh anh không có người phụ nữ nào có thể làm cho anh có cảm giác này, vì vậy sau khi đối qua thật nhiều bạn gái anh cũng buông tha. Hôm nay cảm giác này lại trở lại, chẳng lẽ Chu Dĩ Mạt là chân mệnh thiên nữ của anh?

Thẩm Mặc ngay tại thời khắc này quyết định anh muốn theo đuổi cô, theo đuổi cô gái làm anh có thể “ngẩng cao đầu”.

6. Chương 6

Beta: Xu

Lúc Chu Dĩ Mạt thay đồ xong, đang từ trong phòng đi ra thì nụ cười trên mặt Thẩm Mặc đã được thu hồi.

Anh đang ôm Chu muội, nói chuyện với nó. Anh vuốt vuốt cái trán cô bé hỏi xem có phải nó đã tốt hơn một chút rồi không, có còn chỗ nào cảm thấy không khỏe. Chu muội đều rành rọt trả lời từng việc.

“Con đã uống thuốc chưa?” Thẩm Mặc hỏi cô bé, Chu Muội sợ nhất là uống thuốc, vội đổi đề tài nhằm chán này lập tức làm nũng Thẩm Mặc: “Ba, chừng nào ba mới dẫn con đi chơi nữa?”

“Không được, bệnh vừa mới tốt lên một chút làm sao mà đi chơi được?”

Thẩm Mặc nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé: “Nói mau, có uống thuốc chưa?”

Chu muội cúi đầu không nói lời nào.

Chu Dĩ Mạt hừ một tiếng: “Chu muội, con suýt chút nữa là hù chết mẹ rồi, qua đây uống thuốc.”

Thẩm Mặc tiếp lời: “Uống thuốc bệnh mới khỏi nhanh. Chờ con hết bệnh ba sẽ dẫn con đi chơi. Con muốn đi chỗ nào? Vườn thú?”

“Được, con muốn đi coi con voi.” Chu muội kho tay múa chân: “Con voi, con voi, tại sao lỗ mũi mày lại dài như vậy?”

Thẩm Mặc bị chọc cười ha ha, ngẩng đầu nhìn lên, liếc mắt thấy Chu Dĩ Mạt đang đối diện với ánh mắt anh, trên mặt có chút lúng túng không dám nhìn thẳng Thẩm Mặc.

Trong ấn tượng của Thẩm Mặc dáng vẻ của Chu Dĩ Mạt lúc nào cũng là kiêu ngạo, xa cách thế nhưng bây giờ lại lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng chỉ lập tức cảm thấy nơi nào đó trên cơ thể mình căng cứng. Chết tiệt, anh tự mắng mình một tiếng, đột nhiên nghĩ mồn xông lên, hung hăng đè cô dưới thân mình, điên cuồng hôn cô, cùng cô ân ái, thật muốn... Nghĩ tới những hình ảnh mãnh liệt, nóng bỏng kia làm anh có cảm giác mình sắp không chịu nổi. Thẩm Mặc có cảm giác mình sắp mất khống chế cho nên quên mất lời định nói.

Chu Dĩ Mạt mở miệng nói: “Thẩm tiên sinh, chúng ta làm hòa, hôm nay tôi có ở nhà nên sẽ vào bếp làm một ít món ăn mời anh, hy vọng anh không từ chối.”

Thẩm Mặc suy nghĩ một lát rồi đáp được. Chu Dĩ Mạt mặc tạp dề bận rộn trong nhà bếp còn Thẩm Mặc ôm Chu muội ngồi trên ghế salon xem phim hoạt hình. Thẩm Mặc dù đang cùng Chu muội chuyên tâm xem phim hoạt hình nhưng trong lòng chỉ để ý Chu Dĩ Mạt, anh quay đầu nhìn người đẹp trong nhà bếp một chút.

Chu Dĩ Mạt khẽ cúi đầu, tóc vén lên thật cao, vài tóc xoăn xoăn rủ xuống đôi má quăn lấy đôi hoa tay ngọc trai của cô.

Tầm mắt của anh rơi vào phía sau tai có vài sợi tóc rơi lả tả của cô, còn có cả cái cổ tinh tế của cô. Anh chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Thẩm Mặc để Chu muội qua một bên nhẹ giọng nói :Con gái, ba đi giúp mẹ con.”

“Dạ.” Ánh mắt Chu muội cũng không có rời khỏi màn hình TV, gạt đầu một cái.

Lúc Thẩm Mặc đi vào nhà bếp, Chu Dĩ Mạt có chút bất ngờ, Thẩm Mặc nhẹ nhàng cười một tiếng với cô: “Tôi giúp cô, hai người cùng làm sẽ nhanh hơn.”

“Được.” Chu Dĩ Mạt cảm kích cười không nghĩ ngờ gì. Thẩm Mặc ở bên cạnh rửa rau, xác thức ăn, lợi dụng thời gian rảnh ngắm nghía cô.

Lần đầu tiên Thẩm Mặc nhìn thấy cô liền cảm giác được vóc người cô thật là nóng bỏng, quyến rũ mà lúc này cô tẩy trang vừa mang vẻ đẹp thành thực lại thêm mấy phần trong sáng, xem ra cô vẫn còn rất trẻ tuổi, tuyệt đối không giống phụ nữ đã sinh con chút nào. Anh càng nhìn càng thích, ánh mắt nhìn cô luyến tiếc không rời.

Lúc Chu Dĩ Mạt xoay đầu lại phát hiện Thẩm Mặc đang nhìn mình không khỏi tò mò hỏi: “Sao vậy?”

“Lại đây, trên mặt cô dính chút vết bẩn.” Thẩm Mặc tỉnh bơ đưa tay lau trên da thịt cô. Da thịt cô mềm mại lại trắng nõn, cảm giác sờ lên thật thích, bởi vì hai người dựa vào nhau khá gần nên anh còn có thể ngửi được mùi sữa tắm thoang thoảng trên người cô.

“Xong chưa.” Chu Dĩ Mạt thấy anh lau một hồi lâu mà vẫn chưa xong, không khỏi thấy có chút kì quái hơn nữa có chút ngượng ngùng.

“Chờ một chút, vết bẩn này hơi khó lấy xuống.” Thẩm Mặc gia tăng lực tay lau một chút nữa mới ngừng tay: “Thì ra là một nốt ruồi, hắc hắc, thật là ngại quá.”

“Hả...” Khóe môi Chu Dĩ Mạt co quắp.

Tay nghề Chu Dĩ Mạt không tệ, Thẩm Mặc được ăn rất vui vẻ, mặc dù đối với anh mà nói, thứ anh muốn ăn nhất chính là cô.

Sau khi Thẩm Mặc về đến nhà, “người anh em” vẫn còn “thức” làm cho anh suốt đêm không ngủ được. Thẩm Mặc vừa tắm nước lạnh vừa cười khổ: “Này, người anh em, mày tới thật là trễ.”

Vốn Thẩm Mặc định nửa tháng sau sẽ ra nước ngoài nhưng mà bây giờ anh đột nhiên anh muốn ở lại.

Thẩm Mặc ở nhà làm việc ba ngày chỉ cảm thấy cảm hứng như suối tuôn, vừa vẽ bản thiết kế vừa nghĩ tới thân thể uyển chuyển của cô, trong lòng càng rung động kịch liệt.

Ba ngày sau, anh dẫn Chu muội đi chơi vườn thú. Anh định dẫn Chu Dĩ Mạt theo, nhưng mà cô lấy lý do công việc nên từ chối, làm cho Thẩm Mặc có chút tiếc nuối.

Đến vườn thú, Thẩm Mặc dẫn theo Chu muội đi xem sư tử, voi, cạp làm cho cô bé vui vui vẻ vẻ. Thẩm Mặc ở bên cạnh hỏi thăm: “Con gái, mẹ con thích cái gì nhất?”

“Tiền.” Chu muội nhanh nhẹn trả lời.

“Hả?” Thẩm Mặc tưởng mình nghe lầm.

“Mẹ thích nhất là tiền. Mẹ cố gắng làm việc như vậy là để kiếm thật nhiều tiền. Chờ khi có đủ tiền là có thể mua căn nhà lớn, ăn thật nhiều món ăn ngon, mẹ cũng có thể dành nhiều thời gian cho con.”

Nghe xong Thẩm Mặc như phát hiện ra cái gì, nụ cười bên môi ngày càng nở rộ.

Ngày hôm sau, khi Chu Dĩ Mạt tan việc bất ngờ nhìn thấy xe Thẩm Mặc đang đậu trước cửa, anh đang vẫy tay về phía cô chào hỏi, nụ cười trên môi vẫn đẹp đẽ như cũ. Trong thời gian này Chu Dĩ Mạt cũng không còn bài xích anh nữa nên cũng lên tiếng chào hỏi lại.

“Này!” Thẩm Mặc tươi cười không biết từ đâu lôi ra một bó hoa nhét vào trong ngực cô: “Thích không?”

“Hả....” Chu Dĩ Mạt trừng lớn hai mắt, ngượng ngùng nhận lấy nhưng trên mặt mang theo một chút bối rối: “Tại sao lại đem tặng tôi?”

Thẩm Mặc nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một cái, không khỏi bật cười khi khi một tiếng. Từ lần trước nhìn cô mặc lễ phục gợi cảm, về sau mỗi lần gặp đều nhìn thấy quần áo của cô toàn kiểu dáng bảo thủ.

Lúc này cô mặc một bộ lê đen mang cảm giác rất đứng đắn, nghiêm túc nhưng dù vậy ánh mắt của anh cũng có thể xuyên thấu cô, nhìn ra được vẻ hấp dẫn của cô.

Thẩm Mặc nở một nụ cười câu hồn với cô: “Lên xe thôi.”

Chu Dĩ Mạt không biết làm sao cũng không suy nghĩ nhiều chỉ cảm thấy anh không có ác ý nên lên xe của anh, thỉnh thoảng ra ngoài hóng gió một chút cũng tốt.

Thẩm Mặc giúp cô thắt dây an toàn rồi mới lái xe lên đường. “Tôi đã đưa Chu muội về nhà rồi.”

“Cám ơn anh, nếu không có anh chắc Chu muội phải đợi lâu nữa rồi.”

“Ừ, tôi muốn cùng em làm một cuộc giao dịch.” Thẩm Mặc không muốn nói nhiều lời khách sáo, anh cười cười: “Mạt Mạt, tôi muốn làm bạn với em.”

“Hả...bây giờ chúng ta không phải là bạn sao?” Chu Dĩ Mạt thấy anh xưng hô quá thân mật nhưng mà vẫn phản ứng rất nhanh.

“Tôi nói đây không phải là quan hệ bạn bè đơn thuần.” Thẩm Mặc dẩu dẩu môi: “Tôi sẽ cho em một khoản tiền, một khoản tiền cả đời ăn không hết.”

Trên mặt Chu Dĩ Mạt lập tức tràn ngập vẻ u ám, cô liếc anh một cái: “Dừng xe.”

“Mạt Mạt, tôi chỉ muốn...”

Thẩm Mặc chưa nói hết lời thì Chu muội đã giằng lấy tay lái làm cho sợ hết hồn nhanh chóng tấp xe vào lề đường, nghe Chu Dĩ Mạt nói: “Thẩm tiên sinh, tôi không có đánh anh bởi vì anh đã đối xử rất tốt với Chu muội, chẳng qua là không nghĩ tới con người anh lại như vậy, cứ coi như tôi bị mù đi.”

“Mạt Mạt...” Thẩm Mặc ra dấu cho cô dừng lại, anh có lời muốn nói.

Chu Dĩ Mạt cảm thấy rất thất vọng, người đàn ông đầu tiên của cô là anh mà anh lại có thể tùy tiện cùng các cô gái khác lên giường, hơn nữa còn muốn dùng tiền cưỡng ép cô. Mặc dù cô nghèo tiền bạc nhưng cô không nghèo lòng tự trọng.

Cô mở cửa xe, nhìn Thẩm Mặc, gần từng chữ: “Đừng tưởng dùng đồng tiền dơ bẩn của anh thì có thể khiến phụ nữ quỳ rạp dưới chân anh, trong mắt tôi, anh không là cái quái gì hết, anh chẳng qua chỉ là một tên đàn ông thối tha.”

Thẩm Mặc nghe cô mắng chửi mà mắt nhìn chằm chằm đôi môi đỏ tươi chỉ thấy trong lòng nhộn nhạo. Anh nghe không rõ cô nói cái gì anh chỉ biết anh muốn cô, như con sói đói mà muốn vỗ lấy cô, bất kể mọi thứ

mà muốn cô. Anh muốn cô tới tỉ mỉ an ủi cái nơi đang căng cứng kia. Hiện nay thứ anh phải làm nhất chính là tạo được ấn tượng tốt với cô, nếu không về sau sẽ rất khó gặp mặt được chân mệnh thiên nữ này.

Anh mở cửa xe đuổi theo, bắt được tay Chu Dĩ Mạt, bày ra bộ dạng thâm tình chân thành nói: “Mạt Mạt, em hãy nghe anh nói.”

“Giữa chúng ta không có gì để nói.” Chu Dĩ Mạt lười dùng cái giọng điệu bình thường mà nói chuyện với tên đàn ông thối tha này. Cô vốn tưởng rằng anh là người đàn ông hoàng nhưng bây giờ chỉ nghĩ tới những lời anh nói là cô đã muốn lăng trì anh một ngàn lần. Cô chỉ biết người đàn ông này không phải đồ tốt, cô chỉ biết anh cho là cô vì tiền mà có thể bán thân thể mình. Mấy năm qua cũng có rất nhiều đàn ông đề cập tới yêu cầu này với cô. Nếu như cô đồng ý, cô đâu cần trải qua cuộc sống như hôm nay, nhưng khi cô cự tuyệt bọn họ một chút hận ý cũng không có, bởi vì bọn họ không là gì với cô cả.

Thế nhưng người đàn ông này, dù cho anh chỉ là người qua đường bình thường thì anh cũng là người đàn ông đầu tiên của cô, là người cho cô cả đêm hạnh phúc!

Thẩm Mặc luyện Judo, sức lực rất khỏe, anh đem cô ôm thật chặt vào ngực dùng cổ mình cọ cọ cô: “Mạt Mạt, em nghe anh nói đi. Em hiểu lầm ý anh rồi, ý của anh là từ lần đầu tiên nhìn thấy em anh đã rất thích em. Anh có cảm giác giống như đã từng quen biết em, giống như em đã xuất hiện trong mộng của anh cả ngàn lần.”

Chu Dĩ Mạt nghe xong những lời này không khỏi ngẩn người, chẳng lẽ anh nhận ra cô sao?

“Mục đích anh tiếp cận Chu muội thật ra cũng không đơn thuần bởi vì chủ yếu là để đến gần em. Anh muốn Chu muội tiếp nhận anh trước sau đó em sẽ chấp nhận anh, anh mới thắng lợi được.”

“Nhưng là...”

“Làm bạn gái anh đi, anh sẽ thương yêu Chu muội thật tốt.” Anh thấy Chu Dĩ Mạt há to miệng, một bộ dạng không thể tin lại muốn nói tiếp, vuốt vuốt đầu cô cưng chiều nói: “Nghe lời.”

Anh chân thành nở một nụ cười trước mặt cô. Anh biết nụ cười có bao nhiêu mê người, anh thấy trên mặt cô xuất hiện hai rặng mây đỏ ửng thì liền biết mình đã thành công một nửa. Chu Dĩ Mạt nện đôi giày cao gót đi thật nhanh, mới vừa rồi, suýt chút nữa cô đã rơi vào đôi mắt sâu thẳm nhu tình của anh, lòng của cô thổn thức hơi phù phù, cô thậm chí còn tưởng là anh đã biết mình là nữ chính đêm đó.

Thẩm Mặc từ từ lộ ra nụ cười xấu xa đuổi theo: “Mạt Mạt, em đừng đi vội, anh nói cho em nghe một bí mật có được không?”

“Tôi không muốn nghe.”

“Không được, nếu em không nghe anh sẽ tiếc nuối cả đời.”

Thấy anh nói chuyện đáng thương Chu Dĩ Mạt ngừng lại: “Vậy anh nói đi.”

“Mạt Mạt, Anh đối với em là nhất kiến chung tình.”

Chu Dĩ Mạt ngượng ngùng xoay mặt nhưng trong lòng không khỏi buồn bực, anh ưu tú như vậy mà lại thiếu phụ nữ sao? Cô tò mò hỏi: “Tại sao anh không có bạn gái?”

Thẩm Mặc có chút lúng túng không dám nói ra khỏi miệng: “Bởi vì, bởi vì anh đối với những cô gái khác đều không có hứng thú, cho nên...”

Không thể không nói, Chu Dĩ Mạt vẫn cảm thấy có chút ngọt ngào, đây chính là thỏa mãn lòng hư vinh của cô thật lớn nha. Chỉ là dù thế nào đi nữa cô cũng không phải phụ nữ tùy tiện, cũng không phải chỉ có mỗi người đàn ông này theo đuổi cô sao? Cô đáp ứng nhưng ngoài mặt lại nói cứng: “Nhưng mà tôi vẫn cảm thấy anh có ý đồ khác với tôi.”

“Anh, anh cũng không phải có ý đồ, chỉ là rất thích em. Càng biết rõ con người em lại càng thêm thích em. Em có thể cho anh một cơ hội được không, nếu như anh có chỗ nào không tốt, anh sẽ sửa đổi.” Thẩm Mặc thật bội phục tài năng diễn xuất của mình, mặc kệ là dùng thủ đoạn gì đều phải thu phục được Chu Dĩ Mạt, cho dù là diễn kịch con bò cười, anh cũng sẽ chấp nhận, bởi vì anh thật sự rất muốn cô.

Chu Dĩ Mạt không thể không nói rằng bản thân cô đối với anh cũng có ấn tượng rất tốt đặc biệt là khi anh chăm sóc Chu muội thật chu đáo. Nhưng cô không thể cứ như vậy mà đáp ứng, cô cũng không hiểu rõ anh lắm, hơn nữa cô dù đã là mẹ nhưng tính tình cũng chỉ là một cô gái mới lớn, cô cũng rất căng thẳng.

Thẩm Mặc đối với phụ nữ là một cao thủ, về mặt cô lúc này nói lên cái gì anh cũng biết, anh sắp thành công. Thẩm Mặc dừng lại một chút: “Mạt Mạt, anh có chút nóng lòng, thôi được rồi, bây giờ anh đưa em về nhà, cho em một chút thời gian suy nghĩ thật kỹ.” Anh cảm thấy có lúc lạt mềm buộc chặt cũng là cách tốt có thể sẽ không để con tỏ nhỏ sợ quá bỏ chạy mất.

Thẩm Mặc đưa cô trở về nhà liền nở một nụ cười với cô: “Nếu như cảm thấy đã suy nghĩ kỹ rồi thì gọi điện cho anh.”

Thẩm Mặc về đến nhà, tắm xong nằm ở trên giường nhắm mắt lại liền nghĩ tới cô, nghĩ đi nghĩ lại chỉ có cảm giác mình chịu không nổi. Nhớ tới ngày hôm đó lúc cô tắm xong, hình dáng cặp tuyết lê nở rộ kia, trắng trẻo mềm mại đầy đặn đến mức suýt chút nữa rút ra khỏi chiếc váy ngủ, nghĩ đến mà Thẩm Mặc miệng đắng lưỡi khô, thật là buồn bực liền nhắn cho cô một tin nhắn: Mạt Mạt, em suy nghĩ như thế nào?

Đối phương chưa trả lời, Thẩm Mặc bắt đầu gọi điện cho cô, máy vừa thông đối phương đã lên tiếng: “Này, cuối cùng là anh muốn như thế nào?”

“Mạt Mạt, anh rất nhớ em, nghĩ đến thôi mà đã thật đau lòng, em nói cho anh biết anh phải làm như thế nào bây giờ?”

“Tôi làm sao biết?” Chu Dĩ Mạt còn muốn dùng giọng nói lạnh lùng với anh nhưng phát hiện ra lòng mình không thể nào cứng rắn được.

7. Chương 7

Edit: Nana

Anh yêu thương, chăm sóc Chu muội như vậy mà cô biết rõ anh là cha ruột của cô bé nhưng lại không nói ra, trong lòng có chút áy náy nên càng không thể tiếp tục làm anh khổ sở được nữa.

“Em có nhớ anh hay không?” Thẩm Mặc ngả gối cười xấu xa: “Anh cùng người anh em của anh rất nhớ em.”

“Sắc lang.”

“Em nói đúng rồi, Mạt Mạt, anh vừa nghĩ đến em thì người anh em lại “sưng” lên, làm sao bây giờ?”

“Anh đi chết đi.” Chu Dĩ Mạt hung hăng cúp máy nhưng vừa gác máy xuống xong, soi gương lại thấy mặt mình đang cười tủm tỉm, cô sợ hết hồn vội vàng thu lại nụ cười hờ, lạnh một tiếng, đi ra khỏi phòng tắm thì thấy Chu muội đang xoa xoa mắt nói: “Mẹ, con muốn...”

“Đến đây...” Chu Dĩ Mạt dắt tay cô bé vào nhà vệ sinh. “Mẹ, con rất thích ba, mẹ kết hôn với ba có được hay không?” Chu muội nhẹ giọng nài nỉ.

“Con bé này, không được nói năng linh tinh.” Chu Dĩ Mạt giả vờ tức giận vỗ vỗ cái mông cô bé.

...

Những ngày tiếp theo, Thẩm Mặc ở trong nhà Chu Dĩ Mạt tự do ra vào, càng thường xuyên tới công ty chờ cô tan việc hoặc là tặng hoa tươi. Hơn nữa dù Chu Dĩ Mạt nói bao nhiêu lần với Chu muội là không được lén lút để Thẩm Mặc vào nhà, nhưng lần nào Thẩm Mặc đến thì Chu muội đều ngoan ngoãn ra mở cửa, chộc cho Chu Dĩ Mạt vừa bực mình vừa buồn cười, cô nói: “Chu muội, cái tên phản đồ kia.”

“He he.” Chu muội bụm miệng cười hì hì, ranh mãnh mà đáng yêu như con chuột nhỏ: “Mẹ, ba nói mẹ là người phụ nữ của ba đấy.”

Vừa lúc đó Thắm Mực đang nhìn Chu muội thì thấy cô cũng đang nhìn anh, trong mắt có chút hốt hoảng. Anh nhìn thấy Chu Dĩ Mạt mở miệng định phản bác liền nhào tới niêm phong miệng cô, đôi môi mềm mại của cô làm anh muốn ngừng mà không được. Anh không để ý Chu Dĩ Mạt giãy giụa, ôm cô thật chặt, thấy Chu muội đang ở bên cạnh nhảy nhót hoan hô thì liếc mắt một cái, làm Chu muội che mắt vội vàng chạy vào phòng.

Anh nhanh chóng với lưỡi linh hoạt của mình luồn vào miệng cô khuấy đảo nhấm nháp, vuốt ve đầu lưỡi mềm mại kia, anh có cảm giác cả người cô mềm nhũn. Đôi môi vẽ nên một nụ cười nhẹ, anh dùng sức ôm cô vào trong ngực mình để bộ ngực mềm mại tinh tế của cô áp lên ngực anh.

Anh mạnh mẽ hôn cô, đầu lưỡi ngày càng thâm nhập sâu vào, di chuyển nhanh nhẹn, không ngừng trêu chọc cô. Tay của anh không biết từ lúc nào luồn vào vạt áo cô, cởi ra móc áo ngực, ngón tay thon dài di chuyển trên lưng cô, lại không biết từ khi nào lặng lẽ mò tới ngực trái, nắm lấy...bóp.

Chu Dĩ Mạt bị hôn mà cả người mềm nhũn, kỹ thuật hôn của anh quá tốt làm cô mỗi lần bị anh hôn liền quên mất tất cả giống như lần đầu tiên. Anh nhẹ nhàng vuốt ve làm cho cô sung sướng run rẩy. Anh tròn mắt nhìn cô vì ngượng ngùng mà đỏ bừng hai má, dung nhan càng thêm xinh đẹp động lòng người, anh tà tà nở nụ cười: “Mạt Mạt, em thích anh làm như vậy, phải không?”

Chu Dĩ Mạt đẩy anh ra vội vàng chạy vào nhà vệ sinh trốn. Tại sao anh lại như vậy chứ? Lại có thể ở trước mặt Chu muội mà... cô.

Chu Dĩ Mạt trốn trong nhà vệ sinh dù cho Thắm Mực đồ ngon đồ ngọt như thế nào cũng không dám ra. Cô ngồi trên nắp bồn cầu, hai tay chống cằm, đầu lưỡi không tự chủ được mà vươn ra liếm liếm đôi môi. Loại cảm giác này làm cô hít thở không thông cũng làm cho cô khó có thể không chế được.

Cho đến khi Thắm Mực về, Chu Dĩ Mạt mới dám ra khỏi nhà vệ sinh, lúc cô đối diện với ánh mắt to tròn của Chu muội không khỏi lườm cô bé một cái: “Tiểu Hồn Cầu.”

“Mẹ, ba rất thích mẹ đấy.” Chu muội cười hi hi.

“Còn nói như vậy nữa mẹ sẽ không làm bữa tối cho con. Hừ!” Chu Dĩ Mạt uy hiếp cô bé.

“Hi hi, ba nói rồi, mẹ sẽ không ăn hiếp con.”

“Con bé nghịch ngợm này, bị anh ta thu mua từ lúc nào không biết nữa!”

Chu Dĩ Mạt mất ngủ cả đêm, cô lặn qua lộn lại trong đầu chỉ có bóng hình của anh, đêm tình một đêm ngày đó rồi nụ hôn nóng bỏng mới hôm nay. Cô lắc đầu, cô không muốn nhớ nữa nhưng lại không thể chế nổi, cái người đàn ông ưu tú đó làm cô hoàn toàn rung động, chao đảo. Tại sao cô không thể chú ý tới anh?

Lúc đầu hai người giống như kẻ thù nhưng hôm nay anh lại không ngừng lấy lòng cô, không thể không nói làm cho lòng hư vinh của cô thỏa mãn chưa từng có.

Mấy ngày hôm nay, Thắm Mực đến nhà cô trình diện, còn thỉnh thoảng đùa giỡn cô, chỉ cần có cơ hội thì sẽ hôn cô, sờ soạng cô. Mỗi lần đều trêu chọc cho tới khi cô trốn vào nhà vệ sinh mới thôi. Thắm Mực cảm thấy trò chơi này càng chơi càng vui, anh chơi ngày càng ghiền mà cô ngày càng không có sức đề kháng với anh.

Chủ nhật vốn là ngày nghỉ tốt, nhưng có một cuộc điện thoại làm cô không thể không ra ngoài. Thắm Mực vừa vào nhà liền nhìn thấy cô trang điểm xinh đẹp, đầu tóc cẩn thận búi lên, mặc một bộ lễ phục màu tím vừa sang trọng lại vừa thanh thoát.

Anh thấy cô trang điểm như vậy mà đi ra ngoài thì có chút không vui: “Em định đi đâu?”

“Xã giao.” Cô hồ hững nói hai chữ, cúi đầu mang giày.

Thắm Mực ở phía sau thấy bộ móng cong cong kia, đường nét căng tròn làm anh cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, tà tà cười một tiếng liền lấy móng vuốt sói của mình đặt lên móng cô.

“A!” Cô thét chói tai.

“Em muốn cho Chu muội biết hay sao?” Anh cười xấu xa, ngắt móng cô.

“Đừng...” Âm thanh của cô im bặt. Xem như anh lợi hại.

Thẩm Mặc cười hì hì nhéo móng cô: “Sau này anh muốn tự tay thiết kế cho em một bộ lễ phục, có một không hai.” Giọng anh trầm thấp mang theo một chút trêu đùa: “Đem những đường cong hoàn mỹ nhất của em phô bày ra.” Nói xong bàn tay từ sau lưng ngắt ngực cô một cái: “Nhưng chỉ để một mình anh nhìn thấy.”

Anh thấy Chu Dĩ Mạt mở cửa bỏ chạy, suýt chút nữa không nhận được bật cười ha ha.

Chu muội thất Thẩm Mặc tối, vui vẻ cọ cọ người anh, cười híp mắt hỏi: “Ba, đuổi kịp mẹ sao?”

“Cũng nhanh thôi, con gái, sau này sẽ công khai gọi ba là ba, được không?”

“Được, đương nhiên được.”

Chu muội cười hắc hắc, trong lòng thầm nghĩ: “Sau này tên con không còn là Chu muội, con tên là Thẩm muội, Chu muội thật khó nghe.”

Thẩm Mặc cùng Chu muội chơi đùa cả ngày, buổi tối liền dỗ Chu muội ngủ. Thẩm Mặc nhìn đồng hồ bây giờ đã là mười giờ mà Chu Dĩ Mạt chưa về không khỏi có chút lo lắng vừa định gọi điện thoại cho cô liền nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa. Anh vừa mở cửa liền bắt được bóng dáng ngã vào ngực anh, Thẩm Mặc ôm lấy cô, đóng chặt cửa lại.

“Chắc chắc... Sao lại uống tới như vậy?” Thẩm Mặc nhíu mày, đỡ Chu Dĩ Mạt ngồi xuống sofa, Chu Dĩ Mạt ngồi cũng không xong ngã về phía sau nằm dài trên ghế sofa. Thẩm Mặc rót cho cô ly nước, mặt không vui hỏi: “Sao lại uống như tới vậy hả?”

“Anh là ai? Sao lại ở trong nhà tôi? Ha ha...” Chu Dĩ Mạt ngây dại cười hì hì, thật là đáng yêu. Thẩm Mặc đoán cô bây giờ cũng không biết mình là ai.

Thẩm Mặc lườm cô một cái vốn muốn khiển trách cô nhưng thấy đáng vẻ thật thà đáng yêu của cô không nhận được vỗ vỗ mặt cô: “Mạt Mạt, em không có sao chứ.”

“Tất nhiên là tôi không sao.” Chu Dĩ Mạt đứng lên, lảo đảo đi về phía nhà tắm, Thẩm Mặc sợ cô té, vội vàng chạy đến đỡ cô. Chu Dĩ Mạt đẩy anh ra, vừa đi về phía phòng tắm vừa la hét: “Nóng quá, tôi muốn tắm.”

Sau đó, ngay cả cửa cũng không thềm đóng mà bắt đầu cởi quần áo, Thẩm Mặc đứng trước cửa phòng tắm muốn chuyển tầm mắt đi chỗ khác nhưng lại luyến tiếc nên cứ đứng nhìn cô cởi từng thứ y phục trên người mình ra, lộ ra thân hình uyển chuyển, Thẩm Mặc chỉ cảm thấy máu trong người mình sôi trào dữ dội. Xem múa thoát y cũng không kích thích như vậy.

Anh đứng trước cửa nhà tắm thật lâu, đột nhiên nảy ra chủ ý. Anh đi vào, đóng cửa lại, Chu dĩ Mạt ngây ngốc nhìn anh, cười khúc khích không dứt: “Tại sao anh cũng vào đây?” Thẩm Mặc ra vẻ đương nhiên mà nhíu mày: “Bởi vì anh cũng nóng, anh cũng muốn tắm.”

“Nhưng mà nhà tôi chỉ có một phòng tắm thôi.” Cô không vui nhìn anh, muốn đẩy anh ra ngoài.

“Vậy sao chúng ta không cùng nhau tắm.” Thẩm Mặc cười híp mắt nói.

“Hả?” Chu Dĩ Mạt há một tiếng, cũng không rõ ràng, sau đó giống như đã hiểu được, cũng cười híp mắt: “Anh không phải là rất nóng hay sao? Sao không cởi quần áo?”

Đôi mắt Thẩm Mặc sâu thẳm, một hơi liền cởi sạch quần áo của mình: “Bây giờ có thể tắm được chưa?” Vừa nói xong liền ôm cô thả vào trong bồn tắm. “Em say rồi, để anh giúp em tắm.”

Thẩm Mặc nói xong liền xả nước nóng, để cô nằm trong bồn nước ấm, thoải mái mà nhắm hai mắt, gương mặt thả lỏng một chút để phòng cũng không có. Thẩm Mặc nhìn thân thể mềm mại trắng nõn, hai nụ hoa đỏ tươi cùng khu rừng rậm rạp kia mà có cảm giác cổ họng mình căng thẳng, bắp thịt cứng lại.

Khi nước ấm đã đầy, anh cũng bước vô, ôm cô vào lòng, anh biết rõ mình kiềm chế không nổi nữa rồi. Anh bắt đầu hôn cắn cô, đầu tiên là nhẹ nhàng dùng môi cọ, nhẹ nhàng mút, từ từ gia tăng sức lực, dùng sức

mút ra một đóa hoa đỏ tươi trên người cô. Anh lần lượt nhắm nháp hai đóa hoa kiêu ngạo của cô làm cho nó nở rộ đỏ rực.

Cô dường như đã ngủ, không nhúc nhích mặc anh muốn làm gì thì làm, trên môi vẫn nở nụ cười nhẹ, hô hấp đều đều.

Anh để cho cô thoải mái tựa vào thành bồn tắm, giúp cô rửa sạch thân thể, anh thoa đều sữa tắm lên lưng cô, tắm lưng bóng loáng, nhần nhụi làm cho lửa dục của anh khó nhịn, tay trượt từ lưng cô vòng qua đến trước ngực phủ lên gò ngực mềm mại, cặp tuyết lê của cô vừa phải làm cho tay anh có cảm giác nặng trĩu, cũng không phải là quá lớn, anh bắt đầu xoay tròn xoa nắn không ngừng vuốt ve.

Chu Dĩ Mạt dường như đã tỉnh táo một chút, cúi đầu rên rỉ một tiếng, chậm rãi mở mắt, từ từ ngồi ngay ngắn lại. Một đôi tay linh hoạt thon dài đang vòng từ sau lưng cô...vân vê ngực cô, da thịt tràn ra khỏi kẽ tay của anh hết sức dâm mãnh.

Cô nhìn xuống chỉ có cảm giác hô hấp của mình chậm lại có chút hoảng sợ mà lắc đầu: “Không muốn ...Tôi không muốn...”

“Mạt Mạt, bây giờ mà nói không muốn không phải là quá muộn rồi sao?” Thẩm Mặc cười lạnh một tiếng, ánh mắt anh sâu thăm thẳm, nụ cười trên mặt càng nở rộ. Anh nghiêng người tới phía trước, áp sát vào lưng cô, ngậm lấy vành tai tinh tế của cô mà mút không ngừng phun ra nuốt vào: “Hưởng thụ yêu thương của anh dành cho em không tốt sao?”

“Không thể... không thể...” Cô vô thức nắm bắt câu này, vì say rượu nên không biết mình nên biểu đạt cái gì, mê man thiếp đi.

Chỉ thấy Thẩm Mặc cười ha ha: “Mạt Mạt, nụ hoa cũng cứng ngắc, phía dưới của em thế nào? Ướt sao?”

Tay anh lướt xuống thân thể cô, thỉnh thoảng dùng móng tay cái cào nhẹ người cô. Đầu Chu Dĩ Mạt giống như một đồng tượng hồ không có chút nhận thức nào, cô chỉ có cảm giác giống như trở về cái đêm mười tám tuổi năm đó, thân thể lạnh lẽo hưng phấn, nóng bỏng cũng bắt đầu mong đợi cái cảm giác sung sướng kia, cô nỉ non, rên rỉ như tiếng mèo kêu.

...

Chu Dĩ Mạt lúc này đã hôn mê, Thẩm Mặc chẳng qua chỉ là cười hờ hững nâng cằm cô lên nói: “Mạt Mạt, đây chỉ là lợi tức (lãi) thôi, em không chỉ thiếu anh lợi tức không đâu!”

Ngày hôm sau Chu Dĩ Mạt tỉnh dậy chỉ cảm thấy toàn thân không động đậy nổi, thật nhức, thật đau. Cô hơi trở mình chỉ cảm thấy toàn thân có chút đau, cô a một tiếng liền nghe được âm thanh dễ nghe vang lên bên tai: “Mạt Mạt, buổi sáng tốt lành.”

“A...” Chu Dĩ Mạt vội bịt miệng không để ình kêu ra thành tiếng. Thẩm Mặc khép hờ đôi mắt, cặp mắt đào hoa đẹp đẽ vô cùng, chặn đắp một nửa lộ ra lồng ngực khô gợt, anh cười thật là quyến rũ: “Mạt Mạt, anh muốn một nụ hôn chào buổi sáng.”

“Tôi...” Chu Dĩ Mạt đột nhiên hoảng sợ kêu lên một tiếng: “Thẩm Mặc, cái tên khốn kiếp này.” Thẩm Mặc thần nhiên đưa tay đè đầu cô, cho cô một cái hôn sâu: “Mạt Mạt, nói cho anh biết, Chu muội là con của ai?”

“Của tôi.” Chu Dĩ Mạt không chút nghĩ ngợi nói ra, vẻ mặt hốt hoảng bị Thẩm Mặc nhìn thấu, anh lạnh lùng nói: “Em có thể không cần nói thật, anh có thể đưa nó đi giám định DNA.”

“Thẩm Mặc...Anh...Anh không được làm như vậy.” Cô hoảng sợ nhìn anh.

Phản ứng của cô đã chứng minh tất cả. Chu muội là con anh. Thẩm Mặc giờ phút này dù có chút vui mừng nhưng vẫn là tức giận nhiều hơn, anh hận không thể bóp chết cô. Anh bắt lấy tay cô, từ trên cao cúi xuống nhìn cô, vẻ mặt lạnh nhạt: “Chu Dĩ Mạt, chúng ta kết hôn đi.”

Chu Dĩ Mạt hoàn toàn không dám tin tưởng lời anh nói, giật mình há to miệng nhìn anh, mấp máy môi lại không nói được gì.

“Làm gì mà đáng vẻ cứ y như thấy quỷ vậy, anh...”

Vừa lúc này Chu muội đứng lúc mở cửa đi vào thấy tình huống này, cô bé chỉ nhìn thấy Thẩm Mặc đang cúi đầu nắm tay Chu Dĩ Mạt cũng không thấy rõ vẻ mặt của anh, kinh ngạc la lên, vội vàng đóng cửa đi ra ngoài vui vẻ la to: “Con có ba... Con có ba...”

Thẩm Mặc buông tay Chu Dĩ Mạt, đứng lên đi tới phòng tắm, vừa bước được nửa đường xoay người lại thấy gương mặt tái nhợt của cô thì tâm trạng trở lại bình thường một chút: “Bây giờ em chỉ có một lựa chọn nếu không anh sẽ tìm luật sư mang Chu muội đi.”

Chu Dĩ Mạt phần nộ nhìn anh.

8. Chương 8

Thẩm Mặc bắt đầu giới thiệu mẹ, bà nội, dì, chị họ từng người một cho Chu Dĩ Mạt. Chu Dĩ Mạt ngoan ngoãn chào hỏi, nhìn thấy mọi người nhìn mình rất thiện cảm nên cảm giác hồi hộp cũng dần dần tan biến. Cô vốn giỏi giao tiếp lại hiểu được cách nhìn mặt nói chuyện nên rất nhanh đã thu phục được mẹ và người thân của Thẩm Mặc.

Thẩm Mặc giả vờ như không nhìn thấy: “Anh sẽ không bạc đãi mẹ con em.”

“Tại sao không thể không kết hôn?” Đầu óc Chu Dĩ Mạt bây giờ cực kỳ hỗn loạn. Cô không biết mình phải làm sao, cái người đàn ông mới vừa cùng cô lên giường lại dùng vẻ mặt lạnh lùng nói chuyện với cô, thậm chí còn uy hiếp cô.

“Em ở trên giường rất phù hợp với yêu cầu của anh, tràn trề nhiệt tình.” Đôi mắt anh càng lạnh như băng, anh hỏi: “Tại sao em không tìm anh? Thậm chí đã có con cũng không tìm anh? Anh đã cho em số điện thoại.”

“Em...không có lấy số điện thoại kia, em cho rằng suốt đời này chúng ta sẽ không gặp mặt nhau nữa.”

“Nhưng mà trời cao cổ tình để cho chúng ta hữu duyên, để cho em có con của anh, để cho chúng ta một lần nữa lại ở bên nhau. Hôm nay gặp lại anh không cưới em không gả, chúng ta vừa vặn kết thành đôi.”

Chu Dĩ Mạt cắn răng. Cô biết nếu như Thẩm Mặc cố tình đưa chuyện này ra tòa thì người thua nhất định là cô.

“Anh cho em ba giây để gạt đầu, được không?” Anh nhíu mày thấy cô không cam lòng mà gạt đầu, bên môi từ từ...nở một nụ cười nhàn nhạt, khó hiểu.

...

“Mẹ, ngày mai con sẽ dẫn hai người bọn họ đến ra mắt mẹ. Bắt đầu từ bây giờ mẹ có thể thay con chuẩn bị hôn lễ rồi. Con sẽ ở đây kết hôn vào cuối tháng này.” Thẩm Mặc gọi điện thoại về nhà.

“Tiểu Mặc, con nói thật sao?” Thẩm phu nhân nghe được câu này cảm thấy vui vẻ hơn bất cứ thứ gì khác, bà cũng không muốn truy cứu những chuyện khác nữa. Hôm nay bà chỉ biết là rốt cuộc bà cũng có thể nhìn thấy cháu gái và con dâu của mình.

“Thật.” Thẩm Mặc lạnh nhạt trả lời. Thật ra anh cũng không biết mình muốn như thế nào, hơn nữa anh cũng không biết mình có yêu cô hay không nhưng anh biết Chu Dĩ Mạt là một bạn giường hoàn hảo, quan trọng hơn là anh muốn con gái càng muốn một gia đình cho nên anh quyết định ở lại.

Mặc dù chỉ mới hai giờ Thẩm Mặc đã đứng ngồi không yên, chạy đến công ty Chu Dĩ Mạt. Anh từ trước giờ không chú ý tới nơi làm việc của cô lại không ngờ công ty của cô lại là công ty của Lăng Tuấn cho nên lập tức gọi điện thoại cho Lăng Tuấn: “Lăng Tuấn, mau phát lương để cho Chu Dĩ Mạt nghỉ, nghỉ vô thời hạn.”

Lăng Tuấn giấu cợt một câu: “Tại sao mình phải đáp ứng yêu cầu của cậu?”

“Cậu dám không đáp ứng sao? Vậy bây giờ mình sẽ đi quấy rầy gia đình cậu.”

Lăng Tuấn cười khan một tiếng, lập tức đổi giọng điệu: “Vợ mình sắp sinh rồi, cậu đừng làm phiền mình, trước hết để mình nói rõ một tiếng.”

Chu Dĩ Mạt đột nhiên nhận được tin tức ỉn ỉn của phòng nhân sự không khỏi ngây người một lúc nhưng khi thấy Thẩm Mặc trực tiếp đến phòng làm việc tìm cô thì cái gì cũng đều hiểu.

Nhưng cô vẫn muốn chạy trốn, Thẩm Mặc lạnh lùng đến gần cô, lạnh lùng nói: “Em có nghe lời anh nói không?”

Chu Dĩ Mạt chưa bao giờ nhìn thấy anh biến thành cái dáng vẻ này, ánh mắt giống như muốn đông chết người.

Đối với anh, cô cũng không biết dùng tâm trạng gì, cô chỉ cảm giác mình lúc này rất sợ, cúi đầu không nói. Thẩm Mặc cũng không để ý đến tâm trạng cô như thế nào, đang lúc mọi người sững sốt thì đã cầm ví da của cô, vác cô lên vai.

“Thẩm Mặc, có gì từ từ nói. Thẩm Mặc...” Chu Dĩ Mạt con đang kêu la ỉn ỉn thì Thẩm Mặc đã dùng bàn tay còn lại vỗ mạnh vào hông cô, lạnh lùng nói: “Im lặng, em không được nói nữa.”

Anh vút cô vào xe, thấy cô giãy giụa cặp mắt đào hoa như phủ một tầng băng, anh lạnh lùng nói: “Em có tin là nếu em còn lộn xộn nữa thì anh sẽ muốn em ngay tại đây không?” Chu Dĩ Mạt biết anh nói được là làm được liền ngoan ngoãn ngậm miệng không nói lời nào.

Thẩm Mặc nhanh chóng ngồi vào ghế lái, lái xe đến Sở Tư Pháp. Đến Sở Tư Pháp, anh lấy giấy tờ trong túi xách của cô ra, Chu Dĩ Mạt a một tiếng: “Anh làm gì thế?” Thẩm Mặc lấy giấy tờ của mình ra, xoay đầu cười với cô: “Như em thấy đấy.”

Anh sờ sờ đầu cô, ký tên mình lên giấy đăng ký kết hôn sau đó đẩy nó tới trước mặt cô, vẻ mặt uy hiếp: “Ng Sloan, ký tên lên đây.” Chu Dĩ Mạt biết mình đã tới nước này thì không còn cách nào để phản kháng được cũng không muốn mất con gái nên ngoan ngoãn ký tên.

Thẩm Mặc thấy cô ký xong rất hài lòng liền dẫn cô đi mua lễ phục, Chu Dĩ Mạt đứng trước cửa tiệm, nhẹ giọng nói: “Lễ phục ở đây rất đắt tiền, em mua không nổi...”

Về mặt Thẩm Mặc không vui: “Anh chưa bao giờ để phụ nữ tốn tiền hưởng chi em là vợ anh.” Anh kéo cô bước thẳng vào.

Mắt thẩm mỹ của Thẩm Mặc rất tốt, anh biết rất rõ loại trang phục như thế nào mới thích hợp với cô. Anh ngồi trên ghế salon nhìn Chu Dĩ Mạt từ phòng thay đồ đi ra, bộ váy tím này khiến cho thân hình cô càng thêm thon thả, càng thêm hấp dẫn. Chiếc váy này cũng không có quá nhiều phụ kiện thậm chí có chút giản dị nhưng mấy bông hoa hồng màu tím sậm điểm xuyên bên hông lại làm cho cả bộ váy rực rỡ hẳn lên.

Thẩm Mặc đứng lên đi tới trước mặt cô, sờ sờ cảm nhìn từ trên xuống dưới, gật đầu một cái: “Không tệ, lấy bộ này đi.”

Lúc hai người từ trong cửa hàng đi ra, Thẩm Mặc ghé vào tai cô nói: “Mạt Mạt, cũng chưa tới giờ tan học của con gái bây giờ cùng anh làm một chuyện được không?”

Chu Dĩ Mạt mở miệng hỏi: “Làm chuyện gì?”

“Đến nhà anh tham quan.” Thẩm Mặc cười xấu xa: “Bây giờ cũng có thể thuận tiện chào hỏi người anh em của anh chào hỏi.”

Chu Dĩ Mạt hiểu được ý của anh, mặt đỏ lên, nhìn sang chỗ khác không trả lời. Thẩm Mặc dựa sát vào cô, cắn vành tai cô, nhẹ nhàng liếm... khiêu khích, dáng vẻ giống như động tình, động tác làm cô tê dại, cảm nhận được thân thể mình nhanh chóng có phản ứng.

“Mạt Mạt, bây giờ anh rất nhớ em, nhà anh cũng không xa, chúng ta rất nhanh sẽ tới, được không?”

Chu Dĩ Mạt không nói lời nào, gương mặt nóng rang: “Em phải đi, em còn phải đi làm.”

Thẩm Mặc hừ một tiếng: “Công việc quan trọng thế sao? Bây giờ nghỉ rồi, đến đó làm gì? Huống gì hôm nay là đêm tân hôn của chúng ta sao em lại từ chối? Làm vợ thì phải có trách nhiệm của người vợ, không phải sao?” Tay của anh quần lấy hôn cô dùng sức nhéo một cái, Chu Dĩ Mạt kêu khẽ một tiếng không còn kịp suy nghĩ đã bị Thẩm Mặc dẫn đi.

Thẩm Mặc vừa đi vừa thấp giọng nói: “Để anh suy nghĩ một chút nữa nên ăn em như thế nào, được không?”

Chu Dĩ Mạt còn muốn nghiêm túc nói chuyện với anh: “Thẩm Mặc, anh không thể cứ như vậy.” Cô cố hết sức để bình tĩnh tảo nhưng Thẩm Mặc không cho phép, nắm chặt mặt cô: “Chẳng lẽ em không muốn sao? Vậy đợi lát nữa để con gái chúng ta nhìn thấy có được không?”

Anh mặc dù đang cười nhưng giọng nói làm cho người ta không dám cự tuyệt, anh ngang ngạnh mang cô đến lầu dưới nhà anh: “Em có thể phản kháng nhưng đừng hồng trôn.”

Nói xong, anh mạnh mẽ hôn cô, cũng không quan tâm tới phản kháng của cô, nhanh chóng với đầu lưỡi của mình vào cái miệng đang khẽ nhếch lên của cô, dùng sức mà cuốn lấy đầu lưỡi, nhẹ nhàng mút, tìm cách hút lấy hương mật ngọt ngào trong miệng cô, đôi tay không ngừng dao động, vuốt ve người cô.

Chu Dĩ Mạt bị anh hôn thở hồng hộc: “Không muốn, không muốn....”

“Tại sao không muốn?” Anh xấu xa hôn lên gò má cô, mút lấy từng chút một giống như đang thưởng thức một cái bánh ngọt ngon lành.

“Có người...” Cô thở hổn hển, nhỏ giọng trả lời.

“Có người thì như thế nào?” Thẩm Mặc cũng không nói cho cô biết cả tòa nhà này là của anh, nếu như không có sự cho phép của anh thì không ai được phép bước vào khu vực này nhưng bây giờ anh lại quyết định không nói bởi vì anh cần một buổi chiều thật kích thích, anh thích nhìn thấy dáng vẻ run lẩy bẩy của cô: “Không được, không được...”

Ánh mặt trời chiếu rọi, cảm giác này thật khiến cô kích thích nhưng mà cô là một cô gái đài hoàng không thể giữa ban ngày ban mặt mà phóng dăng như vậy. Cô muốn chạy lại bị Thẩm Mặc bắt lấy, anh nở một nụ cười xấu xa: “Em lần nào cũng nói không muốn nhưng không phải cuối cùng vẫn là cầu xin anh sao?”

Anh nhanh chóng áo lót dưới bộ đồ công sở kéo xuống, liếc mắt nhìn không khỏi bật cười khi khi một cái: “Mạt Mạt, năm năm sau anh thấy em đã trở thành cô gái thành thực mà xinh đẹp anh còn tưởng là em đã trưởng thành rồi nhưng không ngờ em lại còn mặc áo lót ngây thơ như vậy?”

Chu Dĩ Mạt tức tới không nói được lời nào, xoay người định đi lại bị Thẩm Mặc kéo lại, hai tay anh cách đồ công sở mà... xoa nắn ngực cô, vãi vốc của đồ công sở có chút thô ráp ma sát với núm hoa nhạy cảm, trên chọc như vậy làm cho núm hoa từ từ sưng đỏ, trở nên săn cứng.

Thẩm Mặc cảm nhận được phản ứng của cô, động tác tay càng thêm mạnh mẽ. Chu Dĩ Mạt chỉ cảm thấy núm hoa bị trang phục cọ xát có chút đau nhưng loại đau đến vừa phải này lại tê dại, ngứa ngáy.

Đang lúc cô suy nghĩ có nên ưỡn ngực tận hưởng cái cảm giác tê dại này thì đồ công sở bị Thẩm Mặc kéo xuống, cặp tuyết lê xinh đẹp, mượt mà bật ra khỏi lớp quần áo, phơi bày dưới ánh sáng mặt trời làm cho da thịt cô như có một tầng hào quang rực rỡ bao quanh càng thêm thơm mát, ngon miệng.

Thẩm Mặc cúi đầu, há miệng ngậm lấy một núm hoa, không ngừng dùng sức mút lấy, làm cho núm hoa của cô như phủ một màng nước lỏng lạnh. Cái cảm giác tê dại này làm cho vừa thoải mái vừa khó chịu, Chu Dĩ Mạt bị trên chọc thở hổn hển không ngừng, yếu ớt đến chân cũng đứng không vững.

...

Cuối cùng cô hét lên lần nữa đạt tới cao trào, phóng thích chính mình, anh ôm thân thể mềm nhũn của cô vào ngực, cô có chút tức giận lấy tay vỗ vào lồng ngực anh: “Thẩm Mặc, cái tên khốn kiếp này.”

Thẩm Mặc cười hắc hắc: “Anh khốn kiếp như thế nào?”

“Anh nói anh sẽ không muốn em nữa...” Cô có chút ủy khuất cắn răng: “Nhưng mà anh không giữ lời.”

“Là ai lắc lư cái eo nhỏ cầu xin anh đấy, hử? Cái dáng vẻ sexy như vậy làm cho anh bị dụ dỗ chịu không được.”

Bởi vì hoan ái, mặt anh ửng đỏ, khuôn mặt càng thêm đẹp trai, hấp dẫn làm cho Chu Dĩ Mạt nhìn ngây dại. Cô sợ anh biết mình phạm tội mê trai nên đem mặt mình vùi sâu vào ngực anh để anh không nghi ngờ mà nói nữa.

Khi Thẩm Mặc còn muốn nói chuyện với cô nữa thì phát hiện cô đã ngủ. Vui vẻ cả buổi chiều hình như cũng đã đến lúc đón con gái yêu về nhà, anh cẩn thận ôm cô lên, có chút khó tin sự điên cuồng của mình. Dù sao cũng đã nhịn năm năm nên anh thật không nhịn nổi nữa. Anh cầm khăn lông cẩn thận lau chùi thân thể cô sạch sẽ, bế cô lên giường mềm mại, cúi đầu hôn mặt cô một cái.

Chu Dĩ Mạt khi tỉnh lại chỉ thấy trên đầu giường có một bộ đồ ngủ mới, cô không thấy còn đồ khác nên mặc vào. Lúc Chu Dĩ Mạt đi ra khỏi phòng đã thấy Chu muội đang ngồi trên ghế salon xem ti vi.

Chu muội thấy cô thì vui vẻ nói: “Mẹ, mẹ dậy rồi, nơi này là nhà ba. Thật to, thật là xinh đẹp! Mẹ, ba nói chính là ba con, có phải như vậy không hả mẹ?” Cô bé làm nũng bên cạnh cô, Chu Dĩ Mạt cảm giác mình không thể lừa gạt nổi nữa, thấy cô bé ngây thơ tươi cười thì gạt đầu một cái, trả lời một tiếng làm cô bé vui vẻ không thôi.

Chu Dĩ Mạt dạo một vòng phát hiện Thẩm Mặc đang mặc tạp dề bận rộn trong bếp. Cô không ngờ người đàn ông như anh cũng sẽ biết nấu cơm mà cảm giác anh mặc tạp dề cũng không có gì không thích hợp ngược lại lại có chút đặc biệt hấp dẫn.

Cô đi vào nhà bếp, ngồi một bên nhìn anh, chớp chớp mắt. Thật ra cô cũng không muốn dùng một cái lại kết hôn với người đàn ông đã gặp gỡ năm năm trước, cô không biết tương lai sẽ như thế nào nhưng mà mấy ngày nhìn anh và Chu muội thân thiết, đáp ứng mọi yêu cầu của cô, cô nghĩ ở bên cạnh anh cũng chưa chắc không hạnh phúc.

Nghĩ tới đây, Chu Dĩ Mạt đỏ mặt. Thẩm Mặc nhìn Chu Dĩ Mạt đỏ mặt, anh cười một tiếng, nụ cười giống như trẻ con, dễ thương mà lại xấu xa: “Em tới đây dụ dỗ anh sao? Anh cũng không ngại yêu thương em thêm một chút.”

Thẩm Mặc cau mày, đôi mắt sâu thẳm, Chu Dĩ Mạt biết đây là ánh mắt động tình của anh. “Anh...anh vô sỉ.” Chu Dĩ Mạt hừ một tiếng, chạy ra khỏi nhà bếp chọc cho Thẩm Mặc cười không dứt, nụ cười trên môi anh cong lên. Cái cô gái này...

Thẩm Mặc ở phía sau kêu: “Anh không vô sỉ, em có thể vui vẻ sao?”

Ngày hôm sau, Thẩm Mặc dẫn Chu Dĩ Mạt cùng Chu muội về nhà. Chu Dĩ Mạt lần đầu đến nhà Thẩm Mặc có chút bối rối không biết làm sao. Trong phòng khách nhà anh thật là đông, có nam có nữ, có trẻ tuổi cũng có lớn tuổi. Cô lần đầu tiên gặp mặt nhiều người xa lạ như vậy nên không biết phải bắt đầu nói từ đâu. Thẩm Mặc yêu thương ôm Chu Dĩ Mạt vào ngực, giới thiệu với mọi người: “Đây là vợ của con, Chu Dĩ Mạt.” lại dắt tay Chu muội nói: “Đây là con gái của con, Thẩm muội.”

Chu muội nghe tên mới không khỏi cười vui vẻ, cuối cùng cũng thoát khỏi cái biệt danh “con heo nhỏ” rồi.

9. Chương 9

Edit: Nana

Người vui vẻ nhất trong lúc này đương nhiên là Thẩm phu nhân, nhiều năm qua bà vì chuyện lập gia đình của Thẩm Mặc mà hao tâm tổn sức, hôm nay bỗng dưng từ đâu lại xuất hiện con dâu và cháu gái, nỗi khổ tâm rốt cuộc cũng đã giải quyết thật đúng là vui vẻ.

Bà oán trách mà liếc Thẩm Mặc một cái: “Cái thằng nhỏ này, chuyện kết hôn quan trọng như vậy mà không nói ẹ nghe làm mẹ lo lắng muốn chết thật may là cuối cùng con cũng mang con dâu và cháu gái đáng yêu của ta về.”

Thẩm Mặc thở dài một hơi, nói: “Mẹ, là cô ấy không chịu, con năn nỉ thật lâu cô ấy mới chịu đồng ý đó chứ!”

Thẩm Mặc nói chuyện có bài có bản, Chu Dĩ Mạt biết rõ anh kết hôn là vì Chu muội nên cũng không phản bác được chỉ đành cười nhạt.

Thẩm phu nhân xuýt xoa một tiếng, nắm tay Chu Dĩ Mạt liếc Thẩm Mặc một cái, cười híp mắt: “Tiểu Mặc thế mà lại có người ghét con nha!”

Chu Dĩ Mạt thấy Thẩm Mặc xấu hổ không nhịn được cười, nói: “Bác gái, chỉ có thể đổ thừa bác sao lại sinh ra Thẩm Mặc đẹp trai như vậy làm cho con tưởng anh ấy là một Hoa Hoa công tử...”

Nghe xong cả gia đình bật cười ha ha, Thẩm Mặc nhìn cô một cái, mặt ra vẻ suy nghĩ: anh đẹp trai là lỗi của anh sao?

Kết quả của cuộc họp mặt gia đình hạnh phúc là Thẩm gia là một đại gia đình, cho dù là đăng kí kết hôn từ bao giờ thì hôn lễ long trọng vẫn không thể thiếu. Nghe xong Chu Dĩ Mạt bắt đầu khẩn trương, ngày cưới càng đến gần thì cô càng rầu rĩ, ăn không ngon ngủ không yên.

Mấy ngày nay Thẩm Mặc vừa chuẩn bị hôn lễ vừa chuẩn bị cho cô một bất ngờ lớn, nhìn cô mấy ngày nay khác thường không khỏi cau mày: “Sao vậy? Sợ công khai kết hôn với anh sao? Vẫn chưa bằng lòng ở bên cạnh anh?”

Chu Dĩ Mạt lắc đầu một cái: “Em có chút không quen.” Thẩm Mặc bật cười ha ha: “Em mà cảm thấy quen thì anh liền muốn khóc. Anh cũng là lần đầu tiên kết hôn, a cũng khẩn trương vậy!”

“Thẩm Mặc...” Chu Dĩ Mạt kéo tay anh: “Em hiểu rõ anh là vì cái gì mà kết hôn nhưng dù sao đi nữa việc anh kết hôn với em cần cho ba mẹ em biết.”

Lời này cũng không sai, dù cho ở phương diện nào mà nói thì vẫn phải thông báo cho cha mẹ cô, anh gật đầu một cái, nói: “Ừ, chưa kể anh còn chưa đến thăm hỏi cha mẹ em.”

“Em...Bởi vì chuyện của Chu muội, họ đã cắt đứt quan hệ với em.”

Chu Dĩ Mạt giống như nhớ ra chuyện đau lòng ngày xưa, trên mặt tràn ngập vẻ đau buồn: “Những năm gần đây, em đã không còn liên lạc với họ, em không biết làm sao đối mặt với họ.”

Thẩm Mặc nhẹ nhàng ôm cô vào ngực, vuốt đầu cô, nói: “Mạt Mạt, tất cả đều là lỗi của anh. mấy năm nay đã để em gánh vác trách nhiệm của anh nên từ giờ trở đi anh sẽ cùng gánh chịu với em. Ngày mai chúng ta cùng nhau về nhà.”

Ngày hôm sau, Thẩm Mặc mua rất nhiều quà cùng Chu Dĩ Mạt về nhà của cô. Có thể thấy điều kiện gia đình của Chu Dĩ Mạt vô cùng không tệ, phòng ốc vừa lớn lại vừa rực rỡ.

Thấy Chu Dĩ Mạt trở về, Chu mẹ lộ ra vẻ mừng rỡ, vội vàng nắm lấy tay cô vừa rơi lệ vừa nói: “Mạt Mạt, cuối cùng con cũng về rồi. Mẹ rất nhớ con...”

Chu ba ho khan một tiếng, tay Chu mẹ đành rút lại.

Chu Dĩ Mạt đứng tại chỗ, không biết phải làm sao, lắp bắp kêu một câu: “Ba, mẹ...”

Chu ba hừ một tiếng, cũng không thèm trả lời.

Chu Dĩ Mạt đối với người ngoài thì có thể bình thản nhưng đối mặt với ba mẹ của mình thì lại không biết phải làm sao.

Thẩm Mặc là người ngoài, nhìn thấu mọi chuyện nên siết chặt tay Chu Dĩ Mạt nhắc cô đừng nóng vội. Thẩm Mặc kéo Chu Dĩ Mạt đi đến trước mặt ba mẹ cô trực tiếp quỳ xuống, nói: “Ba mẹ, hai người có tức giận gì thì xin trút lên người con, đừng làm khó Mạt Mạt, cô ấy cũng chỉ là bất đắc dĩ.”

Chu mẹ và Chu ba nghe được lời này của Thẩm Mặc đều bị dọa hết hồn đặc biệt là câu ba mẹ kia. Thẩm Mặc lại nói: “Chúng con là quan hệ đứng đắn cũng đã tính toán kết hôn cho nên Mạt Mạt mới sinh em bé. Trước đây đều là lỗi của con khiến Mạt Mạt cho là con ngoại tình, đều tại con không tốt. Ba mẹ xin hai người tha thứ cho Mạt Mạt, cô ấy là vì yêu con, yêu đứa bé này...”

“Nói vậy!” Chu ba vừa nghe xong mặt đen sì: “Tính toán kết hôn tương đương với kết hôn sao? Không có kết hôn mà dám ăn ở với nhau? Không có kết hôn mà dám sinh con? Trưởng thành, đủ lòng đủ cánh rồi phải không?”

Chu ba nhìn cũng không thèm nhìn Thẩm Mặc một cái, chỉ nhìn Chu Dĩ Mạt, vẻ mặt thất vọng rồi nói tiếp: “Con từ nhỏ đã được quản giáo nghiêm khắc nhưng chuyện này con đã làm ba quá thất vọng. Con đi đi, nếu đã rời khỏi cái nhà này thì sau này đừng quay về, thích cái loại đàn ông nào thì đi với cái loại đàn ông đó!”

Chu Dĩ Mạt cúi đầu, lắp bắp không dám mở miệng. Ba cô là một giáo sư đại học, coi trọng lễ tiết, nề nếp, từ nhỏ cô đã nể sợ ông. Hôm nay bị mắng như vậy, nước mắt liền thi nhau tuôn rơi. Thẩm Mặc thấy Chu ba nói cũng hơi quá nhưng đứng trên góc độ một người cha thì ai có thể chịu được chuyện này? Anh cúi đầu vươn tay ra, nắm lấy tay cô: “Mạt Mạt đừng khóc, anh ở đây, anh sẽ gánh chịu tất cả.”

Chu mẹ đứng ở một bên nhìn mà không khỏi đau lòng. Đó là đứa con gái bà yêu thương từ nhỏ đến lớn.

Lúc con gái mang thai, một câu cũng không chịu nói, cũng không giải thích gì hết rồi lại sinh đứa trẻ ra. Lúc ấy bọn họ bị chọc cho tức giận nói lấy mấy câu muốn cắt đứt quan hệ với cô kết quả lại không ngờ con gái bọn họ lại bỏ nhà đi.

Kể từ khi con gái bỏ nhà đi, bọn họ cũng rất hối hận, tự trách, những năm gần đây cũng không ngừng tìm cô nhưng cả cái Đài Loan lớn như vậy, Chu gia lại mất hết mặt mũi mà công khai tìm người sao? Chỉ có thể lên lút, yên lặng mà tìm kiếm nhưng mà lên lên tìm người thì dễ lắm sao? Chu mẹ cũng có chút tức Chu ba rõ ràng là nhớ con gái như vậy nhưng mà bây giờ con gái khó khăn lắm mới trở về thì lại bày ra cái dáng vẻ đó đối với con gái.

Chu Dĩ Mạt khóc tới thảm thiết gần như sắp khóc ra tiếng. Cô cảm thấy uất ức lại đau khổ, mặc dù mấy năm nay cô bỏ nhà đi cố gắng nuôi sống bản thân và Chu muội nhưng cô vẫn lặng lẽ quan tâm bọn họ. Thỉnh thoảng khi đi ngang qua nhà cô vẫn luôn không nhin được mà đứng lại trước cửa nhà, cô rất muốn gặp bọn họ nhưng đã nhiều năm như vậy họ vẫn chưa chịu tha thứ cho cô, cô thật không biết phải làm sao.

“Mạt Mạt, Mạt Mạt đừng khóc...” Chu mẹ cũng nước mắt ngấn dài, không nhin được nhào tới ôm cô vào lòng.

“Mẹ...”

Thẩm Mặc thấy vậy cũng biết bọn họ sắp tha thứ cho Mạt Mạt liền mở miệng: “Hôm nay chúng con giải quyết được hiểu lầm lúc trước, con cả đời sẽ không bỏ rơi Mạt Mạt. Con hi vọng hai người có thể giao Mạt Mạt cho con, con sẽ chăm sóc cô ấy cả đời.”

Chu Dĩ Mạt biết Thẩm Mặc diễn trò rất giỏi, rất biết đóng kịch nhưng là trước tình cảnh này lại làm cho cô thật cảm động. Mấy năm qua vẫn chỉ có một mình cô gánh chịu, mình cô giải quyết, một mình cô đơn độc đột nhiên lại có người nói muốn che chở cho cô cả đời thì cho dù là thật lòng hay giả ý thì cũng đã làm cho lòng cô thật ấm áp. Thật ra từ đầu tới cuối anh cũng không làm gì sai. Hôm nay nghe được những lời nói này của anh làm cho ấm lòng lại được mẹ ôm vào ngực không ngừng khóc thút thít, uất ức chịu đựng bao năm qua cô chỉ muốn trút hết một lần.

“Lòng người cũng không phải bằng sắt đá, Mạt Mạt, nhiều năm qua ba mẹ cũng rất nhớ con. Con cũng thật là nhẫn tâm, không nói một tiếng mà đã bỏ nhà đi để ba mẹ tìm kiếm khắp nơi.” Chu mẹ khóc không ngừng, cuối cùng cũng được ôm con gái nhiều năm thương nhớ trong vòng tay một lần nữa.

Mà Chu ba nhìn thấy Thẩm Mặc, trong lòng lại càng đau buốt, cái loại đàn ông có vẻ ngoài lẳng lơ như yêu tinh này chỉ biết dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ con gái ngoan của ông, cái loại này cũng không phải tốt lành gì.

Ông bỗng dưng đứng lên cầm lấy quyển sách bên cạnh đánh Thẩm Mặc: “Cái tên súc sinh này, dám dụ dỗ con gái của tôi? Ai dạy anh dụ dỗ con gái của tôi?”

Ông nghĩ tới mấy năm thương nhớ con gái vẻ mặt lại càng dữ tợn. Thẩm Mặc cũng không phản kháng mặc cho quyển sách kia giáng vào đầu anh mấy cái tóe lửa. Vừa lúc đó Chu muội nhào đến ôm chặt lấy bắp đùi Chu ba, nước mắt lưng tròng: “Ông ngoại, ông ngoại, đừng đánh ba con....ô...ô...”

Chu ba mặc dù tức giận còn muốn tiếp tục lấy sách đánh Thẩm Mặc nhưng lại không dám làm cô bé nhỏ nhắn này bị thương. Ông cúi đầu nhìn thật lâu, đây là Chu muội sao? Ông nhớ lần đầu tiên nhìn thấy cô bé đã là bốn năm trước. Khi đó Chu muội vẫn còn là một em bé nhỏ xíu thể mà hôm nay đã lớn như vậy.

Thẩm Mặc che chỗ bị đánh đau, nhìn Chu muội thở dài một cái, đứa bé này cần gì phải vừa khóc vừa nháo cầu tình ông ngoại, Chu muội xoa xoa mặt Thẩm Mặc: “Ba ơi, có đau không?”

“Ba không đau.” Thẩm Mặc nở nụ cười, sờ sờ đầu Chu muội: “Qua đó cho ông ngoại nhìn kỹ con, không phải là chưa từng nhìn thấy ông ngoại sao?”

Chu muội dường như có chút sợ hãi đáng về tức giận của Chu ba, xoay người nhìn ông mà trên mặt vẫn còn chút khiếp sợ. Chu ba vừa nhìn thấy nào quần được chuyện khác vội kéo Chu muội lại gần: “Chu muội, ông là ông ngoại đây. À...ông quên lúc đó con mới chỉ là đứa bé nhỏ xíu.” Chu ba hoa tay múa chân diễn tả: “Hôm nay đã lớn như vậy rồi.”

“Ông ngoại, ông ngoại ghét Chu muội phải không?” Cô bé chớp chớp mắt hỏi, nhăn cái mũi nhỏ.

“Ai nói?” Chu ba ngây người, trừng mắt vừa liếc Thẩm Mặc vừa liếc Chu Dĩ Mạt: “Ai nói, ông sẽ đánh người đó!”

“Vậy tại sao mẹ sinh Chu muội ra ông ngoại lại tức giận như vậy?”

Chu ba ho một tiếng không thốt nên lời, nhìn đáng về đăm chiêu của Chu muội không khỏi lắc đầu một cái, nhéo mũi Chu muội một cái: “Con a...”

“Được rồi, được rồi, khó có dịp con rể dắt con gái và cháu gái về, mẹ đi làm cơm, chúng ta ăn bữa cơm đoàn viên.” Chu mẹ khóc cũng đủ rồi kéo tay Chu Dĩ Mạt đứng lên, xoa xoa nước mắt hạnh phúc trên khóe mắt.

Chu ba hừ một tiếng: “Con rể? Ai coi hán là con rể? Cái loại con rể này tôi mới không thèm.” Nói xong, cũng không thèm nhìn ai cúi đầu ôm lấy Chu muội: “Đi, cháu gái, ông ngoại dẫn con đi chơi, phía sau nhà có một hoa viên lớn, trong đó có nuôi thật nhiều cá...”

“Được.” Chu muội vui vẻ vỗ tay, cười tới mức mắt híp lại thành một đường.

Thẩm Mặc thấy Chu ba đi rồi mới thở dài một hơi. Chu mẹ nhìn Thẩm Mặc một cái rồi gặng hỏi anh một phen, hỏi rõ ràng tường tận thân thế bối cảnh gia đình của anh, Thẩm Mặc cũng tỉ mỉ trả lời. Chu mẹ nghe Thẩm Mặc trả lời thì rất hài lòng, trên khóe môi nở một nụ cười mừng rỡ.

Bà nói với Thẩm Mặc: “Thật ra chỉ cần Chu muội thích bác cũng không phản đối nhưng mà ông lão nhà bác tính tình bướng bỉnh, nếu con thật sự muốn cưới Mạt Mạt về vẫn phải cố gắng thêm nữa.”

Chu mẹ vào phòng bếp gọi Chu Dĩ Mạt: “Mạt Mạt, vào giúp mẹ nhanh...”

Trong phòng khách lúc này chỉ còn một mình Thẩm Mặc, anh không khỏi thở dài một cái, cưới con gái người ta về nhà thật là khó khăn chỉ là bằng bất cứ giá nào nhất định phải vượt qua cửa ải của lão đầu tử kia.

Thẩm Mặc biết Chu mẹ có rất nhiều chuyện muốn tâm sự với Chu Dĩ Mạt nên anh cũng không làm phiền mà bắt đầu dọn dẹp phòng khách hết quét lại rửa rồi kéo sữa sang phòng khách thật sạch sẽ, ước chừng thời gian cũng đủ lâu rồi thì đi vào nhà bếp sẵn sóc mời Chu mẹ ra ngoài ngồi nghỉ để anh nhận vị trí bếp trưởng.

Chu Dĩ Mạt nhìn anh chạy đông chạy tây không khỏi đau lòng, nói: “Thẩm Mặc, ba em đánh anh đau không?”

“Đau, dĩ nhiên là đau, chỉ cần em hôn nhẹ thì anh sẽ hết đau.” Thẩm Mặc nở một nụ cười gian xảo với cô.

Chu Dĩ Mạt có chút ngượng ngùng đỏ mặt nhưng vẫn kiên nhẫn hôn nhẹ lên gò má của anh.

Chu ba đứng trước cửa phòng bếp nhìn thấy cảnh này, thản nhiên đứng nhìn bọn họ vừa nấu ăn vừa nhẹ giọng thăm thì, ông cũng nhìn ra được bọn họ ở bên nhau rất ăn ý.

“Ông ngoại, ba và mẹ thật là hạnh phúc.” Chu muội bị Chu ba ôm vào ngực, cười hì hì.

“Ba con đối xử với con và mẹ có tốt không?” Chu ba đột nhiên cảm thấy kiên trì của mình cũng không cần thiết, con gái lớn như vậy rồi cũng nên tìm một người yêu thương nó. Ông là giáo sư đại học lúc nào cũng bận rộn không có thời gian quan tâm con gái, mẹ của nó suốt ngày đi lo chuyện thiên hạ với mấy bà tám. Con gái của họ gặp chuyện thì bọn họ trước hết không có quan tâm hỏi han cô mà lại nổi giận với cô, ông dường như chưa từng nghĩ tới người yếu ớt nhất lúc đó là ai.

“Ba đối xử rất tốt với mẹ con con cũng rất quan tâm chăm sóc con và mẹ.” Chu muội cười ha ha: “Trước kia mẹ chỉ có một mình thật vất vả, từ khi có ba thì mẹ cũng thoải mái hơn nhiều cũng dành thời gian cho con nhiều hơn”

“Hắn tốt như vậy sao? Hắn có bạn gái khác không?” Người này vừa nhìn đã biết không phải là người an phận.

“Không có đâu, ba là nhà thiết kế thời trang, mỗi ngày làm việc là rất bận rồi, thời gian rảnh đều dành cho con và mẹ.” Chu muội không chịu khuất phục mà ra sức tranh đấu: “Ông ngoại, con biết ông ngoại ghét ba nhưng mà đừng ăn hiếp ba con nữa, con thật đau lòng, mẹ cũng sẽ đau lòng.”

“Cái tên tiểu quỷ này, con ra chơi với bà ngoại trước đi, ông ngoại nói vài lời với ba con.” Chu ba cảm thấy cứ như vậy mà giao Chu Dĩ Mạt giao cho hắn thì vẫn chưa thể nào yên tâm.

Chu ba đứng trước cửa ra vào kêu một tiếng: “Này, anh đến đây cho tôi.”

Thẩm Mặc xoay đầu lại, mặt nghi ngờ, Chu phụ hừ lạnh một tiếng: “Là kêu anh, dáng vẻ lẳng lơ giống như yêu tinh, tới đây.”

Thẩm Mặc không khỏi buồn cười: “Xin lỗi, bác trai, con quên tự giới thiệu, con họ Thẩm, bác có thể gọi con là Thẩm Mặc.”

“Tôi quản tên anh làm chi, đến đây, vào thư phòng với tôi.”

Chu Dĩ Mạt nhìn thấy ba mình muốn một mình nói chuyện với Thẩm Mặc có chút sợ, lắp bắp kêu: “Ba...”

“Không phải chuyện của con, ba muốn nói chuyện với hắn một chút.” Chu ba lạnh nhạt mở miệng, Thẩm Mặc trao cho Chu Dĩ Mạt một nụ cười trấn an.

Chu Dĩ Mạt sau khi thấy bọn họ đi rồi thì đầu óc bắt đầu mất tập trung, cô thật lo lắng hai người kia có khi nào xảy ra xung đột hay không. Thật lâu sau, Chu ba và Thẩm Mặc từ trong phòng đi ra mặc dù trên mặt còn chút bức mình nhưng Chu Dĩ Mạt nhìn ra được là ông dường như có hơi vui vẻ, Chu Dĩ Mạt vội bước đến: “Ba...”

“Cũng được đó.” Chu ba liếc mắt nhìn Thẩm Mặc, hừ lạnh một cái rồi nhìn Chu Dĩ Mạt không vui: “Ánh mắt của con cũng không tệ.”

“Ba...” Chu Dĩ Mạt rất ít khi nghe ba mình khen người khác, nhìn thấy giọng điệu ba cô hòa hoãn không ít thì trong lòng không khỏi vui vẻ một chút cũng tò mò nhiều hơn: “Hai người vừa nói gì vậy?”

“Bí mật đàn ông...Tóm lại đừng để cho ba phát hiện hắn không đối xử tốt với con nếu không ba sẽ lột da hắn.” Chu ba vẫn còn một chút độc mồm độc miệng nhưng mấy lời này nghe vào tai Chu muội cũng đã thấy rất thân thiết.

Thẩm Mặc cười híp mắt giơ tay lên thề, nói: “Bác trai, sẽ không đâu! Con bảo đảm.”

“Này, hai người rốt cuộc đã nói gì với nhau?” Chu Dĩ Mạt thật tò mò mà Thẩm Mặc lại không cho cô biết, cuối cùng bị quần lấy không ngừng đành cười khẽ nói: “Anh thật là phải cảm ơn mẹ anh một chút lúc trước bà cho anh đi học đánh cờ hôm nay không chỉ thắng được nhạc phụ đại nhân mà còn giành được vợ.”

Chu Dĩ Mạt có chút kinh ngạc: “Anh thắng ba em?”

“Hắc, anh nghe nói ba em chưa từng thua, anh muốn cho ba em một sự chắc chắn cũng là muốn tìm hiểu một người bạn tốt.”

“Là như vậy sao...” Chu Dĩ Mạt nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Chu mẹ thấy bọn họ đã giải quyết xong mọi chuyện thì rất vui vẻ, mời mọi người cùng ăn cơm.

10. Chương 10

Trong lúc ăn cơm, Thẩm Mặc có nhắc đến chuyện hôn lễ, Chu mẹ nguýt anh một cái nói: “Hai bác đều đem Mạt Mạt và cháu gái cứng giao cho con rồi, hai bác còn gì mà không yên lòng?”

Mặc dù Chu ba cũng không có nói lời chúc phúc nào nhưng tất cả mọi người đều hiểu ông cũng không phản đối nữa chỉ là ông đang nghiêm túc thử thách Thẩm Mặc. Mượn lý do muốn gần gũi cháu gái nên giữ bọn họ ở lại hai ngày. Trong suốt quá trình chung sống ông cũng đã dần dần thay đổi cái nhìn Thẩm Mặc, tuy rằng thái độ với Thẩm Mặc vẫn không tốt như cũ nhưng mà đã không còn đối chọi gay gắt.

Bởi vì vội vã chuyện hôn lễ nên Thẩm Mặc muốn dẫn Chu Dĩ Mạt và Chu muội về nhà nhưng mà Chu ba luyến tiếc không nỡ nên trước khi đi dặn dò Chu Dĩ Mạt: “Mặc dù con đã lập gia đình nhưng nơi này dù sao cũng là nhà của con, sau này phải thường xuyên dẫn Chu muội về.”

“Dạ.” Chu Dĩ Mạt gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Con sẽ.”

Sau đó lại nói với Thẩm Mặc: “Còn anh nữa, chuyện trước kia của hai đứa tôi cũng không thể làm gì được nữa nhưng mà sau này phải sống thật tốt, hôn nhân không phải trò đùa hơn nữa con gái cũng sắp lớn rồi, gia đình hạnh phúc là chuyện quan trọng nhất, anh phải gánh vác trách nhiệm của người đàn ông.”

“Yên tâm đi nhạc phụ, họ chính là tất cả của con, con sẽ gánh vác cái trách nhiệm ngọt ngào này, chăm sóc bọn họ thật tốt.” Thẩm Mặc trịnh trọng hứa.

...

Thoáng một cái mà đã tới ngày hôn lễ, khách quý chật cả lễ đường, lễ đường được trang trí lộng lẫy, xa hoa mà lãng mạn, khắp nơi đều trang trí đầy hoa tươi kết dây ruy băng, còn có vô số đèn màu nhấp nháy nhưng tất cả đều như lu mờ bởi bộ váy cưới và vẻ đẹp của cô dâu.

Bộ váy cưới trắng tinh do Thẩm Mặc tự tay thiết kế, để làm bộ váy này anh đã không ngủ không nghỉ mấy ngày. Từng viên đá quý trên thân áo đều do tự tay anh đính lên, chiếc váy cưới này là sự kết hợp giữa vẻ đẹp truyền thống và vẻ đẹp hiện đại, mang một chút cổ điển, lãng mạn của Châu Âu khiến cả bộ váy cưới bật lên phong cách sang trọng. Hôm nay, Chu Dĩ Mạt trang điểm cầu kỳ lại khoác lên người bộ váy cưới tuyệt đẹp kia càng tôn thêm vẻ đẹp lộng lẫy động lòng người.

Chu muội làm hoa đồng đứng bên cạnh kêu to: “Mẹ thật là xinh đẹp, mẹ thật là xinh đẹp.” làm cho tân khách cười to không dứt.

Thẩm Mặc biết rằng Chu Dĩ Mạt rất đẹp nhưng không ngờ cô có thể xinh đẹp tới như vậy, anh có cảm giác mình sắp chịu đựng không nổi, thật muốn nhào tới đè cô xuống...

Lần này rốt cuộc anh đã trở thành chú rể thực thụ, mặc áo vest trắng như tuyết của chú rể vào, đeo hoa hồng, dáng vẻ vừa anh tuấn đẹp trai lại vừa tự nhiên phóng khoáng. Bọn họ đứng cạnh nhau chính là trời sinh một cặp.

Khi mọi người la ó đến lúc hôn cô dâu, Thẩm Mặc ghé vào tai cô nhẹ nhàng nói: “Mạt Mạt, anh muốn em ngay bây giờ.”

Mặt Chu Dĩ Mạt liền đỏ lên, Thẩm Mặc nhẹ nhàng cười một tiếng, liếc mắt đưa tình, dịu dàng hôn lên mặt cô.

Hôn lễ cử hành được một nửa, lúc Chu Dĩ Mạt vào phòng trang điểm để trang điểm lại thì Thẩm Mặc đột nhiên đi vào làm cho cô có chút kinh ngạc. Anh không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của cô nhận lấy bút kẻ chân mày của thợ trang điểm, lạnh nhạt nói: “Cậu vất vả rồi, để tôi tự tay trang điểm cho cô ấy.”

Thợ trang điểm là phụ tá của Thẩm Mặc dường như đã hiểu ra cái gì liền đóng cửa đi ra ngoài.

Chu Dĩ Mạt thấy Thẩm Mặc tự tay trang điểm cho cô thì có chút ngượng ngùng, cắn cắn môi nói: “Để em tự làm...”

“Không tin tay nghề của anh sao? Em biết không, trước đây khi phát triển sự nghiệp ở Paris anh đã tự tay làm rất nhiều chuyện, tay nghề của anh cũng không thua chuyên gia trang điểm đâu.”

Anh cười híp mắt, cặp mắt đào hoa ngày càng sâu thẳm, nụ cười trên môi càng đậm, anh cầm bánh phần dặm phần lên mặt cô, trên môi chậm rãi nở nụ cười làm Chu Dĩ Mạt không dám động đậy, cô chỉ thấy nhịp tim của mình ngày càng tăng tốc. Thắm Mặc để bánh phần qua một bên, nhẹ nhàng thổi hơi trên mặt cô: "Mạt Mạt, chúng ta lát nữa hay trang điểm lại..."

"Hả?"

"Anh bây giờ muốn làm chuyện khác, em có thể giúp anh không?"

Chu Dĩ Mạt nhìn ánh mắt anh ngày càng sâu thẳm thì không khỏi muốn chạy trốn.

Thắm Mặc nắm lấy eo cô lôi trở lại, ấn cô xuống ghế salon, anh vén làn váy dài của cô lên lộ ra cái quần chữ T trong suốt, Thắm Mặc nở nụ cười: "Rốt cuộc cũng chịu mặc loại khác rồi à?"

Cái cô ngọc Chu Dĩ Mạt này bề ngoài nhìn thành thực, hấp dẫn nhưng luôn bí mật mặc quần lót ngay thơ đáng yêu làm cho anh không khỏi cảm thấy buồn cười.

Anh nâng một chân của cô lên ghế salon để cho hai chân cô mở rộng.

...

Thắm Mặc thỏa mãn xong cũng không kiểm chuyện với cô nữa, ôm cô gần như đã trần truồng đi lên lầu.

"Em muốn mặc quần áo..."

"Ngoan...Sau này ở đây anh sẽ không cho phép em mặc quần áo, mặc quần áo vào rồi lại cởi ra nữa thật phiền phức." Anh dịu dàng nói với cô.

Trở về phòng, anh đề cô lên cửa sổ sát đất, để mặt cô dính vào cửa sổ, Chu Dĩ Mạt la to một tiếng: "Anh muốn làm gì?"

"Suyt, nhìn bên ngoài kia..." Thắm Mặc nhẹ nhàng cười bên tai cô, chung quanh hầu như không có đèn chỉ có trợ trợ hai ngọn đèn đường.

Anh lấy tay tách hai chân của cô ra, bởi vì tối om nên không thấy cử động của cô nên dùng ngón tay nhẹ nhàng thăm dò, ngay sau đó lập tức tiến vào. Anh nằm trên người cô, thở dốc bên tai cô: "Mạt Mạt...em quyến rũ anh..."

"Em không có!" Cơ thể Chu Dĩ Mạt một lần nữa được lấp đầy có chút vui sướng mà lắc đầu.

"Em có." Anh hung hăng thúc vào một cái: "Nếu không sao anh lại bị kích thích như vậy? Cái tiểu yêu tinh này, quyến rũ anh cả đêm." Anh để cô dựa vào tấm kính thủy tinh, từ phía sau đâm vào từng phát một.

Chu Dĩ Mạt có chút sợ hãi, cảm giác không an toàn: "Anh đừng quá mạnh tay được không? Em sợ sẽ té xuống..."

"Không đâu..." Anh cười khê bên tai cô: "Nếu như em té xuống thì anh và em sẽ cùng té xuống."

Vừa nói xong thì tay anh đã cởi chiếc áo lót trên người cô ra.

...

Tối hôm qua, anh quả thật là vô cùng điên cuồng làm cho thân thể Chu Dĩ Mạt vượt quá sức chịu đựng thể mà bây giờ lại nhìn cô cười, nói: "Bé cưng Mạt Mạt, em rốt cuộc cũng thức dậy rồi."

"Thắm Mặc ..." Chu Dĩ Mạt phát hiện toàn thân mình đau nhức thì nghiêng răng nghiêng lợi gọi anh: "Anh thật là quá vô sỉ."

Mỗi ngày tiếp theo của bọn họ đều hạnh phúc, ngọt ngào như mật nhưng vì có sự hiện diện của Chu muội nên không phải lần nào Thắm Mặc cũng được thỏa mãn.

Đặc biệt có một ngày Chu Dĩ Mạt mới vừa ngủ dậy vào phòng tắm rửa mặt, Thắm Mặc ôm chặt cô từ phía sau, một cái tay háo sắc vuốt ve tuyết lê của cô, một tay còn lại luồn vào quần ngủ của cô chính xác đặt hoa thân của cô. Tay anh chạm vào lớp vải quần lót của cô thì có chút tức giận cắn vào cổ cô một cái: "Anh

đã nhượng bộ cho em mặc quần áo rồi nhưng đã nói là sau này ở nhà không ặc quần lót, em không hiểu ý của anh phải không?”

“Nhưng mà như vậy rất kì lạ.”

Chu Dĩ Mạt hừ một tiếng, cầm bản chải đánh răng, Thẩm Mặc cười nói: “Có cái gì lạ, dù sao mặc vào cũng phải cởi ra.”

...

Vừa lúc đó Chu muội đột nhiên đi vào.

Ở góc nhìn của cô bé chỉ thấy hai người giống như đang thân mật ôm nhau cũng không biết hai người bọn họ đang làm gì.

Mặc dù vậy nhưng làm cho Chu Dĩ Mạt hồn vía lên mây chỉ cảm thấy bụng dưới căng thẳng, Thẩm Mặc cảm giác được ngón tay mình bị mút chặt cũng nhẹ nhàng hừ một tiếng, nhưng đánh nhanh chóng rút tay ra, bình thản như chưa có chuyện gì mà ôm lấy Chu Dĩ Mạt. Chu muội đứng trước cửa phòng tắm cười hắc hắc: “Baba mama, hai người thật hạnh phúc nha.”

Thẩm Mặc cười với cô bé một cái: “Như thế không tốt sao?”

“Đương nhiên là tốt....nhưng mà hôm nay là ngày họp phụ huynh của con hai người phải nhớ đi đó.”

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên.” Thẩm Mặc mỉm cười: “Họp phụ huynh của con gái cưng sao ba lại không đi được chứ?”

“Trước kia mẹ cũng nói như vậy nhưng đều bận công việc, kết quả là lại không đi, lần này không cần biết là như thế nào....nhất định phải tham dự...” Chu muội bi phẫn tố cáo: “Lần này rất quan trọng, nhất định phải đi.”

“Được rồi, được rồi, con gái đi ra ngoài trước, ba giúp mẹ rửa mặt sạch sẽ rồi cùng con đi nhà trẻ.”

Chu muội vừa đi ra ngoài Chu Dĩ Mạt thở ra một hơi, Thẩm Mặc lại đem tay tiến vào ác ý quấy phá, cười khổ một tiếng: “Chu muội quấy rầy cũng không phải là một hai lần.”

Chu Dĩ Mạt á một tiếng: “Được rồi, được rồi, tay của anh đừng lộn xộn nữa! Lúc trước em đã thất hứa với Chu muội nhiều lần rồi, lần này không thể lừa gạt con bé được nữa, phải làm thật tốt mới được.”

Cả nhà Chu muội đến làm cho nhiều người ở nhà trẻ ngạc nhiên không dứt.

Thẩm Mặc khoác lên người một bộ tây trang hàng hiệu, Chu Dĩ Mạt mặc một chiếc váy màu đen do Thẩm Mặc thiết kế, đơn giản nhưng lại phô trọn vẹn đường cong của cô.

Chu muội nghe mọi người ca ngợi cả nhà bọn họ thì vui vẻ cười toe toét, trên gương mặt đẹp trai của Thẩm Mặc nở nụ cười thân thiết, chơi đùa với các bạn nhỏ, nụ cười của anh làm ọi người đều muốn ngất xỉu.

Lúc này mỗi bạn nhỏ đều lên sân khấu biểu diễn một tiết mục dù là nói chuyện hay ca hát, lúc đến lượt Chu muội, cô bé cười nói: “Sau này tên con không còn là Chu muội nữa, con đã đổi tên là Thẩm muội. Con biết mọi người tạm thời mọi người sẽ không quen miệng nhưng mong mọi người thông cảm.”

Dứt lời, cô bé hướng về phía Thẩm Mặc và Chu Dĩ Mạt cười ngọt ngào: “Cảm ơn ba mẹ đã cho con một gia đình hạnh phúc, hi vọng hai người sau này sẽ tiếp tục hạnh phúc cũng hi vọng gia đình chúng ta sau này có thể vĩnh viễn ở bên nhau.”

Mấy bạn nhỏ phía dưới cũng vỗ tay, Chu Dĩ Mạt cảm giác mắt mình cay cay, Thẩm Mặc vươn tay xoa xoa nước mắt đọng trên khóe mắt cô, nhẹ nhàng ôm cô vào ngực.

Chu muội vốn là tính tình vui vẻ từ khi đến trường thì càng hoạt bát hơn, Chu Dĩ Mạt vẫn luôn để ý, quan tâm đến tâm tình của cô bé vì cô nghe nói những đứa trẻ mồ côi cha thường có tính tình trầm tĩnh hơn đứa trẻ khác, xem ra hôm nay cô sẽ không cần lo lắng vấn đề này nữa rồi.

Chu muội kể từ khi có ba giống như muốn đem ba ra khoe khoang cả ngày, nói cho cả thế giới biết mình có ba làm cho Thẩm Mặc vừa bực mình vừa buồn cười.

Mỗi lần anh muốn âu yếm Chu Dĩ Mạt một phen thì tiểu ma vương này lại chạy tới la hét: “Con muốn đi chơi, con muốn đi chơi.”

Sau đó anh cũng chỉ có thể sửa sang quần áo chỉnh tề cho Chu Dĩ Mạt, hôn một cái lên vành tai đỏ bừng của cô, thân mật nói: “Mạt Mạt, chúng ta chỉ có thể tiến hành vào buổi tối thôi.”

Chu Dĩ Mạt có chút xấu hổ đành mở miệng nói: “Thẩm Mặc, con bé rất biết điều, từ nhỏ đến lớn cũng không có yêu cầu gì, hôm nay em mong anh có thể cố gắng hết sức đáp ứng yêu cầu của nó.”

“Dĩ nhiên rồi.” Anh mở vòng tay ôm cô thật chặt: “Anh sẽ cố gắng thực hiện mọi yêu cầu của hai người dù cho là yêu cầu của em hay của con, anh đều sẽ bù đắp thật tốt cho hai mẹ con.”

Nghỉ cũng mấy ngày rồi, Chu Dĩ Mạt vẫn chưa quen với nhịp sống của mình bỗng dưng chậm lại, cô vẫn còn muốn làm việc trở lại sao cô đã làm việc lâu như vậy bỗng dưng lại bỏ đi làm cho cô có chút tiếc nuối.

Thẩm Mặc lúc đầu cũng không đồng ý, anh thấy cô ngày càng buồn bực giọng nói cũng hòa hoãn một chút: “Em chỉ cần ở nhà đợi, anh cũng không phải không nuôi nổi em, em bây giờ đã kết hôn rồi mà vẫn còn làm loạn ở bên ngoài là vì anh không thỏa mãn được em sao? Vẫn còn muốn kiếm một người đàn ông bên ngoài bao dưỡng em sao?”

“Thẩm Mặc, anh...” Chu Dĩ Mạt giận đến không nói nên lời, lúc muốn nói gì đó thì Thẩm Mặc đã ra khỏi cửa.

Chu Dĩ Mạt cảm thấy thật buồn bực, anh thế mà lại nhục nhã! Chẳng lẽ cô gả cho anh chính là tự dâng bản thân mình cho anh chà đạp? Chẳng lẽ khoảnh khắc ngọt ngào trước đây là giả sao? Bởi vì tính cách mưa nắng thất thường của Thẩm Mặc làm cho cô cảm thấy mệt mỏi, nghĩ mồn rời xa Thẩm Mặc...

Nhưng đó chỉ là ý nghĩ thoáng qua, cô còn có Chu muội, vì hạnh phúc của Chu muội cô phải chịu đựng.

Thẩm Mặc vừa ra khỏi cửa liền cảm thấy hối hận, anh sao lại có thể nói chuyện như vậy với cô? Nhưng thật ra anh cũng không muốn cô xuất hiện bên ngoài làm việc cực khổ. Trước đây anh không biết thì không sao nhưng bây giờ Chu Dĩ Mạt tâm can bảo bối của anh, anh không muốn cô cực khổ.

Buổi tối khi về nhà anh đặc biệt mua một bó hoa hồng chuộc lỗi nhưng mà khi Chu Dĩ Mạt nhìn thấy thì không thèm để ý.

Cô đang tức giận! Thẩm Mặc thấy Chu Dĩ Mạt như thế thì vội xụ mặt xuống xin lỗi, nói: “Mạt Mạt, là anh không tốt, anh xin lỗi, đừng giận anh nữa có được không? Lỡ như để con gái thấy chúng ta như vậy nó sẽ lo lắng!”

Chu Dĩ Mạt xoay đầu sang một bên không thèm nhìn anh, trong lòng cô vẫn còn rất bực bội, rất uất ức, tức giận cả một ngày nay làm sao có thể chỉ vì mấy câu nói mà nguôi ngoai.

Buổi tối khi đi ngủ Chu Dĩ Mạt muốn ngủ cùng Chu muội nhưng cô bé cười híp mắt nói: “Mẹ, mẹ ngủ với ba đi, hai người cứ hạnh phúc như mọi ngày ấy.”

Chu Dĩ Mạt không dám đối diện với gương mặt ngây thơ của Chu muội, cô đột nhiên muốn khóc vội vàng quay lưng chạy về phòng. Thẩm Mặc thấy dáng vẻ của cô như vậy thì đau lòng không dứt, đuổi theo cô, ôm cô vào lòng: “Ngoan, Mạt Mạt, em đánh anh có được không? Anh thật sự chỉ muốn em không phải cực khổ.”

Chu Dĩ Mạt khịt mũi một cái, leo lên giường ngủ, mặc kệ Thẩm Mặc chọc ghẹo cô như thế nào cũng không thèm để ý tới anh. Cô dùng chân đạp anh một cái, hung ác nói: “Không được đụng vào người tôi.”

Thẩm Mặc cũng mệt mỏi, biết cô lần này rất tức giận nên không cử động nữa, đợi đến khi cô ngủ say mới dám len lén ôm chặt cô.

Sáng hôm sau, khi Chu Dĩ Mạt thức dậy cảm giác có một đôi tay vây cô thật chặt không nhúc nhích được. Chu Dĩ Mạt giật giật, giọng Thẩm Mặc vang lên bên tai cô mang lẫn một chút uất ức: “Mạt Mạt, tối hôm qua anh nằm mơ thấy em không cần anh nữa, anh rất đau lòng chỉ sợ em thật sự không thương anh nữa, anh bây giờ không thể sống thiếu em.”

Chu Dĩ Mạt còn muốn làm mặt lạnh nhưng không khỏi mềm lòng đột nhiên nở nụ cười.

“Đừng giận nữa, em tiếp tục đi làm đi. Anh biết anh nói sai rồi, sau này anh sẽ không nói như vậy làm em đau lòng nữa, thật xin lỗi Mạt Mạt.”

11. Chương 11

Edit: Nana

Từ ngày hôm đó trở đi, Chu Dĩ Mạt quay lại công ty làm việc, Thẩm Mặc cũng được một nhãn hiệu nổi tiếng bậc nhất trong nước mời làm nhà thiết kế chính. Dù cho hai người không có thời gian rảnh bên nhau nhưng sẽ thường xuyên nhắn tin, dù chỉ là mấy lời đơn giản như mấy chuyện vụn vặt trong sinh hoạt thường ngày.

Vậy mà mới mấy ngày làm việc Chu Dĩ Mạt đã làm Thẩm Mặc đau lòng vì Chu Dĩ Mạt vừa về nhà thì chân cô đã mỏi như không thôi chỉ có thể ngồi phịch trên ghế sofa nghỉ ngơi. Anh vừa nhìn thấy chân cô liền thở dài một cái, dặng về đau lòng, anh oán giận nói: “Sau này không ang giày cao gót, làm chân em đau đến như vậy, em có phải chạy tới chạy lui mệt chết đi được phải không?”

“Công việc mà, không còn cách nào hết.” Chu Dĩ Mạt còn cười: “Làm công việc thì phải như vậy.”

Thẩm Mặc hừ một tiếng, thái độ cũng không tốt lắm, anh lấy cùn i-ốt giúp cô xử lý vết thương trên chân, sau đó nói: “Ngày mai đi đến phòng nhân sự.”

Hả?” Chu Dĩ Mạt hơi giật mình.

“Một là em đi đến phòng nhân sự, hai là em ở nhà.”

“Nhưng mà, nhưng mà...” Đó là công ty của bạn anh, cũng đâu phải là công ty của anh.

“Nhưng mà cái gì, để anh sắp xếp cho.” Thẩm Mặc để chân cô gác lên đùi mình, sờ sờ đầu Chu Dĩ Mạt, nói: “Anh không thể để vợ của anh cực khổ được.”

Chu Dĩ Mạt tròn mắt. Nháy mắt một cái cũng không dám, cô sợ nháy mắt một cái thì nước mắt tràn đầy trong hốc mắt sẽ rơi xuống.

Chu muội cảm thấy từ khi có ba, mình trở nên vô cùng hạnh phúc mẹ cũng không bận rộn như trước còn thường xuyên nghỉ phép, ba lúc nào cũng dẫn cả nhà đi ra ngoài chơi sau đó đem thật nhiều hình chụp hạnh phúc của bọn họ dán vào phòng.

Nhưng mà đôi khi làm cô bé cực kỳ phát điên, chẳng hạn như hôm nay đã nói là bảy giờ sẽ xuất phát nhưng mà đã bảy giờ rồi mà baba và mama còn chưa chịu rời giường, không biết đóng cửa ở trong phòng làm gì nữa?

Cô bé kêu vài tiếng thì Thẩm Mặc trả lời: “Con gái ngoan, ba mẹ hơi mệt muốn dậy trễ một chút, đợi lát nữa ba dẫn con đi chơi một chuyến hai ngày một đêm, có thể nghỉ qua đêm ở bên ngoài nha.”

Chu muội là đứa trẻ dễ dụ vừa nghe ngủ đêm ở ngoài thì rất vui vẻ: “Lát nữa hai người gọi con nha.” Nói xong ngoan ngoãn chạy về phòng.

Mà lúc này Thẩm Mặc và Chu Dĩ Mạt đang ngủ sao? Dĩ nhiên là không phải. Bọn họ đang vận động buổi sáng.

Chu Dĩ Mạt đang bị Thẩm Mặc trói hai tay vào đầu giường, cô dở khóc dở cười, quả thật là làm người thì không nên có ý đồ xấu. Bởi vì sáng sớm lúc Chu Dĩ Mạt thức dậy thấy Thẩm Mặc vẫn còn ngủ say nên đột nhiên muốn đùa anh một chút liền lấy cả vạt đang định cột tay anh vào đầu giường.

Ai dè Thẩm Mặc đã tỉnh ngủ rồi, anh cười ha ha với cô: “Mạt Mạt, em muốn làm gì?”

“Ha ha...” Chu Dĩ Mạt chỉ có thể cười khan.

“Em muốn làm gì thì cứ tiếp tục đi...” Anh nằm trên giường, cô khẽ khom người xuống cảnh đẹp trước ngực lộ ra làm cho Thẩm Mặc động dậy.

Chu Dĩ Mạt chỉ cảm thấy một đôi mắt nóng rực đang nhìn chằm chằm vào ngực mình không khỏi có chút xấu hổ, đôi tay run run không biết phải làm như thế nào.

Thẩm Mặc cười, ngồi dậy ôm cô.

“Mạt Mạt, anh làm mẫu cho em xem trước.”

Vừa nói anh vừa cầm lấy cà vạt nhanh chóng cột một tay của cô vào đầu giường, thấy cô không kịp phản ứng thì lại cầm một cái cà vạt nữa: “Mạt Mạt, vừa rồi nhanh quá chắc em chưa nhìn rõ để anh làm lại một lần nữa cho em xem.”

Vừa nói vừa không để ý phản kháng của cô, cột cái tay còn lại vào đầu giường, Chu Dĩ Mạt đột nhiên hiểu ra, kêu khẽ một tiếng: “Mau thả em ra.”

“Muộn rồi, muốn trói anh sao?” Anh hài lòng nhìn kiệt tác của mình cười ha ha. Anh ném chăn sang một bên, ngồi xổm bên chân cô, anh đầu tiên là cầm bàn chân mảnh khảnh của cô lên sau đó sau đó vuốt ve xung quanh, chọc lét cô làm cô không ngừng cầu xin tha thứ: “Tjhm Mặc, không cần, ha ha, không cần, không cần...”

Thẩm Mặc hừ một tiếng: “Còn dám bày mưu ma chước quỷ nữa không?”

“Em sai rồi, ha ha, em sai rồi...” Chu Dĩ Mạt khóc lóc cầu xin tha thứ, cô sợ nhột, cực kỳ sợ: “Em không dám nữa, đừng chọc em nữa.”

“Vậy sao? Em biết mình sai rồi sao? Thẩm Mặc cười khẽ: “Nhưng mà anh vẫn còn muốn phạt, phạt em thật nặng.”

Chơi chán chân cô cô rời tay anh lần theo bắp đùi thon dài của cô, xé quần ngũ ra, thấy cô bên trong không mặc gì thì anh cười híp mắt: “Mạt Mạt, em thật ngoan.”

Chu Dĩ Mạt đỏ bừng cả mặt, nhẹ nhàng hừ một tiếng, cô bị anh dạy dỗ nên trở thành như vậy.

Thẩm Mặc lại nói: “Bây giờ để anh kiểm tra, kiểm tra xem em có ướt không nào?”

Anh chen người vào giữa hai chân cô, nâng mông cô lên, tách hai chân cô ra thật lớn.

....

Lúc này Chu muội lại tới gõ cửa, cô bé đứng ở cửa ra vào dằng vẻ như sắp phát điên, thét lên một tiếng: “A, ba mẹ, hai người gạt con, đã chín rồi...”

Chu Dĩ Mạt sợ bị Chu muội nghe được vội cắn gối không ình phát ra bất cứ âm thanh nào, Thẩm Mặc vỗ vỗ cái mông cô, nói: “Đừng có khấn trượng như thế, Mạt Mạt, em kẹp chặt anh...”

Thẩm Mặc tiếp tục ra ra vào vào trong cơ thể cô, tốc độ ngày càng nhanh mà giọng nói ngược lại bình thường vô cùng, quay đầu về phía cửa nói: “Con gái, đợi thêm chút nữa.”

“Vậy tới chừng nào mới đi đây?” Cô bé oán trách.

“Một tiếng nữa, ngoan, con ra xem TV chút đi.”

Thẩm Mặc nói qua loa với Chu muội mấy câu rồi ôm Chu Dĩ Mạt ngồi dậy tựa vào ngực mình, hai tay vỗ về cặp tuyết lê của cô: “Mạt Mạt, em nói thử xem một tiếng có đủ không?”

“Em làm sao mà biết...” Cô cảm thấy anh thật biến thái, con gái đang ở ngoài cửa mà anh lại không ngừng muốn cô.

“Hử, không biết hử...” Anh ác ý thúc lên trên một cái làm cô khẽ ngậm nga một tiếng.

“Thật thoải mái, lại cao trào rồi.”

...

Thẩm Mặc biết nếu như không phải vì để ý thời gian thì mình sẽ lại nhào đến đến ăn cô lần nữa.

Thẩm Mặc ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, hai chân không tự chủ mà quăn lấy cô: “Có phải rất dễ chịu không?”

Cô gật đầu một cái.

“Chúng ta từ lần đầu tiên tới giờ trên phương diện này cũng rất ăn ý đúng không?”

“Đúng.”

“Chúng ta kết hôn cũng đã lâu?”

“Năm tháng lẻ bảy ngày.” Chu Dĩ Mạt không chút do dự trả lời.

“Nhớ kĩ như thế?” Thẩm Mặc có chút ngạc nhiên nhìn cô một cái, Chu Dĩ Mạt á một tiếng, không nói thêm gì nữa.

“Rất thích anh phải không?” Thẩm Mặc nhạ nhàng cắn tai cô: “Nói đi.”

Tai Chu Dĩ Mạt ngày càng đỏ, cúi đầu không nói, cô sợ nói thẳng ra mà sau này lại phát hiện anh không thương cô thì sao? Anh có cười cô hay không?

Thẩm Mặc thấy cô giống như ngủ, trong lòng có chút mất mát, vuốt vuốt đầu cô: “Được rồi, được rồi, tắm nhanh một chút, con gái đang tức giận.”

Thẩm Mặc ôm Chu Dĩ Mạt vào phòng tắm, ngọt ngọt ngào ngào trình diễn một màn uyên ương hí thủy.

....

Chu muội thấy Chu Dĩ Mạt và Thẩm Mặc rốt cuộc cũng chịu bước ra khỏi phòng thì bùi môi nói: “Hai người thật là lười, nói mấy giờ đi chơi mà còn ngủ trễ như thế?”

Thẩm Mặc cười híp mắt, vỗ vỗ đầu Chu muội: “Con gái ngoan, bây giờ chúng ta xuất phát, đợi lát nữa ba mua cho con kem chocolate với bánh kem có được không?”

“Thật tuyệt quá.” Chu muội vui vẻ vỗ tay.

Thẩm Mặc trước tiên đưa hai người đến siêu thị mua thật nhiều đồ ăn vặt sau đó mới đến công viên chơi.

Chu muội hôm nay rất vui vẻ, dắt tay ba mẹ, đi dạo khắp công viên sau đó đến một cái cầu nhỏ.

Chu muội nhìn nước dưới cầu trong suốt thấy đáy muốn xuống chơi nhưng lại bất tiện, hai người kia lại không đành cự tuyệt được nên cởi giày vớ cho Chu muội để cô bé xuống chơi.

Chu Dĩ Mạt vì buổi sáng vận động kịch liệt nên có chút mệt mỏi, ngồi một bên nhìn hai người vui đùa, trên môi nở nụ cười nhàn nhạt.

Thẩm Mặc cũng nhận ra, ôm lấy cô: “Mạt Mạt, mệt mỏi à?”

Chu Dĩ Mạt trừng mắt liếc anh một cái: “Nói nhảm!”

Thẩm Mặc buông Chu muội xuống cho cô ngồi dưới đất, cười xấu xa.

Anh đi về phía Chu Dĩ Mạt, Chu Dĩ Mạt nhìn gương mặt đẹp trai ẩn hiện nụ cười xinh đẹp mang theo một chút tà khí làm lòng cô không ngừng nhảy dựng.

Thẩm Mặc đi tới cạnh cô, sờ sờ mặt cô, yêu thương nói: “A, mệt mỏi rồi? Làm sao mà mệt mỏi vậy chứ?”

Mặt Chu Dĩ Mạt không ngừng đỏ lên, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, chuyển tầm mắt của mình sang chỗ khác.

Cô không nhìn anh nhưng qua lời anh nói cô biết nhất định về mặt anh đang đắc ý.

Thẩm Mặc biết cô đang suy nghĩ cái gì nên nắm cằm cô xoay về phía mình, nhìn thẳng vào mắt cô: “Mạt Mạt, sao lại không dám nhìn anh?”

“Em đâu có?”

“Còn nói không có, mặt đỏ tai cũng đỏ, Mạt Mạt , chúng ta ở bên nhau lâu như vậy rồi, chuyện gì cũng đã làm rồi sao lại còn đỏ mặt với anh?”

Ngón tay thon dài của anh làm loạn trên mặt cô hết ngất cái mũi, sờ sờ gò má phúng phính rồi lại mờ ám mân mê môi cô: “Mạt Mạt, nhìn anh.”

Thẩm Mặc nhẹ nhàng cười, đưa ngón tay vào miệng cô bắt chước động tác nào đó mà đâm vào miệng cô.

Chu Dĩ Mạt bị anh đột nhiên giở trò háo sắc thì bị dọa cứng người, chỉ cảm thấy bụng dưới căng thẳng có thứ gì đó chảy ra.

Chu muội đi qua đi lại trong dòng nước lạnh như băng đột nhiên xoay người lại hỏi: “Ba mẹ, hai người đang làm gì vậy?”

Chu Dĩ Mạt chỉ cảm thấy mình sắp phát điên rồi, như thế nào mà lại để Chu muội bắt gặp.

Thẩm Mặc tỉnh bơ rút tay ra, xoa xoa nước miếng bên môi cô, cười xấu xa, nói với Chu muội: “Con gái, sau này ăn ít đồ ngọt một chút, mẹ con đau răng, ba xem giúp mẹ.”

“Dạ.” Chu muội đáp lại cũng không có có phản đối gì hết, Cô bé gọi: “Ba mẹ, hai người lại đây chơi, nước ở đây lạnh thật là lạnh, thật...dễ chịu.”

“Được.”

Thẩm Mặc đáp một tiếng, sau đó đỡ Chu Dĩ Mạt đứng dậy, cô không có tí hơi sức cũng không muốn động, len lén đá anh một cái: “Đáng ghét.”

“Mạt Mạt, em bây giờ nhất định là có phản ứng.” Thẩm Mặc nở một nụ cười mê người với cô còn mang theo một chút xấu xa.

“Mới không có...”

“Không có sao mặt em lại đỏ?” anh sờ sờ mặt cô: “Mạt Mạt, đừng thẹn thùng, nói thật với anh đi nếu không anh sẽ kiểm tra em tại đây.”

Cô bị lời trêu chọc của anh làm cho xấu hổ, bưng kín mặt: “Có.”

“Thật?” Anh hỏi ngược lại cô.

“Ừ.” Cô xấu hổ gật gật đầu.

“Thẩm Mặc vươn tay ra: “Cho anh sờ sờ.”

“Anh , anhkhông được.”

Giữa nơi đông người mà anh sao lại không đứng đắn như vậy.

Thẩm Mặc mỉm cười: “Chọc em thôi, khẩn trương cái gì?”

Cô tức giận đẩy anh ra.

Mặc dù Chu Dĩ Mạt không muốn động đây nhưng Thẩm Mặc đã kéo cô xuống bên dòng suối, ngồi xổm xuống cởi giày vớ của cô ra, anh cầm lấy đôi bàn chân nhỏ nhắn của cô.

Chu Dĩ Mạt cảm thấy hành động này quá mức mờ ám không khỏi muốn rút chân lại.

“Chân của em tốt hơn rồi, xem ra nên ít đi giày cao gót thì tốt hơn.”

Anh thả chân cô vào trong nước.

Nước suối rất thoải mái, lạnh như băng lại sang long lanh cảm giác dễ chịu làm cô nheo mắt lại . Thẩm Mặc ngồi giữa hai mẹ con, ôm hai người vào trong ngực, trong lòng cảm thấy thật thỏa mãn.

Thẩm Mặc chưa trưởng thành đã bị đưa đi nước ngoài, ở nước ngoài sống cuộc sống cô độc một mình, anh cũng không có nhiều bạn bè bên cạnh nên toàn bộ thời gian của anh đều dồn vào thiết kế thời trang.

Anh dường như lúc nào cũng chỉ có thiết kế, quanh quẩn trong những cuộc họp báo, thật ra trong lòng anh cũng ước ao có người làm bạn, cuối cùng hôm nay tâm nguyện cũng đã được thực hiện.

“Mặt Mặt.” Thảm Mặc đột nhiên lên tiếng, giọng nói than mệt, trầm thấp.

“Ừ?”

“Con gái.”

“Dạ?”

“Mặt Mặt, con gái?”

“Anh rốt cuộc muốn gì?”

“Ba rốt cuộc muốn gì?” Chu Dĩ Mặt và Chu muội đồng loạt lên tiếng.

Chu Dĩ Mặt cảm thấy Thảm Mặc lại nổi điên rồi, sao lại gọi không ngừng gọi hai người họ?

“Anh chỉ muốn gọi hai người.”

Anh nhắm mắt lại, khẽ ngẩng đầu lên, cảm nhận ánh mặt trời ấm áp. Anh đột nhiên xoay đầu lại thấy Chu Dĩ Mặt và Chu muội cũng nhắm mắt ngẩng đầu, nhẹ nhàng cong môi cười.

Nhìn họ đáng yêu, chân đung đưa nhẹ nhàng trong nước, đột nhiên anh cảm thấy thật ấm áp, tim của anh giống như bị thứ gì đó chạm vào, cái loại hạnh phúc này thì ra lại chân thật như vậy làm cho anh xúc động muốn rơi lệ.

Trước kia tính mạng của anh chỉ có nghệ thuật, đối với anh mà nói những mẫu thiết thịnh hành nhất là tất cả của anh. Khi anh ở đỉnh cao danh vọng thì ngoài danh tiếng ra chỉ có cô độc.

12. Chương 12

Edit: Nana

Chu Dĩ Mặt đột nhiên xoay lại nhìn anh, đối diện với ánh mắt của làm cô có chút xấu hổ, Thảm Mặc thấy bộ dạng này của cô thì không nhịn được cười.

Thật ra lúc mới đầu anh chỉ để ý tới vẻ bề ngoài của cô sau đó lại bị thân thể của cô hấp dẫn, từ từ tham gia cuộc sống của cô lại bị sự kiên cường của cô làm cho cảm động. Cô còn nhỏ như vậy mà đã gánh chịu tất cả đau khổ uất ức, thật sự không hề dễ dàng chút nào.

Lúc trước anh nói đến chuyện kết hôn một phần cũng là vì Chu muội, anh tự nói với mình vì anh muốn cho Chu muội một gia đình hoàn chỉnh nhưng một phần là cũng vì cô.

Hôm nay nghĩ lại, ngay lúc đó anh cũng không có suy nghĩ sâu xa, tại sao lại là cô?

Hoặc giả anh sớm đã yêu cô chẳng qua là anh không biết.

Hôm nay kết cục như vậy đối với anh mà nói là hoàn mỹ nhất. Anh đã có hai người quan trọng nhất trong đời.

Lúc này họ rúc vào người anh, ngọt ngào mỉm cười, đây là chính là một loại tin tưởng. Đối với anh mà nói là thật sự quá thỏa mãn.

Chờ Chu muội chơi mệt mỏi, Thảm Mặc dẫn cả gia đình ba người đi ăn cơm ở khu vực gần đó.

Cô bé thật vui vẻ, gật gù đắc ý nói: “Ba, mấy món này ăn thật ngon.”

“Thích thì ăn nhiều một chút.”

Thảm Mặc biết cuộc sống trước đây của hai mẹ con chỉ cần ấm no, không được hưởng thụ nên hôm nay anh muốn bù đắp, cho họ hưởng thụ tất cả mọi thứ, chỉ cần hai người thích anh sẽ cho.

Chu Dĩ Mạt ăn cơm xong vẫn cảm thấy còn mệt mỏi, không thấy hăng hái nổi nên Thắm Mặc hủy bỏ kế hoạch đi chợ đêm buổi chiều, về phòng nghỉ ngơi.

Vì ở ngoài nên ba người chỉ cần một phòng.

Thắm Mặc đến buổi tối lại biến thành sói, trong lòng không ngừng rứt rứt, ôm Chu Dĩ Mạt rồi cọ cọ cô, muốn làm chút chuyện mờ ám nhưng Chu Dĩ Mạt lại không chịu. Chu muội nằm ngủ bên cạnh, cô làm sao dám?

Thấy cô kiên quyết, anh cũng không động đây nữa.

Nhưng mà đến nửa đêm có chút nhịn không được.

Cô nằm ngủ bên cạnh anh, trên người tỏa ra hương thơm thoang thoảng làm anh nhịn không nổi, anh len lén lật người lại ôm cô vào lòng.

“A...” giấc ngủ Chu Dĩ Mạt rất mỏng nên rất nhanh liền tỉnh lại, khê kêu một tiếng: “Anh làm gì đó?”

“Suyt, ngoan...” Anh nhẹ nhàng cười, vén quần lót của cô lên, đem vật to lớn của mình đẩy vào, căng trương làm cho Chu Dĩ Mạt cảm thấy thật...thoải mái, suýt chút nữa kêu lên.

Anh lấy tay che miệng cô lại, xấu xa nói: “Đừng phát ra âm thanh, nếu không con gái sẽ tỉnh dậy.”

Chu Dĩ Mạt á một tiếng: “Vậy sao anh...”

“Anh sợ em sẽ đói.”Thắm Mặc ghé vào tai cô nói.

“Là anh đói mới đúng.”

Cô ủy khuất vô cùng, rõ ràng là anh muốn nhưng lại đẩy mọi trách nhiệm lên người cô còn nói cô chưa thỏa mãn dục vọng.

“Đúng, chính là anh đói bụng.” Anh cũng không phủ nhận hôn một cái lên mặt cô.

“Nhưng mà em buồn ngủ quá.” Cô ngáp một cái, híp mắt, mặt buồn bực.

Thắm Mặc suy nghĩ một lát mới nói: “Vậy chúng ta không làm, nhưng mà anh thích để em “hàm chứa” anh, nếu không anh không ngủ được.”

Thắm Mặc cười híp mắt, ôm cô để cô nằm trên người mình, lại một lần nữa đem đỉnh của vật to lớn tiến vào bên trong. Anh chỉ nhẹ nhàng chuyển động, Chu Dĩ Mạt mặc dù không cảm thấy thật thỏa mãn nhưng mà cũng rất dễ chịu, chủ động dán mặt cô lên mặt anh, nhẹ nhàng hôn lên trán, mũi, môi anh. Cô hôn thật dịu dàng, anh lại đột nhiên muốn thổ lộ...tình cảm.

Thắm Mặc ghé vào tai cô nhẹ giọng nói: “Mạt Mạt, em biết không, thật ra năm năm này anh chỉ có một mình em, thật sự chỉ có một mình em.”

Chu Dĩ Mạt dừng lại một chút, nhẹ giọng nói: “Có lần anh đã nói với em, em còn tưởng là anh gạt em.”

“Là thật đấy.”

Thắm Mặc cười khổ, anh cảm thấy rất xấu hổ nhưng anh thật sự rất muốn nói ra, anh thấp giọng nói: “Em biết không, kể từ tình một đêm năm năm trước với em, anh lúc nào cũng muốn tìm em trở về.”

“Tại sao?” Chu Dĩ Mạt không hiểu.

“Bởi vì năm năm này...thật ra bên cạnh anh cũng có không ít phụ nữ...” Anh chần chờ, cẩn thận dè chừng phản ứng của cô vừa tiếp tục nói: “Nhưng mà đối với những người phụ nữ đó, anh...một chút cảm giác cũng không có, nhiều lần đã lột sạch quần áo nhưng mà anh không có một chút phản ứng gì hết. Anh còn tưởng mình bị bệnh, kết quả đi gặp bác sĩ cũng không tìm ra bệnh...Anh tưởng rằng cả đời này anh sẽ trở thành thái giám...”

Chu Dĩ Mạt rất tức giận, kêu lên một tiếng: “Thì ra anh tìm tới em là vì muốn lên giường với em?”

Thắm Mặc không phủ nhận những lời này bởi vì lúc mới đầu là anh có mục đích này nhưng trải qua một khoảng thời gian thì lý do kia đã sớm không còn ý nghĩa.

Chu Dĩ Mạt thấy anh hồi lâu không nói lời nào , đột nhiên có chút tức giận, giùng giàng muốn leo xuống khỏi thân anh.

Thẩm Mặc dùng sức đè hông cô lại, nghiêm túc nói: “Anh thừa nhận ban đầu là anh chỉ muốn lừa em lên giường, khi biết thêm chân tướng mọi việc thì anh muốn có quyền nuôi dưỡng Chu muội nhưng mà khoảng thời gian chung sống anh mới phát hiện em rất đáng yêu, rất kiên cường, anh sớm đã bị em hấp dẫn.” Dừng lại một chút, anh thấp giọng nói: “Mạt Mạt, có phải từ trước tới nay anh chưa từng nói yêu em?”

“Hả?” Thẩm Mặc đột nhiên nói lời này làm cho cô cực kỳ kinh ngạc.

Anh cảm nhận được sự ngạc nhiên của cô: “Mạt Mạt, anh yêu em, chỉ bởi vì em là em, không phải vì em là mẹ của con anh, em biết không? Bởi vì em, anh mới ở lại đây, bởi vì em anh cảm thấy mình rất hạnh phúc.”

Tâm tình bị đè nén đã lâu của Chu Dĩ Mạt đột nhiên được thả lỏng. Anh yêu cô, cô không nghe lầm, anh nói anh yêu cô, nước mắt cô từng giọt lại từng giọt thì nhau tuôn rơi, cô thật sự rất cảm động.

Ở trong quán bar, lần đầu tiên cô gặp Thẩm Mặc, bởi vì anh giải vây cho cô, cô có ấn tượng rất tốt với anh nếu không cô sẽ không dễ dàng đem lần đầu tiên cho anh.

Cô tưởng rằng mọi chuyện cứ kết thúc như vậy.

Thế nhưng tình một đêm đó lại lại làm cô mang thai, làm thay đổi hoàn toàn số phận của chính mình. Mặc dù cô từng oán hận Thẩm Mặc nhưng cô vẫn cảm ơn anh bởi vì anh đã cho cô thứ quan trọng nhất trong sinh mạng cô: Chu muội, đứa con gái thông minh, đáng yêu như thế.

Mặc dù cô chưa từng nghĩ đời này mình có duyên gặp lại Thẩm Mặc nhưng sau khi gặp lại anh cô bắt đầu sợ hãi.

Sợ anh vây khốn cô, sợ anh ảnh hưởng tới cuộc sống của cô, sợ anh coi cô như đối tượng vui đùa cho nên kháng cự anh, không thay đổi một chút sắc mặt với anh.

Tuy nhiên không ngờ Thẩm Mặc lại là người đàn ông dịu dàng, tỉ mỉ, trong tình huống không biết Chu muội là con ruột của anh mà anh vẫn quan tâm chăm sóc một đứa bé không chút quan hệ với mình.

Lòng của cô không phải là sắt đá, cô vô thức bị anh từ từ hấp dẫn. Mỗi ngày mong đợi nhìn thấy anh cho đến khi Thẩm Mặc nói đến chuyện kết hôn.

Cô ngoài kinh ngạc thật ra trong lòng còn có hạnh phúc bởi vì cô muốn ở bên cạnh Thẩm Mặc.

Chỉ là cô sợ Thẩm Mặc chỉ vì trả thù cô, trả thù cô giấu diếm thân phận của Chu muội. Cô cho là anh kết hôn với cô chính là vì muốn hành hạ cô. (chị này chắc thích đọc truyện ngược lắm hay sao ấy mà trí tưởng tượng phong phú ghê gớm...)

Thế nhưng mấy tháng qua Thẩm Mặc vẫn luôn chăm sóc cô , còn không nỡ để cô tức giận, anh thật sự rất thương cô, thường làm cho cô vui vẻ, mua cho cô quà tặng xinh đẹp. Trong kỳ sinh lý của cô, anh tự tay pha một ly nước đường đồ cho cô uống, ban đêm cô khát nước sẽ xuống giường rót nước cho cô.

Sau khi nghe Thẩm Mặc tỏ tình, cô ghen ngào nhưng cũng không dám phát ra âm thanh quá lớn, vui mặt mình vào sâu trong ngực anh: “Thẩm Mặc, cảm ơn anh đã yêu em. Em yêu anh.”

Thẩm Mặc nghe cô thổ lộ, cảm giác...phần thân của mình đang chôn trong cơ thể cô dần to lớn lên. Ngay trong thời khắc này anh đột nhiên thật muốn cô nhưng nếu muốn kịch liệt thì lại không thể nào.

Chu Dĩ Mạt dường như cũng cảm giác được biến hóa của anh không khỏi kinh ngạc, cô nhẹ nhàng đưa cái hông mình, cái loại động tác chậm rãi này làm người ta không cách nào thỏa mãn. Thẩm Mặc vuốt ve cái hông tròn trịa của cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mạt Mạt, em quyến rũ anh.”

“Em mới không có.” Cô ngượng ngùng cãi bướng.

“Mạt Mạt, anh rất thích em quyến rũ anh, em quá đẹp anh vừa gặp em liền muốn ôm em lên giường.”

“Sắc lang.” Cô thở gấp nói.

“Anh mới không phải, mặc dù mấy năm nay anh có rất nhiều bạn gái nhưng anh chưa từng lên giường với các cô ấy.”

Chu Dĩ Mạt nghe mấy lời này liền nổi giận, anh còn mặt mũi nói với cô mấy lời này.

Cô thật muốn đá anh xuống giường: “Anh không phải là vì bất lực sao? Nếu như không phải như lời anh nói thì anh có thể chê thịt dăng tới tận miệng sao? Nói thật với em, đừng có giấu đầu hở đuôi dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ em, anh tưởng em là đồ ngu ngốc sao?”

Thẩm Mặc không khỏi cười nhẹ: “Mạt Mạt, em thật là đáng yêu. Ừ...vậy để anh yêu thương em thật tốt, được không?”

Ngón tay anh lần theo quần lót của cô trượt vào, ở giữa khe hở của cô nhẹ nhàng khuấy động.

...

Giữa cao trào mà ngắt đi.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại trong phòng chỉ có mình cô, cô nhìn đồng hồ thì đã mười hai giờ, bên gối có một tờ giấy: bé cưng, mệt rồi thì nghỉ ngơi nhiều một chút.

Cô nhớ tới người đem qua phóng đấng thì mặt từ từ đỏ bừng.

Cô mới rửa mặt xong Thẩm Mặc và Chu muội đã trở về.

Thẩm Mặc xách trên tay đồ ăn trưa chuẩn bị sẵn, Chu muội lẩn lộn trên giường oán trách: “Mẹ, thật khó khăn mới ra ngoài chơi một chuyến, mẹ thế mà chỉ biết ngủ. Con và ba đi rất nhiều nơi, chơi rất vui nha.”

Mặt Chu Dĩ Mạt nóng rang vội vàng xin lỗi Chu muội, Thẩm Mặc cười ha ha nói với cô bé: “Con gái, mẹ con không có sức khỏe, hoạt bát như con, mẹ cần phải nghỉ ngơi nhiều.”

“Có thật không?” Chu muội không hiểu hỏi.

“Đương nhiên là thật.” Thẩm Mặc nở nụ cười, lại nói với Chu Dĩ Mạt: “Mạt Mạt, em đói bụng không, để anh dứt em ăn.”

Bắt đầu dứt từng miếng cơm vào miệng cô, nếu như không nhìn thấy ánh mắt tà tứ của anh cô cũng không nghĩ đến tấm lòng thơm thảo của anh. Lúc anh cho cô ăn cơm, vẫn không ngừng trêu đùa cô, cái muỗng luôn khuấy động trong miệng cô, thật vất vả mới ăn cơm xong, Chu Dĩ Mạt có cảm giác mặt mình sắp bùng nổ rồi.

Thẩm Mặc cười cười: “Mạt Mạt, chiều nay chúng ta về nhà, được không?”

“Được.”

Thẩm Mặc ghé vào tai Chu Dĩ Mạt, nhẹ giọng nói: “Đem tối hôm qua bù đắp lại cho em, để cho em giữa cao trào mà thét chói tai.”

Nhưng mà cái ý định này của Thẩm Mặc chưa thực hiện được thì Chu Dĩ Mạt trên đường về không ngừng muốn ói.

Thẩm Mặc vội vàng dừng xe bên đường cho cô xuống xe nhưng không ói ra được gì hết mà một lát là lại khó chịu. Chu Dĩ Mạt cho là mình bị trúng thực, thân thể cũng không có chỗ nào khác không khỏe nhưng Thẩm Mặc vẫn kiên quyết đưa cô đi bệnh viện.

Sau khi nhận được giấy xét nghiệm mới biết Chu Dĩ Mạt mang thai.

Thẩm Mặc cầm giấy xét nghiệm trên tay, ngây ngẩn tại chỗ hồi lâu, nụ cười trên môi càng ngày càng nở rộ. Anh ôm Chu Dĩ Mạt thật chặt: “Mạt Mạt, Mạt Mạt, anh lại được làm ba.”

Vừa nói vừa ôm lấy Chu muội: “Con gái, mẹ muốn sinh thêm em trai hoặc em gái cho con, con thích không?”

“Thích.” Chu muội mừng như điên, cười vui vẻ

“Làm sao lại mang thai? Làm sao lại mang thai?” Thẩm Mặc đứng trước mặt cô, cầm hai tay của cô đặt lên môi hôn.

“Sinh con đau như vậy...” Chu Dĩ Mạt tức giận đẩy anh ra: “Đều tại anh, đều tại anh... Tại anh không sử dụng biện pháp an toàn!”

Thẩm Mặc cương chiều ôm cô vào trong ngực: “Anh sẽ ở bên em, vẫn ở bên em, Mạt Mạt ngoan, Mạt Mạt cương, không nên tức giận, cục cưng trong bụng em cũng hi vọng mẹ thật vui vẻ.”

Chu Dĩ Mạt còn chưa vui lòng, Thẩm Mặc đã ôm cô lên: “Đi, chúng ta về nhà, anh làm cái gì đó ngon ngon cho em ăn.”

“Đừng... em thật sự phải sinh sao?”

“Phải, dĩ nhiên phải sinh. Chúng ta chỉ có một mình Chu muội không phải quá buồn tẻ rồi sao, phải sinh mấy đứa nữa cho náo nhiệt, thật náo nhiệt.” Cô bị dọa mất không còn chút máu: “Nhiều là bao nhiêu?”

“Chồng em mạnh mẽ như vậy, muốn sinh bao nhiêu đều dễ như trở bàn tay.”

Chu muội đi theo sau bọn họ, che cái miệng nhỏ nhắn lại, cười hết sức gian xảo như con chuột nhỏ. Mình có ba sau đó lại có thêm rất nhiều em trai, em gái, mình và mẹ sau này sẽ không bao giờ cô đơn nữa.

“Thẩm Mặc, anh tới đây cho em!”

Chu Dĩ Mạt mang thai lần này thật vất vả, không phải khó chịu thì cũng là chuột rút, buổi tối có khi còn mất ngủ tính tình càng thêm khó chịu.

Mà đang ở cái thời điểm căng thẳng này lại còn xuất hiện xì căng đan của tên khốn Thẩm Mặc kia, đây không phải là chọc cô tức giận sao?

Thẩm Mặc đang ở trong thư phòng vẽ bản thiết kế, anh rất lâu rồi không có đụng cô, vì để tránh ỉn nghĩ đồng nghĩ tây anh quyết định vui đầu vào công việc.

Nhưng mà vừa nghe Chu Dĩ Mạt thở phì phò gọi anh thì vội vàng chạy ra, an ủi cô: “Sao vậy? Sao vậy bé cưng?”

Chu Dĩ Mạt ném tờ báo tới trước mặt anh có chút ủy khuất nhìn chằm chằm anh: “Anh giải thích rõ cho em.”

Thẩm Mặc xem xong dở khóc dở cười, truyền thông sao lại thích đăng mấy cái tin tức nhảm nhí, không có thật này chứ?

Anh thấy cô sắp khóc vội vàng ôm cô vào trong ngực dỗ dành: “Bé cưng Mạt Mạt a, Anh thích đàn ông hay phụ nữ chẳng lẽ em không biết sao? Anh sao lại là gay được chứ?”

“Nhưng mà báo chí nói có bài có bản, nói hai người ở bên trong cả nửa tiếng, anh nói xem hai người ở trong phòng nửa tiếng làm gì?”

“Bé cưng Mạt Mạt, hai tên đàn ông chúng ta thì có thể làm gì chứ?”

Thẩm Mặc vội vàng giải thích, ôm cô nói: “Chúng ta chẳng qua chỉ là thảo luận chủ đề họp báo lần này hơn nữa với thể lực của anh thì nửa giờ đủ sao? Đủ sao? Anh với em mỗi lần không phải là hơn một tiếng đồng hồ trở lên sao?”

Chu Dĩ Mạt bị nói vậy ngượng ngùng đỏ mặt cúi đầu.

Thẩm Mặc đưa tay lau nước mắt trên mặt cô: “Bé cưng Mạt Mạt, có lòng tin với anh một chút, anh chỉ yêu em thôi, những thứ khác dù là đàn ông hay phụ nữ anh đều không yêu.”

“Nhưng mà...” Cô nhìn mình trong gương: “Em bây giờ mập như vậy, xấu như vậy, anh còn yêu em sao?”

“Đứa ngốc, dù cho hình dáng Mạt Mạt ra sao thì anh đều thích em, có biết hay không?”

Trấn an tựa vào trán cô, dùng mũi cọ cô mũi cô: “Mạt Mạt, anh cảm thấy càng ngày càng yêu em, cảm giác thời gian không đủ, chưa để ở bên em, yêu em. Nhưng mà anh nhất định sẽ ở bên cạnh em, em phải dùng trái tim cảm nhận lòng anh, có được không?”

“Dạ.” Chu Dĩ Mạt nhìn đôi mắt thâm tình của cô, cười ngọt ngào, dùng sức gật đầu một cái.

“Vậy không cần xem mấy tờ bào nhảm nhí này có được hay không?” Đợi ngày mai Thẩm Mặc anh sẽ hủy đặt hết mấy tờ báo.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-an-xong-xin-thanh-toan>